

ΕΚΔΟΣΗ: 1,05

Σεπτέμβριος 2016

Αυτό είναι το πρώτο επεισόδιο του μυθιστορήματος
“Τιβερανικός”

Να υπολογιστεί ως ένα απόσπασμα.

Θα υπάρξουν διορθώσεις και μικρές αλλαγές στο πρώτο
επεισόδιο του ολοκληρωμένου βιβλίου, αλλά καμία αλλαγή
στην υπόθεση.

**Εάν εντοπίσετε οποιοδήποτε γραμματικό η ορθογραφικό
λάθος, σημειώστε κάπου την σελίδα και το λάθος, και
ειδοποιήστε τον συγγραφέα.**

COPYRIGHT © tiberanic.weebly.com

Το βιβλίο είναι κατοχυρωμένο στον Διονύση Πουλιάση (DenisXD), και στην ιστοσελίδα του *tiberanic.weebly.com*. Απαγορεύετε η οποιαδήποτε επεξεργασία, αντιγραφή και αναδημοσίευση (ολική η μερική) χωρίς την γραπτή άδεια του συγγραφέα, βάση νόμου πνευματικών δικαιωμάτων.

Κεφάλαιο 1, Επεισόδιο 1: Πρώτη Υπερηφάνεια

{Σκ1} Ήταν απόγευμα στην Ελλάδα σήμερα, κοντά στον Πειραιά σε μια γενικά ήσυχη περιοχή τον Ρέντη. Ο ουρανός είχε ένα όμορφο γαλάζιο χρώμα, πίσω από μερικά διεσπαρμένα σύννεφα εδώ και εκεί.. να φωτίζονται απ' της τελευταίες ακτίνες του ηλίου για σήμερα. Ήταν ακριβώς όπως και τις άλλες μέρες για πολλούς Έλληνες, αλλά όχι για όλους. Πολλοί ήταν αυτοί που αυτή την στιγμή ετοίμαζαν της βαλίτσες τους γιατί αύριο, την ίδια ώρα θα ταξιδεύουν για άλλα μέρη και άλλες καινούριες εμπειρίες.. Θα απολαμβάνουν ένα πολύ πιο όμορφο ηλιοβασίλεμα πάνω στο καλύτερο καράβι στον κόσμο, Θα βλέπουν μια ατέλειωτη πλατιά θάλασσα όλη δική τους! Ένας από αυτούς τους τυχερούς ήταν και ένα ριψοκίνδυνο δεκαεξάχρονο αγόρι, που αυτή την στιγμή έπαιζε το γνωστό σε όλους μας παιχνίδι, το κρυφτό. Παρέα με τους παιδικούς του φίλους για να θυμηθούνε όλα αυτά τα παιδικά τους χρόνια, όλες εκείνες της στιγμές ξεγνοιασιάς που περνάγανε μαζί καθημερινά μέχρι και πριν από τρία χρόνια. Στα μάτια τους φαινόταν ότι τους είχε λείψει αυτό, και στην τελική ήταν και το τελευταίο απόγευμα που είχε ο νεαρός στον Ρέντη, οπότε σκόπευε να το περάσει με τον καλύτερο τρόπο που ήξερε.. παίζοντας παιδικά παιχνίδια μέχρι το βραδύ, με τα ίδια ακριβώς άτομα που γνώριζε από παιδί. Και πού αλλού; Σε αυτό το πάρκο που παίζανε και παλιά, πάρκο γεμάτο παιδικές αναμνήσεις. Αυτό ήταν δίπλα από ένα γήπεδο, την Νίκη Ρέντη. Που όπως πάντοτε τέτοια ώρα ήταν ανοιχτό. Μπορούσε να ακούσει κανείς και τους νεαρούς από μέσα που έκαναν την καθημερινή τους προπόνηση. Όπως και ο δεκαεξάχρονος, έτσι και η παιδική του φίλη η δεκατετράχρονη Ροδούλα ήταν εκεί, κολλητή της αδερφής του δεκαεξάχρονου, της δεκαπεντάχρονης Ειρήνης. Η Ειρήνη όμως είχε κάτσει σπίτι αυτό το απόγευμα, να μαζέψει τα πράγματα της για το αυριανό ταξίδι. Η Ροδούλα θα ταξίδευε μαζί τους υπό την επιμέλεια της μητέρας τους της Μαίρης, ήταν κανονισμένο εβδομάδες τώρα. Και αν και στην αρχή η μητέρα της Ροδούλας ήταν τελείως αρνητική με αυτό, η μεσολάβηση της Μαίρης της άλλαξε την γνώμη. Η Ροδούλα ήταν σε πολύ καλά χέρια.

Στο πάρκο δεν ήταν μόνα τους τα παιδιά, ήταν και άλλοι εκεί καθισμένοι στα σιδερένια άσπρα παγκάκια του πάρκου. Αναρωτιόντουσαν με το τι έκαναν αυτά τα “παιδιά” που ήταν ολόκληρα γαϊδούρια. Δεν τους φαινότανε λογικό να παίζουν, να κρύβονται πίσω από θάμνους και να πέφτουν πάνω στα γρασίδια σαν δεκάχρονα. Μέσα σε αυτούς που καθόντουσαν εκεί ήταν και 2 νεαροί γύρο στα 20 που κοιτούσαν τον δεκαεξάχρονο με περιέργεια. Μα να έχει τέτοιο σώμα; Σαν κοπέλα ήταν με τέτοια μέση και τέτοια περιφέρεια. Και αυτό το μακρύ καστανόμαυρο μαλλί του που ανέμιζε όταν έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα, δεν τον έκανε να μοιάζει καθόλου με αγόρι. Μόνο τα γεροδεμένα χέρια του τον έκαναν να μοιάζει με το φύλο του, και αυτό λίγο. Τώρα έπρεπε να κρυφτεί, και γρήγορα. Σε αυτόν τον γύρο φύλαγε η Χαρούλα, και πάντα τους έβρισκε όλους. Πέρασε με ένα μεγάλο άλμα δίπλα απ' τους 2 νεαρούς ένα γκρι πεζουλάκι, για να πάει από πίσω τους προς κάτι θάμνους και ο ένας απ' τους δύο τον φώναξε. Απ' τον τρόπο που τον κοίταζε φαινόταν να τον γνωρίζει τον Ντένις.. και μάλλον καλά..

ΝΕΑΡΟΣ: Έεε.. ρε Ντένις; (τον φωνάζει ο όμορφος καστανόξανθος μόλις πέρασε δίπλα απ' το παγκάκι τους σαν σίφουνας, και αυτός σταμάτησε. Αν και είναι βιαστικός) ..Δεν μας μιλάς;

ΝΤΕΝΙΣ: Γρήγορα! (λέει με την λεπτή φωνή του έτσι όπως είναι από πάνω τους πίσω απ' το παγκάκι. Πέρασε τον δεξί του καρπό απ' το μέτωπο του για να σκουπίσει τον ιδρώτα πίσω απ' την φράντζα του). δεν έχω χρόνο! Τι; (τους μαλώνει καθαρίζοντας γρήγορα το μπλε εφαρμοστό κοντομάνικο του με το άλλο χέρι γιατί είχε χρώματα. Αυτοί απορήσανε με την βιασύνη του).

ΝΕΑΡΟΣ: Χαλάρωσε αστέρι.. Σου έχουμε κάνει κάτι και δεν μας πάς;.. (ερώτηση πρόκληση. Ο Ντένις πήγε να τους απαντήσει ειρωνικά αλλά για κακή του τύχη, ακριβώς την ίδια στιγμή..).

{*} Η Χαρούλα στον κεντρικό φοίνικα του πάρκου φωνάζει “φτού και βγαίνω”, δηλώνοντας την αρχή του γύρου και αμέσως ο Ντένις ξάπλωσε πίσω απ' το παγκάκι των νεαρών, σαν μία

τελευταία κίνηση απελπισίας αφού δεν πρόλαβε να κρυφτεί πιο πέρα. Καλά να τα πάθω σκέφτηκε ανασαίνοντας. Αφού ήθελα και κουβεντούλα με τον γόη τώρα, καλά να τα πάθω..!

ΝΕΑΡΟΣ: Εδώ είμαι εγώ μην ανησυχείς. (λέει χαμηλόφωνα κάνοντας του νόημα να κολλήσει πίσω απ το παγκάκι πίσω απ την πλάτη του). Μείνε εδώ πίσω μου και μην κουνιέσαι..

ΝΤΕΝΙΣ: Ωραία κοίτα να με βρει ε; (λέει με μισό μάτι καθώς πήγαινε πιο κοντά του κοιτώντας με τρόπο αν τον είδε η Χαρούλα) ..θα σε βάλω να φυλάξεις κακομοίρη μου.

ΝΕΑΡΟΣ: Δεν θα σε βρει εδώ.. (λέει ήρεμα καθώς κοιτούσε την Χαρούλα με την άκρη του ματιού του να παραφυλάει απ τον φοίνικα, μετά πείρε τα μάτια του από εκείνη αμέσως).

ΝΤΕΝΙΣ: ..η Χαρούλα το ξέρει; (ο νεαρός γέλασε λίγο με το αστεϊάκι, και μετά.. ησυχία).

{*} Κοιτούσε αδιάφορος, παίρνοντας τζούρα απ' το τσιγάρο του χαλαρά για να μην τραβήξει την προσοχή της, καθώς η Χαρούλα απ' τα δεξιά του κοιτούσε τριγύρω με τα γαλανά μεγάλα μάτια της σαν ραντάρ για να εντοπίσει τα θύματα της.. και ήταν πολύ καλή σε αυτό. Ακόμα και αν κρυβόντουσαν καλά δεν έκανε πάνω από 4 λεπτά εκείνη για να τους βρει, ΚΑΙ χωρίς να απομακρυνθεί πολύ απ' το σημείο που φύλαγε.. απλά είχε ταλέντο. Και να, με το που ακούει έναν θόρυβο στους θάμνους απ' τα δεξιά της και χωρίς να έχει ιδέα για το ποιος ήταν, πάει αμέσως πίσω στον φοίνικα που φύλαγε και τον ακουμπάει με ένα περήφανο χαμόγελο..

ΧΑΡΟΥΛΑ: ΦΤΟΥ ΜΙΑ ΡΟΔΟΥΛΑ! (λέει και γυρνάει το βλέμμα της στον θάμνο καθώς έφτιαχνε το κοκαλάκι στην μακριά καστανή πλεξούδα της. Βγαίνει και η Ροδούλα απ' τον θάμνο με τα μάτια της ανοιχτά, έκπληκτη! Πώς στο καλό την είδε.. χωρίς να την δει;!).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Δεν ξέρω πως το κάνεις.. (λέει κουνώντας το δάχτυλό της στην Χαρούλα) αλλά κλέβεις, δεν παίζει κάτι κάνεις! (λέει με τα καστανά της μάτια να γυαλίζουν με περιέργεια).

{*} Η Χαρούλα η κλέφτρα δεν έχασε χρόνο και απλά της χαμογέλασε με περηφάνια, καθώς η Ροδούλα πήγαινε να καθίσει στο πεζουλάκι δίπλα απ' τον φοίνικα βγάζοντας την θαλασσί ζακέτα της με απογοήτευση. Αφού η άλλη.. την “είδε”. Η Χαρούλα γύρισε πίσω απ' τον φοίνικα και περπάταγε αργά πάνω στο γρασίδι προς έναν άλλο θάμνο.. σαν κατάσκοπος ένα πράγμα! Ο αδερφός της ο Λευτέρης, ένα παιδί που φορούσε γυαλιά όταν είδε την Χαρούλα να έχει σχετικά απομακρυνθεί απ' το σημείο που φύλαγε, βγήκε απ' την κρυψώνα του πολύ προσεκτικά με την ελπίδα ότι θα έφτανε τον φοίνικα για να φτύσει πριν τον δει.. αλλά ήξερε καλά ότι εκείνη δεν ήταν για τέτοια, και έμεινε εκεί να την κοιτάζει ακίνητος συνειδητοποιημένος την γκάφα που μόλις έκανε. Τελείωσε, δεν μπορεί να μην τον πείρε χαμπάρι..! Η αγωνία κορυφώνεται όταν η Χαρούλα σταματάει να περπατάει ξαφνικά, σαν να θυμήθηκε κάτι! Αρχίζει να βηματίζει με την πλάτη προς τον φοίνικα πίσω της και μόλις τον έφτασε, απλά ακουμπάει τον κορμό του και..

ΧΑΡΟΥΛΑ: ΦΤΟΥ ΕΝΑΣ ΛΕΥΤΕΡΗΣ! (λέει χωρίς έλεος και γύρισε στον Λευτέρη που ίσα ίσα είχε προλάβει να βγει. Και μόλις τον είδε να κάνει νόημα δίπλα του πίσω από ένα δέντρο, χωρίς και πάλι να δει κανέναν η κοπέλα) ΦΤΟΥ ΕΝΑΣ ΚΩΣΤΑΣ! (Φωνάζει με ύφος, και ο καστανόξανθος Κώστας άφησε το δέντρο έκπληκτος. Μάλλον θα φταίει το ύψος του;).

{*} Η Ροδούλα έβλεπε τα αγόρια να την πλησιάζουν απογοητευμένα καθώς κράταγε το κινητό της, ένα μικρό ασημένιο Sony Ericsson k700i. Τα Sony Ericsson είχαν μεγάλη πέραση στην νεολαία λόγω του μοντέρνου και ευκολόχρηστου μενού που είχαν, ναι. Αλλά κυρίως γιατί οι κάτοχοί τους είχαν την δυνατότητα να ακούνε μουσική, να βγάζουν φωτογραφίες αλλά και βίντεο με αυτά τα ωραία κινητά! Μόλις έφτασαν τα αγόρια έκατσαν δίπλα της και την είδαν μερδεμένη, ούτε καν είχε καταλάβει πώς και πότε την είχε δει πριν η Χαρούλα..!

ΡΟΔΟΥΛΑ: Δεν την θυμάμαι να έπαιζε ΤΟΣΟ καλά παλιότερα.. (λέει έκπληκτη καθώς την παρακολουθούσε μπροστά τους να κοιτάει μια αριστερά, μια δεξιά.. γενικά λες και δεν την ξέφευγε τίποτα) μπορεί να βρει και τον Ντένις με την φόρα που έχει πάρει αυτή!

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Δύσκολα.. εκεί που πήγε..; (λέει χαμηλόφωνα κάνοντας νόημα με το κεφάλι του να κοιτάξουν προς το παγκάκι που καθόντουσαν οι νεαροί, κοντά στα 20 μέτρα μπροστά τους. “Αυτό είναι η δύσκολη κρυψώνα;” Σκέφτηκε η Ροδούλα. Κάπως πολύ φανερή είναι..).

ΚΩΣΤΑΣ: ..γυαλίζουν ρε πολύ τα παπούτσια του.. (λέει με ανησυχία χαμηλόφωνα κοιτάζοντας προς το παγκάκι που όντως τα ασημένια αθλητικά του σπορτέξ τραβούσαν εύκολα το μάτι. Έτσι και πέραγε η Χαρούλα δίπλα απ' το παγκάκι σίγουρα θα τα έβλεπε, και μετά τον Ντένις).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Και κάνει μπάμ το που είναι ρε! (λέει με ανησυχία και αυτή, κοιτώντας).

ΛΕΥΤΕΡΗΣ: Ακριβώς, αποκλείεται να σκεφτεί ότι πήγε κάπου τόσο φανερά κάποιος.. ειδικά ο Ντένις που ως συνήθως κρύβεται πάνω σε φορτηγά και δέντρα. (λέει με έμφαση).

{*} Ο Κώστας και η Ροδούλα κατάλαβαν το σκεπτικό του Λευτέρη που όντως είχε βάση.

Τα λεπτά περνούσαν και εύκολα τους έβρισκε όλους, κανένας δεν είχε καταφέρει να φτάσει στον φοίνικα και να φτύσει πριν απ' την Χαρούλα. Μόνο δύο είχαν μείνει, ο Ντένις, που το να κρυφτεί εκεί τελικά αποδείχθηκε έξυπνο, και η Βάσω. Που ήταν γύρω στα 10 μέτρα πίσω απ' το παγκάκι που ήταν εκείνος. Είχε τρυπώσει μέσα σε ένα κίτρινο δωματιάκι που ήταν έξω απ' την πράσινη πύλη του γηπέδου, και δεν το είχε κουνήσει ρούπι κατά την διάρκεια όλου του γύρου. Δεδομένου το ότι ο φοίνικας που φύλαγε ήταν απ' την απέναντι πλευρά του πάρκου, και η Χαρούλα δεν απομακρυνόταν πολύ απ' αυτόν βοήθησε στο να μην τους έχει βρει.. ακόμα. Έτσι όπως κοιτούσε τα παιδιά καθισμένα στο γκρι πεζούλι δίπλα της δεν άντεξε. Πως γίνεται να μην τους έχει βρει ακόμα; Ο Ντένις κάπου ψηλά είναι.. σίγουρο αυτό, αλλά και πάλι..

ΧΑΡΟΥΛΑ: Κάπου έχει σκαρφαλώσει ο ένας.. (λέει εννοώντας τον Ντένις καθώς κοιτούσε απ' τα δεξιά του φοίνικα, έξω από μια τσιμεντένια μαντρούλα που ήταν παρκαρισμένα τρία μικρά φορτηγά) η άλλη όμως..; Αποκλείεται να είναι κάπου ψηλά.. (λέει με περιέργεια γυρίζοντας το βλέμμα της προς την πύλη του γηπέδου και άρχισε να πηγαίνει προς τα εκεί).

{*} Τα μπλε παπούτσια της δεν έκαναν κανέναν απολύτως θόρυβο έτσι όπως βηματίζε στα κίτρινα πλακάκια. Η Βάσω πίσω απ' το δωματιάκι έβγαλε έξω το κεφάλι της κρατώντας τα μακριά ξανθιά μαλλιά της, είχε βαρεθεί να κάνει υπομονή και αυτή. Μόλις είδε ότι η Χαρούλα δεν ήταν κάπου κοντά υπέθεσε ότι το πεδίο ήταν και ασφαλές. Τόσα ήξερε..

ΒΑΣΩ: ..εεε.. (γύρισε να την δει έκπληκτος ο Ντένις.. Μα τι στο καλό κάνει;) που είναι..; (ψιθυρίζει με τρόπο. Ο Ντένις με ορθάνοιχτα μάτια της κάνει νόημα να ξανά κρυφτεί).

{*} Η Χαρούλα γύρισε και άρχισε να περπατάει προς τον φοίνικα με ένα χαμόγελο.. τελείωσε. Ο Ντένις πηδάει πάνω απ' τους νεαρούς σαν ελατήριο, και με απίστευτη ταχύτητα περνάει απ' την αριστερή πλευρά του πάρκου με τα πόδια του να κάνουν ελάχιστο θόρυβο έτσι όπως έτρεχε. Σε 3 δευτερόλεπτα ήταν κιόλας στον φοίνικα και τον ακουμπούσε φωνάζοντας “φτού για μένα”, ξαφνιάζοντας την Χαρούλα που τότε έφτανε απ' τα δεξιά! Τα παιδιά φώναζαν να τρέξει και η Βάσω, αλλά η Χαρούλα ήταν κιόλας στον φοίνικα και τελείωνε τον γύρο φτύνοντας την.

ΧΑΡΟΥΛΑ: Καλά.. πότε έμαθες να τρέχεις έτσι εσύ; (λέει με έκπληξη καθώς κοίταζε τον Ντένις να φέρνει τα μαλλιά του προς τα πίσω με ένα τρεμουλιασμένο γέλιο).

ΝΤΕΝΙΣ: ..εσύ, πότε έμαθες να κάνεις.. αααυτό που κάνεις τέλος πάντων σαν τηλεπάθεια και μας βρίσκεις όλους; ..θέλω να πω.. σχεδόν όλους..! (λέει με πονηρό ύφος) χεχε..

ΡΟΔΟΥΛΑ: Η Ειρήνη μου έστειλε μήνυμα.. σε μια ώρα να είμαστε σπίτι λέει. (είπε με φανερή απογοήτευση και ο Ντένις γύρισε δίπλα του να την δει) Θα πάμε στην ξαδέρφη σου, λέει..

{*} Ο Ντένις τους κοίταζε με ένα στενό χαμόγελο απογοήτευσης.. τα παιδιά κατάλαβαν ότι ερχόταν η ώρα να αποχωριστούν. Τι να πουν; Και αυτά ήξεραν πως είναι να πηγαίνεις κάπου ταξίδι. Δεν ήταν λίγες οι φορές που κάποιος απ' την παρέα έφευγε και έλειπε για μέρες.. αλλά κανένας τους δεν είχε πάει σε άλλη χώρα. Ο Ντένις όσο και αν ανυπομονούσε να μπει σε αυτό το πλοίο, όσο και αν το λαχταρούσε, δεν του ήταν εύκολο να αποχαιρετίσει κανέναν τους. Και η Ροδούλα τι να πει; Αφού πρώτα θα περνάγανε και απ' το σπίτι της να αποχαιρετίσουν την αδερφή της, και την μητέρα της την κυρία Σούλα. Αυτό και αν ήταν δύσκολο..! Ο Ντένις θα συνέχιζε να βλέπει την μητέρα του και κατά την διάρκεια του ταξιδιού, η Ροδούλα όμως; ..Οι Έλληνες δεν τα πηγαίνουν καλά με τους αποχωρισμούς λόγο το ότι δενόντουσαν εύκολα, και αποχωριζόντουσαν δύσκολα. Δεν είχε σχέση το ποιόν αποχωριζόντουσαν. Είτε φίλος ήταν, είτε άνθρωπος απ' το σπίτι τους.. οι καταραμένοι χωρισμοί πάντα τους ήταν δύσκολοι.

Το σπίτι του αγοριού ήταν περίπου 10 λεπτά δρόμος απ' το παρκάκι, μέσα σε ένα δασάκι που έμεναν κάποιοι λίγοι και τυχεροί απ' τους υπάλληλους της σιδηροδρομικής εταιρίας του ΟΣΕ. Ο πατέρας του Ντένις δούλευε στον ΟΣΕ σαν κλειδούχος εδώ και πολλά χρόνια, και όσοι έμεναν στις εγκαταστάσεις του, έμεναν δωρεάν. Η μονοκατοικίες ήταν 4 πολύ γερά κτίρια χτισμένα με βαριές πέτρες και σίδερα πίσω από την ομοιόμορφη, εξωτερική τους επιφάνεια. Είχαν αρκετό πάχος περίπου 70 εκατοστών. Ακόμα και τον μεγάλο σεισμό που έγινε στην Αθήνα το 1999 μεγέθους 5,9 της κλίμακας ρίχτερ, μόνο τα 2 σπίτια στο δασάκι έπαθαν κάτι μηδαμινές ζημιές ενώ τα αλλά δύο δεν είχαν πάθει απολύτως τίποτα! Πραγματικά ήταν γερές κατασκευές! Το δασάκι ήταν περιφραγμένο από συρματοπλέγμα με πολλά σημεία πρόσβασης και μία κεντρική είσοδο στα αριστερά της κεντρικής πράσινης πύλης του ΟΣΕ. Μέσα του είχε μερικούς ψηλούς ευκαλύπτους με χοντρούς κορμούς, και κάτι πεύκα. Κάθε φορά που φύσαγε αεράκι ήταν λες και άκουγε κανείς την ίδια την φύση. Τα ηλικιωμένα δέντρα προσφέρουν μια μικρή όαση εδώ, μία αίσθηση ελευθερίας που δεν συναντούσες ποτέ σε μια περιοχή του Πειραιά. Η Μαίρη, μητέρα του Ντένις ήταν στην εξωτερική αυλή τους που ήταν διακοσμημένη με γλάστρες και λουλούδια. Στο κέντρο υπήρχε ένα στρογγυλό σιδερένιο μπλε τραπέζι, και έκανε αντίθεση με το μικρό άσπρο σκαλοπάτι που ήταν περιφραγμένοι οι κήποι της αυλής στα αριστερά και τα δεξιά. Στην είσοδο της αυλής ήταν δύο μικρά σπιτάκια. Σε αυτά διέμεναν και τα δύο τους σκυλιά. Ένα μπόξερ ο Βαγγέλης, και ένα περήφανο γερμανικό λυκόσκυλο 5 ετών, ο Χάνς Γκρέντερμαν.

Ο Χάνς ήταν ξαπλωμένος με το κεφάλι του έξω απ' το σπιτάκι του και κοιτούσε την Μαίρη που έπλενε το μολυβί καινούριο αυτοκίνητο τους. Γενικά η Μαίρη αγαπούσε το οικιακό καθάρισμα και τα είχε όλα πάντα στην εντέλεια μέσα και έξω απ' το σπίτι, ήταν η μανία της. Κρατούσε το λάστιχο προσεκτικά για να μην βρέξει τα μακριά σπαστά σκουροκάστανα μαλλιά της. Φορούσε ένα άσπρο τζιν παντελόνι με ασημένια αθλητικά παπούτσια, και ένα θαλασσί πουλόβερ με τα μανίκια σηκωμένα. Το πρόσωπο της ήταν ιδιαίτερα όμορφο με λεπτές γωνίες, και τα εκφραστικά καστανά της μάτια δήλωναν αυστηρότητα και δυναμισμό. Το σώμα της ήταν λεπτό, τόσο λεπτό που το ζήλευαν πολλές. Όταν έβλεπαν ότι είχε και ύψος 1,72 μέτρα; Τα έχαναν. Είχε αυτό που πολλές αναζητούσαν. Ωραίο πρόσωπο με κοφτερά μάτια και ψηλό, λεπτό σώμα. Δεν περνούσε εύκολα απαρατήρητη με τέτοια ωραία χαρακτηριστικά. Γύρισε πίσω της προς την αυλή τους και κοίταξε προς την είσοδο του σπιτιού τους με περιέργεια να δει που ήταν ο σύζυγος της. Άφησε το λάστιχο πάνω στο σπιτάκι του Βαγγέλη για να πάει μέσα να δει, με το νερό να συνεχίζει να τρέχει στο τσιμεντένιο parking, λες και ήταν τζάμπα. Ακόμα και ένα ρυάκι είχε σχηματιστεί που πέρναγε έξω από το σπιτάκι του Χάνς, και κατέληγε στο χωματένιο έδαφος απ τα δεξιά του ζώου. Πέρασε την αυλή σκουπίζοντας τα χέρια της και μπαίνοντας στην είσοδο, πρόσεξε ότι δεν ήταν κανείς στους μοβ καναπέδες της τραπεζαρίας, αλλά η μεγάλη τηλεόραση τους στην γωνία ήταν ανοιχτή! Έλεος.. Τα αρκουδάκια στον καναπέ έβλεπαν ποδόσφαιρο με τον κανέναν;! ΜΑΙΡΗ: Βαγγέλη; (ρωτάει με την λεπτή φωνή της δυνατά, περνώντας δίπλα από ένα ξύλινο σύνθετο στα δεξιά γεμάτο με κρυστάλλινα ποτήρια) Που είσαι; Για ποιόν παίζει η τηλεόραση; ΒΑΓΓΕΛΗΣ: ΕΛΑ; (ακούγεται μια ανδρική καλοσυνάτη φωνή απ' το βάθος του σπιτιού μπροστά της. Ήταν έξω στην πίσω αυλή του σπιτιού και καθάριζε και αυτός). ΜΑΙΡΗ: Πες στην Ειρήνη να ετοιμαστεί γιατί δεν θα προλάβει να φτιάξει τα πρά.. (απαντάει απ' την τραπεζαρία δυνατά για να την ακούσει, αλλά την έκοψε μια κοριτσίστικη, κάπως ενοχλητική φωνή μέσα από το δωμάτιο των παιδιών, απ' τα δεξιά της λευκής κουζίνας τους). ΕΙΡΗΝΗ: Εδώ είμαι ντύνομαι! (προχωράει η Μαίρη προς το δωμάτιο τους περνώντας από το στενό hall βιαστικά. Η Ειρήνη από μέσα συνέχισε) Αύριο τι ώρα θα ξυπνήσουμε; ΜΑΙΡΗ: Τις δέκα για να προλάβουμε και να ετοιμαστούμε.. (λέει με έμφαση καθώς έστριβε από την γωνία του λευκού σύνθετου της κουζίνας, για να μπει στο δωμάτιο να την δει). ..Ααα τι ωραίο παντελόνι. Αυτό δεν είναι δικό σου. (λέει δείχνοντας το παντελόνι. Πού το βρήκε;).

ΕΙΡΗΝΗ: Η Ροδούλα μου το έδωσε να το βάλω σήμερα. (λέει καμαρώνοντας το μπλε τζιν που φορούσε. Είχε στρασάκια στις τσέπες του, και μοντέρνα σκισίματα στο κάτω μέρος).

{*} Η 15 χρονών Ειρήνη, η μικρότερη αδερφή του Ντένις ήταν ένα ισχυρογνώμων κορίτσι ύψους 1,67μ. με σκουρόξανθα μαλλιά μέχρι τους ώμους. Λάτρευε την μόδα εδώ και τρία χρόνια, και ποτέ δεν έχανε τα κουτσομπολίστικα νέα για τους επώνυμους και γενικά των show biz. Ντυνόταν γενικά όμορφα με την τελευταία λέξη της μόδας, αναδεικνύοντας το όμορφο νεανικό της σώμα που δεν περνούσε ποτέ απαρατήρητο από τα αγόρια. Έκανε και σχέσεις της πλάκας με αυτούς.. μέχρι να βρει τον επόμενο, πιο ωραίο νεαρό φυσικά. Το πρόσωπο της ήταν όμορφο με στρογγυλεμένα μάγουλα, και μια σχετικά πλατιά μύτη που συνήθιζε να βάζει μικροσκοπικά αστραφτερά σκουλαρίκια επάνω της. Το ταξίδι για αυτήν ήταν μεγάλη ευκαιρία, θα έβλεπε την μόδα στις άλλες χώρες που θα έκανε στάσεις το πλοίο, θα αγόραζε καινούρια ρούχα, θα έπαιρνε ιδέες για να ανανεώσει την γκαρνταρόμπα της, θα έβλεπε όλες της καλοντυμένες πλούσιες κυρίες πάνω στο καράβι.., και άλλα! Αν και δεν της πολυάρεσε να ταξιδεύει σε καράβια, η ιδέα το να είναι παρών στο παρθενικό ταξίδι του καλύτερου πλοίου στον κόσμο την έκανε ιδιαίτερα ανυπόμονη. Θα έβλεπε τόσα πολλά ωραία και διαφορετικά ρούχα που δεν είχε ξαναδεί ποτέ!

Η Μαίρη δεν ήταν καθόλου θετική με αυτό το ταξίδι πριν τρία χρόνια, τότε που τους το είχε αναφέρει ο Ντένις. Γενικά φοβόταν την θάλασσα λόγο ενός ατυχήματος που είχε με την αδερφή της όταν ήταν μικρές και της είχε μείνει χαραγμένο στην μνήμη. Η θάλασσα, η αδερφή της να χάνετε κάτω απ' την επιφάνεια του νερού.. παραλίγο και θα την είχε χάσει. Τα παιδιά με τον καιρό και τα παρακάλια τους όμως της άλλαξαν γνώμη, κατάλαβε και το πόσες γνώσεις θα κέρδιζαν με αυτό το ταξίδι για την ζωή και τον κόσμο, θα ήταν πιο έτοιμα να μεγαλώσουν..

ΕΙΡΗΝΗ: δεν μπορώ να το πιστέψω.. (λέει με μια απογοήτευση γυρίζοντας τα καστανά μάτια της απ' την τουαλέτα της να δει το λευκό δωμάτιο τους) αύριο φεύγουμε ρε μαμά..

ΜΑΙΡΗ: δες το κορίτσι μου σαν μια εμπειρία.. (της λέει με ένα θετικό χαμόγελο) ξέρεις πόσα καινούρια πράγματα θα δεις στην Αμερική; (η Ειρήνη γύρισε στην μητέρα της με περιέργεια) θα μάθεις τόσα πολλά για την μόδα τους.. θα δεις θα τα περάσουμε πολύ καλά. Βάζεις στοίχημα ότι δεν θα θες να φύγεις ούτε απ' το καράβι; (λέει τεντώνοντας το δάχτυλο της με θάρρος).

ΕΙΡΗΝΗ: λες ε; (έγνεψε η Μαίρη θετικά) ο Ντένις απ' την άλλη το θέλει σαν τρελός!

ΜΑΙΡΗ: εμ.. αφού αγαπάει πολύ τα καράβια.. (γύρισε η Ειρήνη τα μάτια της πάλι στον καθρέπτη και συνέχιζε να βάφεται με προσοχή) και το βλέπει πολύ θετικά.. (στένεψε τα μάτια της, θυμήθηκε ότι δεν θα πήγαιναν μόνοι στο ταξίδι) Για τον Δημήτρη σου είπε τίποτα;

ΕΙΡΗΝΗ: Όχι, σιγά μην έρθει.. (λέει με σιγουριά) αφού έχει κοπέλα. Σιγά μην την αφήσει κιόλας.. για να τρέχει κρουαζιέρες με τον Ντένις. (λέει με ειρωνεία στον τόνο της).

ΜΑΙΡΗ: Πάρ' τον τηλέφωνο να μάθεις για να ξέρω. (λέει με σοβαρότητα και η Ειρήνη έγνεψε θετικά. Μετά βγήκε η Μαίρη απ' το δωμάτιο και πήγε στην αυλή να τελειώσει με το πλύσιμο του αυτοκινήτου. Η Ειρήνη χαμογέλασε ειρωνικά μόλις έμεινε μόνη, σιγά μην τον έπαιρνε).

{*} Η Ειρήνη δεν πήγαινε τον αδερφό της για πολλούς λόγους, ζούσε διαφορετικά και την ενδιέφεραν τελείως άλλα κοριτσιίστικα πράγματα που δεν ταίριαζαν στην ηλικία της. Βιαζόταν πολύ να μεγαλώσει, σε αντίθεση με το αγόρι που μέχρι και σήμερα, παίζει κρυφτό. Δεν κάπνιζε, δεν έπινε και δεν του άρεσαν οι καφετέριες ούτε όλα αυτά που ένα άλλο παιδί στην ηλικία του θα έκανε. Αντιπαθούσε το καθιστό και αυτά που χαρακτηρίζουν ένα μεγάλο μέρος της νεολαίας σήμερα. Που επειδή τα κάνουν οι περισσότεροι στον κόσμο, οι νέοι τα ακολουθούν.. Γιατί; Γιατί αυτό θέλει ο σημερινός κόσμος, να ακολουθείς πιστά αυτό που θέλουν εκείνοι. Δεν είναι τυχαίο το “Δείξε μου τον φίλο σου να σου πω ποιος είσαι”, στο 73% τον περιπτώσεων ίσχυε, και οι νέοι με τον καιρό έχαναν ακόμα και τα λίγα πράγματα που τους έκαναν κάποτε να ξεχωρίζουν από τους άλλους. Σχέδιο παγκοσμιοποίησης ήταν; ..Ότι και να ήταν, σίγουρα ήταν κρίμα..

Η προσωπικότητα του Ντένις ήταν πολύ ιδιαίτερη, ακόμα και ο τρόπος που αντιλαμβανόταν τα πράγματα ήταν ξεχωριστός. Δεν είχε αφήσει να τον είχε επηρεάσει αυτό που είχε επηρεάσει τους περισσότερους νέους, και ακολουθούσε το δικό του θέλω και το δικό του σκεπτικό. Ήταν και

ένας απ' τους λόγους που είχε και μόνο δύο φίλους, την Ροδούλα που ήταν και αυτή λάτρης των παιχνιδιών, και τον Δημήτρη. Ένα καλόκαρδο παλικάρι που γνώριζε τον Ντένις εδώ και δύο χρόνια. Είχαν γνωριστεί σε μία κατασκήνωση στον Κάλαμο, την Κορέλκο. Τον Αύγουστο του 2004. Ο Δημήτρης ήταν ομαδάρχης του και αν και στην αρχή δεν του άρεσε ο Ντένις, με τις μέρες κατάλαβε όμως ότι ήταν ένα καλό παιδί, και αδίκως πολλά παιδιά δεν τον δεχόντουσαν. Αυτός όμως τον είχε συμπαθήσει, και κρατούσε φιλία μαζί του μέχρι και σήμερα..!

Ο Δημήτρης είχε μια καλή παρέα, αλλά ούτε αυτοί τον είχαν δεχτεί. Πόσο μάλλον ότι έκανε παρέα "ο Δημήτρης τους" με έναν γκέι, μία αδερφή και άλλα επίθετα που τον είχαν στολίσει πίσω απ' την πλάτη του. Την μια και μοναδική φορά που είχε πάει να γνωρίσει την παρέα του Δημήτρη. Ο κόσμος συνήθιζε να λέει τέτοια σε ιδιαίτερα άτομα, αλλά και μη. και τις πιο πολλές φορές πισώπλατα! Πχ αυτός είναι χοντρός, αυτή έχει εξώγαμο, αυτή τα βράδια βγαίνει, αυτός μένει σε μικρό διαμέρισμα.. κτλ. Ήταν λες και νόμιζαν ότι έτσι έδειχναν το πόσο σωστοί ήταν εκείνοι, σε αντίθεση με αυτά τα αποβράσματα. Δεν είχαν ιδέα ότι επειδή απλά δεν είχαν με τίποτα να ασχοληθούν απ' την δική τους ζωή, ασχολιόντουσαν με των άλλων. Έτσι, κανονικά πόνια σε ένα παιχνίδι που τους ήθελε η κοινωνία, κουτσομπολιό στο full και την επόμενη μέρα το ίδιο. Να καίνε το μυαλό τους και στην πραγματικότητα.. με ανούσια πράγματα!

Δυστυχώς έτσι ήταν και αυτοί οι παιδικοί φίλοι του Δημήτρη, που επειδή αυτός πρόσφερε την φιλία του και σε έναν άλλον, αυτοί άρχισαν να απομακρύνονται. Αλλά ο Ντένις, ο πούστης που έλεγαν.., ακόμα και σε μία περίοδο που ο Δημήτρης είχε απομακρυνθεί προσπαθούσε να είναι δίπλα του, ακόμα και μόνο δια μέσω τηλεφώνου. Ο Δημήτρης τελικά αποφάσισε με τα πολλά να ακολουθήσει το ένστικτο του, και να συνεχίσει να τον κάνει παρέα.. αλλά εκεί ήταν και η ίδια του η κοπέλα, η Δέσποινα. Που μέχρι και σήμερα ήταν αρνητική με αυτό, αναγκάζοντας τον Δημήτρη μόνο να μιλάει με τον φίλο του, και σπάνια να βλέπονται. Η κοπέλα πίστευε ότι αυτός ο πούστης έψαχνε για έναν γκόμενο, ότι είχε μυριστεί ότι ο Δημήτρης ήταν καλός και πήγαινε να της τον φάει. Και άλλους "λογικούς" λόγους. Ότι απλά ο Ντένις είχε ανάγκη από έναν φίλο; Ουύ.. ούτε κουβέντα! Κάνοντας τον Δημήτρη θέλει να απομακρυνθεί και απ' αυτήν. Ο Ντένις επέμενε στο να είναι μαζί της αφού την αγαπούσε, και εκείνοι απλά να μιλάνε. Αλλά το θέμα δεν ήταν πια οι παρέες του Δημήτρη.. όχι. Ήταν το ότι η Δέσποινα του δεν τον εμπιστευότανε. Δεν τον πείραζε τόσο που δεν βλέπτανε πολύ με τον φίλο του, δεν ήταν ο Ντένις ο λόγος που απομακρυνόταν απ' την παρέα του και απ' την κοπέλα του. Ο λόγος ήταν ότι ήθελε να δει και ποίοι θα συνέχιζαν να θέλουν να τον βλέπουν, γιατί απλά το θέλουν. Μόνο ένας είχε μείνει και το έκανε, ο Σπύρος. Που αν και δεν πήγαινε ούτε αυτός τον Ντένις, δεν είχε πρόβλημα που ο Δημήτρης ήθελε να κάνει παρέα και μαζί του, δικός του φίλος έτσι και αλλιώς δεν ήταν.

{Σκ2} 1 ώρα αργότερα στο σπίτι του Δημήτρη, ένα όμορφο διαμέρισμα στην περιοχή του Άγιου Δημήτρη, η μητέρα του κουβέντιαζε με την Δέσποινα για το ταξίδι που τελικά.. μάλλον ο Δημήτρης θα έκανε! Ο Ντένις τον παρακάλαγε να πάει μαζί του εδώ και καιρό, και με το μισό του εισιτήριο πληρωμένο απ' την μητέρα του. Αν και δεν τον ήξερε εκείνη καλά (το πολύ 20 φορές ήταν και αυτές που είχε πάει σπίτι τους μέσα σε αυτά τα 2 χρόνια) τον είχε συμπαθήσει. Ο Δημήτρης το ήθελε να πάει για να δει και πού θα έφτανε η Δέσποινα με την παράνοια της. Αν τον αγαπούσε πραγματικά μόνο έτσι θα τον καταλάβαινε, αφού από τα λόγια του δεν, τίποτα.. σαν να ήθελε απλά να τον νευριάζει πολλές φορές, δεν μπορούσε να το εξηγήσει αυτός.. Ήταν μέσα στο ασανσέρ ξύλινου χρώματος και ανέβαινε στο σπίτι του, στον τρίτο. Ήταν ένα όμορφο καστανόξανθο παλικάρι ύψους 1,81μ. με μελί μάτια και ελαφρώς πυκνά φρύδια. Είχε το συνήθειο να σηκώνει τα κοντά του μαλλιά στο κέντρο του κεφαλιού του, του πήγαινε πολύ. Πάνω στο στρογγυλεμένο πρόσωπο του έκανε αίσθηση η ελαφρός πλατιά του μύτη και το μικρό ανοιχτόχρωμο κούτελο του. Αν και 19 χρονών και ελαφρώς αζύριστος, φαινόταν 17 λόγω των γλυκών χαρακτηριστικών του. Στον ψηλό καθρέπτη του ασανσέρ καθρεπτιζόταν το ελαφρά

γυμνασμένο σώμα του μέσα απ' της γκρι φόρμες του. Δεδομένου ότι πήγαινε καράτε ήταν σε φόρμα. Και όχι μόνο πήγαινε καράτε, αλλά είχε πάρει και πολλές φορές μέρος σε διάφορα τουρνουά. Είχε κερδίσει 1 χάλκινο, 2 χρυσά και 2 ασημένια μετάλλια απ' τα τουρνουά που είχε πάρει μέρος! Είχε κάνει περιφανή όλη του την οικογένεια, αλλά και τα άτομα του κύκλου του! Έτσι όπως κοίταγε την αντανάκλαση των ματιών του στον καθρέπτη, έτσι που τον βασάνιζε η ιδέα ότι η Δέσποινα δεν τον εμπιστεύεται μετά από ενάμισι χρόνο που ποτέ δεν της χάλαγε χατίρι και πάντα ήταν παρόν.., έτσι του ήρθε και ο Ντένις στο μυαλό. Η θετικότητα του, το ότι πάντα ήταν δίπλα του, ακόμα και όταν αυτός ήθελε να σταματήσουν. Να προσπαθεί, να είναι σε όλα σωστός και να λέει ναι σε όλα. Γιατί να μην είναι έτσι και η ίδια του η κοπέλα; ..Γιατί; ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γιατί ρε Δεσποινάκι δεν με αγαπάς; (ένιωσε το παράπονο σε αυτές τις λέξεις. Δεν ήθελε να την χάσει.. άσχετα αν αυτή δεν ήταν πάντα στο πλευρό του. Αλλά, το έβλεπε καθαρά τώρα) πρέπει να πάρω την γαμοαπόφαση (είπε και γύρισε τα μάτια του στα χέρια του, ήταν άδικο) η τώρα η ποτέ! (λέει με έμφαση στον εαυτό του, ήθελε να κάνει το σωστό!).

{*} Βγαίνοντας απ' το ασανσέρ με το σκούρο μπλε σακίδιο του στο αριστερό χέρι, ένιωσε ότι θα έπαιρνε την σωστή απόφαση τελικά.. σαν μια σπίθα να τον διαπέρασε. Άναψε τα φώτα του διαδρόμου καθώς άκουγε τα φύλα του ασανσέρ να κλείνουν πίσω απ' την σιδερένια πόρτα του, περπάτησε μέχρι την είσοδο και κοντοστάθηκε εκεί για μια στιγμή, να ξεκλειδώσει την βαριά ξύλινη εξώπορτα. Μόλις μπήκε στο σπίτι παρατήρησε ότι η μητέρα του και η Δέσποινα ήταν μπροστά στην κουζίνα, λες και τον περίμεναν. Πέρασε παγερά απ' τα αριστερά του λευκού πάγκου της κουζίνας προς το ψυγείο, χωρίς να τις κοιτάξει, ενώ εκείνες τον κοιτούσαν.. κάτι περίμεναν να πει. Τα μπλε μάτια της Δέσποινας άστραφταν πάνω στο όμορφο πρόσωπο της από καχυποψία, Η μάνα του όμως κατάλαβε ότι το παιδί της δεν ήταν καλά.. αυτός ο τρόπος που πέρασε έτσι σιωπηλά από δίπλα τους, αυτό το κουρασμένο βλέμμα του.. το αγοράκι της ήταν στεναχωρημένο και η καημένη γυναίκα δεν ήξερε γιατί. Γύρισε με τα καστανά μάτια της να δει την Δέσποινα που τον κοίταζε με μίσος, όχι σαν κάποιον που τον αγαπούσε.. όχι σαν το αγόρι της. Δεν μπορούσε να αμφιβάλλει. Αυτό το κορίτσι δεν ήταν άξιο να είναι δίπλα του.. ΜΗΤΕΡΑ: Δημήτρη; (είπε με την καλοσυνάτη φωνή της αλλά εκείνος δεν ανταποκρίθηκε) έφτιαξα παστίτσιο.. (είπε και ο Δημήτρης γύρισε τα καστανά του μάτια στο ταψί πάνω στην λευκή κουζίνα στα αριστερά του, κλίνοντας το ψυγείο. Γύρισε μετά στις γυναίκες..). ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δέσποινα γιατί; (λέει κουρασμένα, αφήνοντας την τσάντα του πάνω σε μία απ' της γυαλιστερές σιδερένιες καρέκλες με μαύρα μαξιλάρια, που στόλιζαν την κουζίνα). ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Γιατί τι, αγάπη μου; (Δεν κατάλαβε. Ο Δημήτρης ξεφύσηξε με ένα κοφτό ύφος. Πώς να καταλάβει;) Είσαι καλά; (έφερε τα μαύρα μακριά μαλλιά της πίσω απ' το αυτί της). ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μαμά μπορείς να πάς μια μέσα την τσάντα μου; (λέει, και η γυναίκα σηκώθηκε σφίγγοντας την μοβ ρόμπα της. Πήρε την τσάντα του και πήγε μέσα περνώντας τυπικά ένα μαύρο μπαρ με ποτά που είχαν στα δεξιά της εξώπορτας, χωρίς να πει τίποτα) Λέω γιατί; Γιατί δεν με εμπιστεύεσαι; (λέει και η Δέσποινα τον κοίταξε με παράπονο. Κοίτα που με τον πούστη θα έχει να κάνει πάλι.. δεν πάει άλλο πια με αυτόν τον φίλο του. Όλο λόγια του βάζει!). ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι σου είπε πάλι αυτός ο Ντένις; (λέει με ειρωνεία καθώς σηκωνόταν επάνω φτιάχνοντας το κολλητό πράσινο μπλουζάκι της στην μέση της) Η αδερφή;.. ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δεν έχει να κάνει με καμία αδερφή, με καμία πούστρα, με κανένα τραβέλι και γενικά με κανέναν άλλο.. (λέει σοβαρά, δεν είχε όρεξη πια να τον υπερασπίζετε σε ρατσιστές και τους είχε βαρεθεί, όλους τους!) εκτός από σένα! (Ανασήκωσε το φρύδι του). ΔΕΣΠΟΙΝΑ: Τι τρόπος είναι αυτός ρε άντρα; (λέει αγριεμένα και στάθηκε μπροστά για να τον κοιτάξει κατάματα, πάνω απ το κούτελό της. Τι τρόπος είναι αυτός;) ..Γιατί μιλάς έτσι; ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Βαρέθηκα να λες ότι το ότι και να σου λέω έχει να κάνει με οποιοσδήποτε άλλον πέρα από εσένα! (λέει με αντίδραση, δεν είχε καθόλου κέφια για τα γυναικουλίστικα της) Εσένα ρωτάω και θέλω μια γαμοαπάντηση. Γιατί δεν με εμπιστεύεσαι; (συνέχιζε να τον κοιτάζει με ειρωνεία. Ποτέ δεν της μιλούσε απότομα και δεν θα τον ανεχόταν. Την είδε μάγκας;).

ΔΕΣΠΟΙΝΑ: ΣΕ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΜΑΙ! (λέει δυνατά με έμφαση, ο Δημήτρης ανασήκωσε το βλέμμα του στο λευκό ταβάνι με απογοήτευση) απλά ο φίλος σου θέλει να τον φάει και (ο Δημήτρης άρχισε να τα παίρνει) εσύ, δεν λες να το καταλάβεις! (την κοιτούσε με απέχθεια σοκαρισμένος. Ακόμα αναφέρετε στον Ντένις ενώ αυτός μιλάει για αυτήν!) η μήπως.. (λέει βηματίζοντας πάνω στο κίτρινο χαλί της κουζίνας αργά προς τα αριστερά του) λέω μήπως.. τον πηδάς ήδη, και αυτά είναι δικαιολογίες γιατί κουνάς και συ την αχλαδιά; (τον ρώτησε με ένα ειρωνικό χαμόγελο σαν να ρωτάει κάτι τυπικό.. κάτι απλό. Δεν είχε τον θεό της!).
{*} Την κοίταζε αγριεμένα προσπαθώντας να συγκρατήσει τα χέρια του. Τα ένιωθε σαν να ήθελαν να της σπάσουν τον λαιμό! Όχι μόνο δεν παραδεχόταν το λάθος της και να κοιτάζουν να το λύσουν όπως έλπιζε ο καημένος, όχι μόνο δεν έλεγε να λογικευτεί και να μιλήσει ώριμα, είχε και το θράσος να προσβάλει και τον ανδρισμό του. Το ότι δεν τον αγαπούσε; Πιο φανερό δεν γινόταν, ενάμιση χρόνος θα πάει στα σκουπίδια. Άλλη μία αποτυχημένη σχέση, άλλη μία που δεν εκτιμάει όλα αυτά που έκανε αυτός για εκείνη. Απλά κοίταζε να καλοπερνάει και να τον ελέγχει; Αυτό ήταν τελικά και η Δέσποινα; Είναι πολύ άδικη η πουτάνα η ζωή!

..Γύρισε ο Δημήτρης αργά και σήκωσε την άσπρη δερμάτινη τσάντα της απογοητευμένα, σαν στεναχωρημένος αλλά δεν το έδειξε, απλά της την πέρασε ευγενικά απ τον ώμο και..
ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Καλά να περνάς.. (λέει αργά, με τα μάτια στο πάτωμα) Εύχομαι ο επόμενος να έχει την υπομονή να σου δώσει αυτά που σου έδωσα εγώ.. (τον κοιτούσε λες και την πρόσβαλε με τα χειρότερα λόγια. Τα μπλε μάτια της γυάλιζαν γεμάτα θυμό!) Εγώ παραιτούμ.. (πριν προλάβει να ολοκληρώσει ακούστηκε σε όλο το σπίτι ένα δυνατό χαστούκισμα, και ο Δημήτρης ένιωσε σαν να του χτύπησε πυγμάχος το αριστερό μάγουλο! Η Δέσποινα τον χαστούκισε με όλη της την δύναμη. Η μάνα του αμέσως έτρεξε μέσα να δει τι συμβαίνει, και ήταν απίστευτο!).
ΔΕΣΠΟΙΝΑ: ΠΑΛΙΟ ΠΟΥΣΤΗ!! (άρχισε να φωνάζει υστερικά. Ο Δημήτρης έμεινε να την κοιτάει με το χέρι στο μάγουλο για να το χαλαρώσει. Αυτή είναι τρελή!) ΑΔΕΡΦΑΡΑ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΑ! ΤΙ ΝΑ ΜΕΝΩ ΝΑ ΚΑΝΩ ΜΑΖΙ ΣΟΥ; ΟΥΤΕ ΜΗΧΑΝΑΚΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ! ΑΛΛΑ Ο ΣΠΥΡΟΣ ΕΧΕΙ.. ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΜΟΥ ΤΟ ΕΛΕΓΕ ΟΤΙ ΤΟΝ ΠΑΙΡΝΕΙΣ! ΠΟΥΣΤΗΗΗ!
ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΚΑΜΙ.. (η μάνα του την έπιασε γερά απ' το αυτί και αυτή έσκασε).
ΜΗΤΕΡΑ: Αυτό που χρειάζεσαι κοριτσάκι μου είναι ένα καλό χέρι ξύλο. (λέει ήρεμα καθώς η Δέσποινα προσπαθούσε να ξεφύγει με μικροστριγκλίσματα. Ο Δημήτρης ήταν σοκαρισμένος, τον απατούσε κιόλας; Με τον Σπύρο;.. Τον καλό του φίλο;) Αυτό που οι γονείς σου προφανώς δεν σου έχουν δώσει και έφτασες δεκαεφτά χρονών κωλοπαίδι, με κανένα σεβασμό! (λέει ανοίγοντας την εξώπορτα πίσω της, η Δέσποινα την έβριζε με βαριά λόγια) ..Σε ξένα σπίτια θα είσαι κυρία! (την πέταξε έξω και αμέσως μετά έκλεισε την ογκώδη τεθωρακισμένη πόρτα! Ίσα ίσα που ακουγότανε η Δέσποινα απέξω. Η μητέρα του γύρισε στον γιο της..) Που τις βρίσκεις αγόρι μου όμορφο δεν μπορώ να καταλάβω.. (λέει καθώς εκείνος καθότανε στην μεσαία καρέκλα της κουζίνας με το χέρι στο μάγουλο. Ακόμα πονούσε) ..κάτσε να σου βάλω να φας. (λέει πηγαίνοντας προς την κουζίνα σαν να ήταν όλα εντάξει. Μα τόσο χαλαρά το πείρει;).
{*} Απόρησε με την ψυχραιμία της, ως συνήθως δεν σήκωνε πολλά και κράταγε ένα όνομα στην γειτονιά, και αυτό το ξέσπασμα της Δέσποινας θα έπρεπε να την είχε βγάλει έξω απ' τα ρούχα της! Έτσι όπως ούρλιαζε και την έβριζε.. πως μπόρεσε και κράτησε την αξιοπρέπεια της;!

Ο Δημήτρης μόλις έφαγε έκανε ένα ντουζάκι και μετά ξάπλωσε γιατί ήταν κουρασμένος και σωματικά απ' το γυμναστήριο, αλλά και ψυχικά. Ο ίδιος ο κολλητός του είχε πάρει δώσε με την Δέσποινα; Αυτό ήταν το ευχαριστώ για όλα αυτά τα χρόνια που ήταν φίλοι; Έτσι του το ξεπλήρωνε ο Σπυράκος; Δεν ασχολήθηκε με το να πάρει κανένα τηλεφώνο.. δεν θα έριχνε τα μούτρα του για ένα ακόμη καθίκι, αρκετά με μαλακίες! Σκεφτόμενος και απογοητευμένος ήταν, αλλά όχι στεναχωρημένος. Και δεν θα έκανε άλλες λάθος επιλογές.. ο Ντένις του στεκόταν σε όλα, ευκαιρία να του το ανταποδώσει.. τέλος! Έτσι όπως ήταν στο κρεβάτι με την πλάτη στο μαξιλάρι του, διέγραφε απ' της επαφές του κινητού του όλους αυτούς τους δήθεν φίλους με ένα

χαμόγελο που επιτέλους έκανε αυτό που έπρεπε. Το πρόσωπο του γυάλιζε ελαφρά απ' το φως της οθόνης του ασημένιου κινητού του, στα καστανά μάτια του ήταν ολοκάθαρη η περηφάνια ενός σωστού φίλου, όχι σαν τα μουνάκια της γειτονιάς του.. όχι σαν αυτούς τους μαλάκες αυτής της κοινωνίας που ΠΑΝΤΑ σε βλέπουν στραβά! ..Ρε, δεν πάνε όλοι τους να γαμηθούνε;

Ξαφνικά άνοιξε το κιτρινωπό φως του δωματίου και ήταν ο μεγάλος αδερφός του, που μόλις είδε την κόκκινη βαλίτσα στην γωνία του διπλού σιδερένιου κρεβατιού τους μισογεμάτη, και μερικά ρούχα πάνω σε ένα λευκό γραφείο στην δεξιά γωνία κατάλαβε ότι ο Δημήτρης τελικά θα πήγαινε στην Αμερική. Του ήταν δύσκολο να καταλάβει το πώς όλοι είχαν απομακρυνθεί λόγω του Ντένις. Ο αδερφός του ήταν αρκετά έξυπνος ώστε να μην ακολουθεί αυτήν την ρατσιστική αύρα που ακολουθούσαν οι περισσότεροι σήμερα, και είχε αποδεχτεί τον Ντένις όπως και οι οικογένεια τους. Την Δέσποινα πάλι, ποτέ δεν την πήγε. Του φαινόταν πολύ δήθεν και ήταν πολύ δήθεν, προσπαθούσε να εντυπωσιάσει με λάθος τρόπους. Ο Δημήτρης γύρισε και τον είδε με ένα κοφτό χαμόγελο.. περίμενε ότι θα του την έλεγε, δεν έχανε τέτοιες ευκαιρίες αυτός..

ΑΔΕΡΦΟΣ: εγώ.. (άρχισε να λέει με ανώτερο ύφος) όταν στα έλεγα εσύ μου έλεγες παπαριές και να το που βγήκα ΠΑΛΙ σωστός! (λέει με μια περηφάνια στα καστανά του μάτια και ο Δημήτρης ανασήκωσε τα φρύδια του με ένα στενό χαμόγελο σαν να το παραδέχεται).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Άσε με Σπύρο γιατί και εγώ δεν ξέρω πως δεν την πλάκωσα την καργιόλα! (λέει με ένα νεύρο, με τα μάτια του στο κινητό του) Έλεγε κάτι μαλακίες.. (ο Σπύρος έβγαζε το κόκκινο φούτερ του) Και ρε συ, ο ίδιος ο Σπύρος έχει σχέση πίσω απ' την πλάτη μου μαζί της! (ο Σπύρος έμεινε να τον κοιτάζει ξαφνιασμένος. Περίμενε πολλά, αλλά όχι και αυτό).

ΣΠΥΡΟΣ: Ααα μιλάμε η κοπέλα τελείως πουτανάκι! (λέει καθώς πήγαινε προς το κρεβάτι τους, με τα άσπρα παπούτσια του να μην κάνουν καθόλου θόρυβο στο λευκό μάλλινο χαλί τους). Και τι θα κάνεις; (λέει με τα μάτια του στον Δημήτρη με αγωνία) δεν φαντάζομαι να τον αφήσεις έτσι τον άλλον.. (ο Δημήτρης ανασήκωσε το δεξί του φρύδι με μορφασμό) ..α δεν πας καλά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γάμησε τους.. (λέει με απέχθεια. Γύρισε με σοβαρό ύφος) θα πάω τελικά Αμερική. (ο Σπύρος έσκυψε προς τον αδερφό του με περιέργεια) έτσι είναι το σωστό! (δεν μπορεί να το εννοεί.. Αφού δεν του αρέσει το πώς φέρετε ο Ντένις).

ΣΠΥΡΟΣ: Δεν λέω είναι ψυχούλα ο μικρός.. αλλά είναι και.. (ο Δημήτρης τον έκοψε).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Φίλος μου! (λέει καταφατικά κοιτάζοντάς τον σοβαρά, παραξενεύτηκε ο Σπύρος.. ο Δημήτρης δεν αστειευόταν όμως) και αυτός τότε δεν μου έκανε ποτέ μαλακία ρε Σπύρο..

ΣΠΥΡΟΣ: Το ξέρω και δεν αντιλέγω, αλλά ξέρεις πως δεν ταιριάζετε. (ο Δημήτρης γύρισε τα μάτια του στο κινητό του αφού δεν είχε απάντηση. Είχε δίκιο ο Σπύρος) μπορεί να τον πληγώσεις άθελα σου γιατί είστε διαφορετικοί. (Σηκώθηκε με τα χέρια στα γόνατα του) Δεν λέω.. έχει αλλάξει αρκετά. Από τότε που τον μαθαίνεις καράτε σοβαρεύει αλλά είναι ακόμα πολύ νωρίς να τον θεωρείς φίλο “φίλο” σου. (λέει καθώς έβγαине απ' το δωμάτιο να πάει να κάνει μπάνιο, ο Δημήτρης φάνηκε να το σκέφτεται) Απλά σκέψου το για λίγο ακόμα..

{*} Άκουσε την λευκή πόρτα να κλείνει. Ένας απλός καθημερινός ήχος που όταν γίνεται συνήθειο δεν το καταλαβαίνει κανείς ότι είναι πια και ένα κομμάτι της ζωής του, κομμάτι που αν το έχανε θα το νοσταλγούσε. Είναι στην φύση του ανθρώπου να θεωρεί πολλά πράγματα δεδομένα, τίποτα δεν είναι όμως! Αλλά στην ζωή είναι δύσκολο να εκτιμήσει κανείς αυτά που ήδη έχει και να θέλει περισσότερα, θεωρώντας αυτά που ήδη έχει.., απλά δεδομένα. Μόνο όταν τα χάσει καταλαβαίνει το τι μεγάλη ανάγκη τα είχε πραγματικά. Το φαγητό, το νερό, ακόμα και η ίδια η ελευθερία του ανθρώπου δεν είναι καθόλου.. μα καθόλου δεδομένα!

Στην περίπτωση του Δημήτρη όμως δεν ισχύει αυτό, ακόμα και αν η οικογένεια του είναι ευκατάστατη. Μέσα απ' της πολεμικές τέχνες έμαθε πολλά περισσότερα απ' το να αμύνεται λόγω του ότι ο δάσκαλός του ήταν ένας πολύ σοφός άνθρωπος. Ο Δημήτρης σκεφτόταν όλα αυτά που ήδη είχε, αυτήν την κίτρινη ζεστή κουβέρτα που ήταν τώρα σκεπασμένος, το σπίτι του και την οικογένεια του. Δεν θα ήταν σωστό να απορρίψει την πρόταση του φίλου του.. ήθελε να

φερθεί σωστά. Άρχισε να πληκτρολογεί ένα μήνυμα προς τον Ντένις, αποφασισμένος τελικά να πάει μαζί τους στο ταξίδι. Και όλοι οι υπόλοιποι να πάνε να γαμηθούνε, έτσι για αλλαγή!

{Σκ3} Στο Μεταξουργείο έμενε η οικογένεια της ξαδέρφης του Ντένις, μέσα στο κέντρο της Αθήνας 10 λεπτά απ' το Γκάζι, περιοχή γνωστή για την νυχτερινή της διασκέδαση. Η νύχτα ήταν ήπια χωρίς κρύο και τα λίγα σύννεφα που υπήρχαν το απόγευμα είχαν εξαφανιστεί. Ένα φεγγάρι κατάλευκο φώτιζε τις στέγες των κτιρίων της Αθήνας, που σήμερα όπως και κάθε νύχτα υπήρχε η φασαρία της πόλης. Η γωνιακή πολυκατοικία που διέμεναν είχε μερικές τσιμεντένιες κολώνες έξω απ' την γυάλινη εξώπορτα. Πάνω, στο στενό μπαλκόνι του δεύτερου ορόφου ήταν κρεμασμένες μερικές γλάστρες στον λευκό τοίχο, και στο μπαλόνι υπήρχαν διάφορα μικρά κατοικίδια της ξαδέρφης του Ντένις. Μέσα απ' την τζαμαρία, πίσω από έναν μαύρο καναπέ ήταν καθισμένο το σόι του Ντένις σε ψηλές καρέκλες με μαύρα μαξιλάρια, γύρο από ένα μεγάλο τραπέζι. Ο Ντένις προσπαθούσε να εξηγήσει στην αδερφή του τον ανάγκη της σωματικής άσκησης, αλλά η Ειρήνη δεν έλεγε να το καταλάβει και το πηγαίνανε για τσακωμό. Η Μαρία αν και 12 χρονών καταλάβαινε πολλά περισσότερα για την ηλικία της, και υπερασπιζόταν τον ξάδερφο της αφού είχε δίκιο. Οι μεγάλοι τους κοιτάγανε και έλεγαν την γνώμη τους εκεί που έπρεπε, αλλά τα παιδιά ήταν πολύ πεισματάρικα και δεν δεχόντουσαν διόρθωση..

ΕΙΡΗΝΗ: Λες ασυναρτησίες τώρα.. (λέει στον Ντένις με σπαστική ειρωνεία) όλοι πρέπει να φέρονται σωστά και όταν μεγαλώνουν να μην τρέχουν σαν βλαμμένα! (ο Ντένις στένεψε το δεξί του μάτι μπερδεμένος με μορφασμό. Μα τι λέει; Πραγματικά το πιστεύεις;).

{*} Η μικρή Μαρία έφερε τα καστανά μαλλιά της προς τα πίσω κοιτάζοντας την μητέρα της την Κατερίνα που καθόταν από απέναντι, μία ξανθιά γυναίκα με κοντά καστανά μαλλιά και με ένα πρόσωπο που φανέρωνε δυναμισμό και ελληνικό τσαγανό. Πάνω κάτω όλη η οικογένεια του δεκαεξάχρονου έλεγε τα πράγματα όπως ήταν αδιαφορώντας για τους ψευτοτρόπους που έχουν οι περισσότεροι. Ήταν άνθρωποι που αν τους έκανες μαλακία, την γάμησες..! Έτσι όπως έλεγε και η θεία του Ντένις η Κατερίνα πολλές φορές! Η Μαίρη δεν ήταν όμως καθόλου έτσι, πράγμα που σε έκανε να απορείς γιατί να και ο Ντένις ήταν παιδί της, είχε τελείως διαφορετική γνώμη. Ο Δημήτρης είχε αλλάξει τον Ντένις σε μεγάλο βαθμό, εκεί που έβλεπε ότι έκανε κάτι που δεν έπρεπε τον έκραζε κανονικά! Στην αρχή ο Ντένις πέρναγε στην άμυνα, αλλά με τον καιρό κατάλαβε ότι ο Δημήτρης το έκανε για το καλό του, και όχι για να τον κρίνει. Ο κόσμος γενικά όποτε πάζ να του εξηγήσεις κάτι με ειλικρίνεια, το βλέπει σαν επίθεση και ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ περνάει στην αντεπίθεση. Δεν θέλει να καταλάβει την ουσία, δυστυχώς. Οι ειλικρινείς άνθρωποι είναι και αυτοί που πάντα έχουν πολύ λίγα άτομα δίπλα τους γιατί απλά είναι ειλικρινείς, και όμως έτσι είναι. Δεν είναι στην φύση του κακού ανθρώπου να δέχεται τα λάθη του όσο και αν προσπαθεί να σου αποδείξει το αντίθετο, ούτε είναι στην φύση του να είναι απόλυτα ειλικρινείς. Αλλά αν το σκεφτείς.., καλύτερα δεν θα ήταν ο κόσμος αν όλοι ήμασταν λίγο πολύ σαν τον Δημήτρη, και τα λέγαμε ωμά; ..Χωρίς μισόλογα και γλειψίματα; Να τα λέμε στον άλλον έξω απ' τα δόντια; ..Μάλλον θα ήταν καλύτερα και για εμάς, αλλά και για τους άλλους δίπλα μας!

Η Κατερίνα πίστευε πολύ στην ιδιαιτερότητα του κάθε ανθρώπου και όχι στην μαζοποίηση. Πίστευε ότι ο καθένας έκανε τελικά αυτό που ήθελε, και αργά η γρήγορα θα το ακολουθούσε. Δεν μπορεί να έχει σοβαρή γνώμη τώρα ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι πάνω στην κοινωνία..

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: άσε μας ρε Ειρήνη που πήγες δεκαπέντε και νομίζεις έμαθες τον κόσμο.. (λέει με την δυναμική φωνή της που σε καμία περίπτωση δεν θύμιζε σπιτική γυναικούλα. Η Ειρήνη γύρισε με ένα ειρωνικό βλέμμα στην θεία της που ήταν σαν να μιλούσε σε παιδάκι. Ποτέ δεν της άρεσε αυτός ο έξω καρδία τρόπος της) τι ξέρεις μωρέ..; (λέει με χιούμορ και έμφαση καθώς σηκωνόταν επάνω. Η Ειρήνη συνέχιζε να την κοιτάζει, πείρε μια ανάσα σαν κυρία και).

ΕΙΡΗΝΗ: Θεία δεν έχεις τρόπους.. (Ο Ντένις ανακίνησε το κεφάλι του.. αυτή δεν λέει να βάλει μυαλό. Η Κατερίνα πήγε προς την μικρή κουζίνα στα δεξιά της γελώντας καθώς έφτιαχνε την μαύρη μακριά μοντέρνα μπλούζα της. Η Ειρήνη δεν έδωσε συνέχεια..).

{*} Για τα επόμενα 10 λεπτά συνέχιζαν να κουβεντιάζουν γενικά, αλλά κυρίως για το αυριανό ταξίδι που θα κάνανε. Η Κατερίνα ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι η Μαίρη τελικά είχε δεχτεί να πάνε, πόσο μάλλον ότι ξόδεψε πάνω από 2000€ για τα εισιτήρια τους! Η Τιμές των εισιτηρίων της είχαν έρθει ιδιαίτερα χαμηλές.. και όμως ναι. Αν υπολογίσει κανείς ότι το μονό εισιτήριο για μια πρόχειρη, απλή καμπίνα (που μοιραζόταν με συγκατόικο) στον Τιβερανικό κόστιζε 320€ Και μόνο με πρωινό και πρόσβαση στην εσωτερική πισίνα του κρουαζιερόπλοιου, συγκεκριμένες ώρες. Η Μαίρη είχε κλίσει όμως καμπίνα διαμέρισμα με 3 υπνοδωμάτια, μία πολυτελής τουαλέτα και ένα σαλόνι με μικρή κουζίνα. Πράγματα που δεν έβρισκες σε άλλα πλοία, και ακόμα και αν είχαν θα ήταν πολύ ακριβότερα από 2000€ και για 4 άτομα. Γενικά οι τιμές (ειδικά σε έλληνες επιβάτες) ήταν απ' τις πιο χαμηλές, και μόνο στον Τιβερανικό υπήρχαν ειδικές εκπτώσεις! (για άτομα με αναπηρίες, μεγάλα σε ηλικία, κάτω των 18 κτλ). Ήταν λες και η καμπίνες επιλεγόντουσαν ακριβώς για κάθε επιβάτη, για της δικές του ξεχωριστές ανάγκες! Η Γιαγιά του Ντένις (Μητέρα του πατέρα του και της Κατερίνας) δεν μπορούσε να καταλάβει πώς η Μαίρη τελικά είχε δεχτεί. Ήταν παλαιών αρχών και πίστευε ότι η γυναίκα έπρεπε πολλές φορές να συνοδεύεται, ειδικά σε ένα τόσο μεγάλο ταξίδι που θα διαρκούσε μια ολόκληρη εβδομάδα, και πάνω σε ένα καράβι! Μα τι σκεφτόταν; Και αν συνέβαινε τίποτα; Θα τα έβγαζε πέρα μόνη της; Έτσι όπως καθόταν απέναντι της την κοιτούσε με περιέργεια..

ΠΑΠΑ: Ρε Λάκη είσαι σίγουρος; (λέει με την ιδιαίτερα αποφασιστική φωνή της στον Βαγγέλη δίπλα απ' την Μαίρη. Λες και η Μαίρη δεν είχε λόγο) είναι για έναν ολόκληρο μήνα!

ΜΑΙΡΗ: Πιστεύω ότι τα παιδιά θα μάθουν πολλά απ' το ταξίδι. (λέει σαν κυρία με την λεπτή φωνή της χωρίς να δείξει ότι την πείραζε και η μεγάλη γυναίκα την κοίταζε με μισό μάτι αλλά η Μαίρη δεν ανταπέδωσε) ..Δεν πιστεύετε και εσείς ότι τα εγγόνια σας θα επωφεληθούν σημαντικά από αυτό; (της λέει με υπερηφάνεια. Είχε ένα δίκιο η Μαίρη εδώ..).

{*} Το κινητό του Ντένις άρχισε να χτυπάει ιδιαίτερα δυνατά μέσα απ' την τσέπη του μαύρου τζιν του με το soundtrack απ' την ταινία του Τιτανικού “Unable to Stay, Unwilling to Leave” και η μικρή ξαδέρφη του γύρισε και τον κοίταζε με έκπληξη έτσι όπως καθόταν δίπλα της..

ΜΑΡΙΑ: Ποίος είναι ρε ξαδερφούλη; (ρωτάει με το γλυκό της πρόσωπο γυρισμένο στην τσέπη του Ντένις) Χα.. λες να απάντησε ο Δημήτρης επιτέλους; (λέει με χιούμορ να τον πικάρει).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Καιρός θα ήταν να βάλει μυαλό.. (πετάγεται σοβαρή απ' τα δεξιά του Ντένις).

ΕΙΡΗΝΗ: Αφού έχει κοπέλα, τι λέτε; (λέει με ειρωνεία για να πειράξει τον αδερφό της, σαν να επιβάλλει τις δικές της προτεραιότητες για κανόνες. Αλλά εκείνος ως συνήθως την αγνόησε με τα μάτια του μες την αγωνία διαβάζοντας το μήνυμα.. γιατί ήταν όντως απ' τον Δημήτρη).

ΝΤΕΝΙΣ: ..ΘΑ ΕΡΘΕΙ!! (λέει δυνατά τρομάζοντας το τραπέζι, με τα μάτια να γυαλίζουν από ευτυχία καρφωμένα στην οθόνη του κινητού του. Ο Δημήτρης θα έρθει, δεν είναι η ιδέα του! Το ξαναδιάβασε για να το εμπεδώσει.. Πραγματικά δεν το περίμενε. Έδωσε το κινητό του και στην Μαρία να το διαβάσει, αυτή με προσοχή άρχισε και το διαβάζει χαμογελώντας..).

{*} «ΠΟΥ ΣΕ ΒΡΟ? ΠΕΣ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΑ ΟΤΙ ΤΕΛΙΚΑ ΘΑ ΕΡΘΩ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΩ ΤΑ 200 ΕΥΡΟ ΠΑΝΩ ΜΟΥ. ΣΟΡΡΥ ΠΟΥ ΑΡΓΗΣΑ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΩ ΑΛΛΑ ΕΙΧΑ ΕΝΑ ΘΕΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΑ. ΛΟΙΠΩΝ ΑΝΤΕ ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ ΚΑΙ ΘΑ ΣΕ ΠΑΡΩ ΑΥΡΙΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ 10 ΚΑΙ ΜΙΣΗ ΝΑ ΚΑΝΟΝΙΣΟΥΜΕ. ΚΑΛΟ ΜΑΣ ΤΑΞΙΔΙ!»

Η Μαρία έμεινε να κοιτάει το μήνυμα, τελικά να που αυτός αποδεικνύεται καλό παιδί όταν εκείνη είχε αρχίσει να πιστεύει την Ειρήνη. Εμ..; αφού έκανε τόσες μέρες να το αποφασίσει είχε αρχίσει να πιστεύει ότι και αυτός ήταν ένας ακόμη ψεύτης. Και αν λάβει κανείς υπόψιν της φιλίες του να διαλύονται η μία πίσω απ την άλλη ε.., δεν ήταν δα και δύσκολο να σχηματίσει άσχημη γνώμη για τα άτομα που έκανε παρέα. Πάλι καλά που δεν ήταν και αυτός μαλάκας..

Ο Ντένις γύρισε στην μητέρα του που και αυτή είχε εκπλαγεί, την κοίταζε με ένα μεγάλο χαμόγελο στο νεανικό του προσωπάκι σαν να βρήκε και αυτός επιτέλους έναν κολλητό! Αν και έβλεπε την Ροδούλα σαν αδερφή του, ήταν φίλη της Ειρήνης. Και αν και έκανε και αυτός πολύ

παρέα μαζί της ήθελε ένα αγόρι για φίλο, και πίστευε ότι καλύτερο παιδί απ' τον Δημήτρη δεν θα έβρισκε. Δύο χρόνια είχαν περάσει, και ο Δημήτρης δεν τον πολυέβλεπε, του έδειχνε με τον τρόπο του ότι δεν ευθυνόταν εκείνος για αυτό. Ο Ντένις τον καταλάβαινε και έκανε υπομονή.. και να τώρα που ανταμειβότανε για αυτό! Η μάνα του τον κοίταξε με πιεσμένα χηλή όμως..

ΜΑΙΡΗ: Πες του να έχει τα λεφτά και το διαβατήριό του αύριο στο λιμάνι για να μην έχουμε τρεχάματα. (τονίζει με σοβαρότητα γιατί ο Δημήτρης είχε πραγματικά αργήσει) εντάξει;

ΝΤΕΝΙΣ: Ναι μαμά μην ανησυχείς. Θα του στείλω μήνυμα και θα μιλήσουμε και αύριο.

ΕΙΡΗΝΗ: Εντάξει αυτό δεν το περίμενα.. (λέει καθώς χτένιζε με το αριστερό της χέρι τα ξανθιά μαλλιά της έκπληκτη.. αφού ο Δημήτρης είχε κορίτσι. Πώς μπορούσε να το κάνει αυτό;).

{*} Την επόμενη ώρα οι μεγάλοι συνέχιζαν να μιλούσαν στο τραπέζι του σαλονιού για διάφορα δικά τους θέματα, όπως και συνήθιζαν κάθε φορά που η οικογένεια του Ντένις πήγαινε στο Μεταξουργείο. Και τα παιδιά (ο Ντένις, η αδερφή του με την Ροδούλα και η ξαδέρφη του) είχαν πάει μέσα στο υπνοδωμάτιο της Μαρίας και έπαιζαν με το τσιντσιλά της. Η Μαρία αν και ανησυχούσε για τα ξαδέρφια της, ήταν ιδιαίτερα θετική γιατί αγαπούσε και αυτή τα ταξίδια. Η χαρά που είχε πάρει ο ξαδερφός της την έκανε πολύ χαρούμενη γιατί δεν είχε ποτέ κανέναν κολλητό όπως η Ειρήνη. Το μόνο που την χάλαιγε ήταν ότι δεν θα προλάβαινε και αυτή να τον δει πριν το ταξίδι τους. Είχε περιέργεια να δει πως ήτανε κιόλας..

Αργότερα, κατά της 1 και μισή έφυγαν γιατί είχαν πρωινό ξύπνημα και μία μεγάλη μέρα τους περίμενε. Κανένας τους όμως δεν ήξερε τι μεγάλη περιπέτεια τους περίμενε ακριβώς. Τα πόσα συναισθήματα θα ένιωθαν, το πόσο κόσμο θα γνωρίζανε.., και κυρίως το πόσο μοναδικά θα τα περνάγανε. Το πιο συναρπαστικό ταξίδι που είχαν κάνει ποτέ στην ζωή τους, θα το ζούσαν τις επόμενες κιόλας ημέρες. Και πραγματικά ο Ντένις δεν έβλεπε την ώρα να περάσει η νύχτα, και να ανεβεί στο πλοίο των ονείρων του, αυτό το πλοίο που δεν έχει παρόμοιο του!

Ήταν αλήθεια ότι ο Τιβερανικός ήταν μοναδικός, ένα θαύμα από ναυπηγική άποψη. Επάξια κανείς θα μπορούσε να τον χαρακτηρίσει και αβύθιστο. Θα πεις ότι έτσι είχαν πει και για τον Τιτανικό.. αλλά μέσα σε 94 χρόνια, πολλά έχουν αλλάξει στα πλοία.. και η βύθιση του Τιτανικού ήταν ένας απ' τους κύριους λόγους για αυτές της αλλαγές. Ακόμη και το 1912 μετά την βύθιση του, η *White Star Line* (η ναυπηγική εταιρία του Τιτανικού) δυνάμωσε το αδερφάκι του (το Ολύμπικ «RMS OLYMPIC») ώστε ακόμη και αν συνέβαινε ένα παρόμοιο ατύχημα να μην βυθιζότανε και να μπορούσε να επιπλέει μέχρι να έρθει να το πάρει άλλο πλοίο και να παραλάβει τους επιβάτες. Σήμερα βέβαια αυτά είναι σχεδόν αδύνατον να συμβούν με τις προηγμένες τεχνολογίες ανίχνευσης τους σε πραγματικό χρόνο, και τα ραντάρ. Ο Τιβερανικός όμως είχε ένα πρωτοποριακό ραντάρ, που ήταν ικανό να ανιχνεύσει αντικείμενα μέσα σε μία μεγάλη ακτίνα 900 μέτρων γύρω απ' όλο το πλοίο! Εκτός από αυτό, το πλοίο ανιχνευότανε 24 ώρες το εικοσιτετράωρο από 8 δορυφόρους της ίδιας της Νάσα! Ακόμα και έτσι, οι πλευρές του πλοίου κάτω απ' την επιφάνεια του νερού ήταν κατασκευασμένες από ατσάλι, καλυμμένο από 1 στρώση 12 πόντων χρωμίου, (το πιο σκληρό μέταλλο στον κόσμο). Ακόμα και μία τορπίλη να τον χτυπούσε το αποτέλεσμα θα ήταν μία ζημιά.. κυριολεκτικά και ΜΟΝΟ στην μογιά του! Πέρα απ' την δύναμη του, ο Τιβερανικός ήταν και το πιο όμορφο πλοίο στον κόσμο. Είχε 4 ασπρόμαυρα, πανύψηλα φουγάρα 23 μέτρων και 2 λευκά κατάρτια (το ένα στην πρύμνη και το άλλο στην πλώρη) 57 μέτρων παρακαλώ! Αυτές οι λεπτομέρειες ήταν λεπτομέρειες και των 3 θρυλικών πλοίων του 1912 που τα έκαναν πανέμορφα. Ο οραματιστής του Τιβερανικού ήταν ο δήμαρχος του Πειραιά, και ήταν γνωστή η αγάπη που είχε για τους κολοσσούς της *White Star Line*. Την εμφάνιση του πλοίου του την βάσισε σε αυτά τα υπερωκεάνια, και ο Τιβερανικός βαπτίσθηκε το ξαδερφάκι του Τιτανικού! Δεν ήταν και λίγοι αυτοί που τον αποκαλούσαν Τιτανικό τις ημέρες που τον έβλεπαν στα ανοιχτά του Πειραιά να κάνει τις πρώτες μανούβρες του, έμοιαζε πάρα πολύ με το ξαδερφάκι του, είχε την ίδια πολυτελείς ομορφιά!

Για την Ελλάδα φυσικά ήταν και ένα πολύ ακριβό διαμάντι, κόστισε πάνω από 750 εκατομμύρια ευρώ! Εννοείται βέβαια ότι ήταν απ' τα ακριβότερα πλοία στον κόσμο, και για την Ελλάδα η πιο

σύνθετη και γερή κατασκευή που επινοήθηκε ποτέ κάποιος Έλληνας! Ο δήμαρχος δεν είχε λυπηθεί ούτε ευρώ για να πραγματοποιήσει το όνειρό του, και είχε προσλάβει τους καλύτερους και πιο ακριβούς ανθρώπους για αυτό. Κατασκευαστές, διακοσμητές, ηλεκτρολόγοι και πολλοί άλλοι το είχαν κάνει σκοπό της ζωής τους. Απ' το 2001 και για τα επόμενα 5 χρόνια δούλευαν αδιάκοπα για να φέρουν αυτό το τεράστιο υπερπολυτελές παλάτι μήκους 286 μέτρων στην ζωή! Μία ξεπερασμένη πολυτέλεια, σαν να έβλεπε κανείς πλοίο του 1900 με σημερινές μοντέρνες λεπτομέρειες που έκαναν το βασιλικό ελληνικό κρουαζιερόπλοιο να ξεχωρίζει απ' όλα τα πλοία που ταξίδεψαν ποτέ στα χρονικά! Αυτά τα 2 τελευταία χρόνια για τον Ντένις ήταν τα καλύτερα της ζωής του, και κάθε φορά που ήταν στο λιμάνι του Πειραιά καθόταν και χάζευε τον Τιβερανικό στην προβλήτα του απ' την απέναντι μεριά του λιμανιού για πολύ ώρα. Απλά καθόταν, με το κινητό του να τον έχει κυριολεκτικά αποθανάτισει με τόσες φωτογραφίες που τον είχε τραβήξει. Ο νεαρός ήταν λάτρης του Τιτανικού χρόνια τώρα. Είχε δει πολλές ταινίες και ντοκιμαντέρ για το βυθισμένο πλοίο. Είχε πραγματικά ξετρελαθεί με τα καράβια και την ιστορία τους, με τις τραγωδίες τους, με αυτά που είχαν περάσει κατά την διάρκεια των 2 παγκοσμίων πολέμων του 1914 και του 1939. Τότε που χρησιμοποιούντουσαν τα υπερωκεάνια σαν πλοία στρατευμάτων. Το αδερφάκι του Τιτανικού, το Ολύμπικ είχε κάνει κυριολεκτικά πολύ καλή δουλειά για την μεταφορά στρατιωτών κατά την διάρκεια του πρώτου παγκόσμιου. Με τα πιο σημαντικά επιτεύγματα του να είναι που είχε ισοπεδώσει 2 εχθρικά πολεμικά πλοία! Το μέγεθος του Ολύμπικ ήταν σαφώς πολλές φορές μεγαλύτερο από αυτό τον πολεμικών πλοίων, και με τα κατά μέτωπο χτυπήματα που τους είχε κάνει με την τεράστια πλώρη του τα είχε βυθίσει! Οι ζημιές που είχε πάθει το Ολύμπικ από αυτές τις συγκρούσεις ήταν πολύ μικρές για το μέγεθος του, και πάντα κατάφερνε να γυρίζει στα λιμάνια σώο. Με αυτά του τα κατορθώματα είχε ονομαστεί από πολλούς και "Ο Παλιός αξιόπιστος" (The Old Reliable) με τιμές που κανένα άλλο πλοίο εκείνη την περίοδο δεν είχε βραβευθεί. Αν ο Τιτανικός ήταν η κατάρα απ' τα 3 αδέρφια τότε το Ολύμπικ ήταν το θαύμα, γιατί ήταν το πρώτο απ' τα τρία πλοία που χτίστηκαν, και το μοναδικό που δεν είχε βυθιστεί. Έμεινε 24 ολόκληρα χρόνια ενεργό μέχρι και το 1935 που η *White Star Line* είχε επηρεαστεί και αυτή από την παγκόσμια Μεγάλη Ύφεση του 1930. Βέβαια η εταιρία πολέμησε..., αλλά τα χρόνια περνούσαν και γινόταν όλο και πιο ασύμφορο να διατηρούν το Ολύμπικ. Δυστυχώς αναγκάστηκαν το 1935, και το πούλησαν για διάλυση. Η ιστορία του όμως έμεινε αθάνατη με πάρα πολλές αφιερώσεις, και μέχρι και σήμερα το Ολύμπικ παραμένει βέβαια ένα απ' τα αθάνατα καμάρια της Βρετανίας!

Ο δήμαρχος έχτισε τον Τιβερανικό για να τιμήσει την ιστορία των παλαιών αυτών πλοίων, και για να αποδείξει στις άλλες χώρες ότι η Ελλάδα δεν είχε ξεμείνει από ιδιαίτερες ιδέες. Σύντομα είχε γίνει παγκόσμιο φαινόμενο ότι οι έλληνες κατασκεύαζαν το ξαδερφάκι του Τιτανικού, που με τα όσα είχαν δημοσιευτεί μέχρι και το 2004 μάλλον ήταν και το καλύτερο πλοίο στον κόσμο.. όπως ισχυριζόταν και ο δήμαρχος του Πειραιά πάντα με υπερηφάνεια! Το Βασιλικό Ελληνικό Κρουαζιερόπλοιο Τιβερανικός (Royal Greek Cruise Ship Tiberanic) το 2005 κατελκύστηκε στο λιμάνι του Πειραιά, με σημαντικούς καλεσμένους ξένες μεγάλες εταιρίες κρουαζιέρων. Έκανε θραύση ο Τιβερανικός παγκόσμια! Αυτό που τους έκανε όλους να μείνουν ήταν τα 4 φουγάρα του, και αυτή η κλασική γραμμή που είχε αλλά παλαιά. Δεν είχαν δει ποτέ τους ξανά τέτοια ιδιαίτερη ομορφιά σε όλα τα χρόνια καριέρας τους, και έτσι μέσα σε λίγο καιρό η Ελλάδα ήταν και ΠΑΛΙ το επίκεντρο πάνω στα ναυτιλιακά και την πολυτέλεια! Ποιος να το φανταζόταν;! Η Ελλάδα είχε το μεγαλύτερο λιμάνι στον κόσμο και ήθελε και κάτι παραπάνω για τα ναυτιλιακά της, και ο Τιβερανικός φαινόταν να ήταν και η απάντηση σε όλα αυτά τα θέλω. Με το όνομα του Πειραιά να αναφέρετε πίσω στην πρύμνη του πλοίου με μεγάλα γράμματα "Τιβερανικός, Πειραιάς (TIBERANIC, PIRAEUS)", θα πέρναγε απ' τα ξένα λιμάνια με δόξα και θα έμενε αξέχαστος. Κάτι τέτοια άκουγε και ο δήμαρχος του Πειραιά και ανυπομονούσε για την μεγάλη αυριανή μέρα του Σαββάτου 25 Νοεμβρίου 2006! Να γεμίσει το λιμάνι, να βουίξει ο Πειραιάς, και ο Τιβερανικός να ξεκινήσει να γράφει ιστορία με το παρθενικό του ταξίδι!!

{Σκ4} Ξημέρωνε μία πανέμορφη μέρα στον Πειραιά, με έναν δυνατό ήλιο στον πεντακάθαρο ουρανό. Κανένα ίχνος από σύννεφα.. κανένα ίχνος ανησυχίας. Το τεράστιο πλοίο φορτωνόταν με πολλά λαχταριστά φρέσκα λαχανικά, φρούτα, ζυμαρικά, κρεατικά και πολλά άλλα που θα καταναλώνανε οι επιβάτες και το πλήρωμα κατά την διάρκεια του ταξιδιού. 4 στάσεις θα έκανε το πλοίο μέχρι την Νέα Υόρκη. Το πρώτο πρωί θα σταμάταγε στην Κρήτη μέχρι της 9 το βράδυ. Την επόμενη μέρα θα σταμάταγε στην Μάλτα για μία γρήγορη στάση, ίσα ίσα για να παραλάβει καινούριους επιβάτες. Η επόμενη στάση στην Ισπανία θα είναι και αυτή γρήγορη, αλλά η τελευταία στάση στο Λάγκος της όμορφης Πορτογαλίας θα είναι για ολόκληρο το βράδυ. Να ξεκουραστούν όλοι πριν βγει το πλοίο στα ανοιχτά του βόρειου ατλαντικού. Η κρουαζιέρα θα διαρκούσε 9 ολόκληρες ημέρες, και τον περισσότερο χρόνο οι επιβάτες θα τον περνούσαν πάνω στο καράβι. Αν και πρόκειται για κρουαζιέρα οι έλληνες αγαπούσανε το στερεό έδαφος, και δεν είναι μαθημένοι σε τέτοια. Το να μείνουν για τόσες μέρες μέσα σε ένα περιορισμένο μέρος (όσο μεγάλο και αν είναι) τους έκανε να αναρωτιούνται τι στον διάολο θα έκαναν πάνω του! Πολλοί ήταν αυτοί που τρόμαζαν σε αυτή την ιδέα, αλλά θα έδειχνε στο ταξίδι αν άξιζε που τρόμαζαν με όλους αυτούς τους τρόπους διασκέδασης πάνω σε αυτό το πολυτελές παλάτι δισεκατομμυρίων.

Μιλάμε για την τελευταία λέξη στην ψυχαγωγία! Ο Τιβερανικός είχε 3 μεγάλες θερμαινόμενες πισίνες (η 2 εσωτερικές), 4 πολυτελή spa με δωρεάν μασάζ (τα 2 εξωτερικά), ένα βασιλικό τεράστιο θέατρο, 1 σινεμά με τεράστια οθόνη *Sony Bravia 262* ιντσών μοναδικής τεχνολογίας (σε αντίθεση με τα παραδοσιακά σινεμά που είχαν προτζέκτορες), που παράγανε βαθύ ήχο *Dolby Ultra Surround 7.1* (η τελευταία λέξη στον ήχο) από όλες της πλευρές των σινεμά. Ένα καζίνο με σιντριβάνι εξοπλισμένο με όλα τα παιχνίδια τύχης, 2 εσωτερικά μεγάλα γήπεδα, 2 γυμναστήρια χωρητικότητας 130 ατόμων (το ένα είχε και τοίχο αναρρίχησης), καμιά 10ριά clubs και καφετέριες γνωστών ονομάτων, 6 εστιατόρια (τα δύο υπερπολυτελές), καμιά 10ρια *Snack Spots*, και ένα τεράστιο λούνα πάρκ με την σφραγίδα του ελληνικού *Allou! Fan Park* που υπήρχε μόνο στην Ελλάδα, στον Ρέντη. Όπως και σε εκείνο, έτσι και στο πλοίο υπήρχε ακόμα και το *Shock Tower*, ένα παιχνίδι για γερά νεύρα που ανέβαζε αργά τον κόσμο στα 40 μέτρα για να “απολαύσει” την θέα, και εκεί που δεν το περίμενε ξαφνικά τον κατέβαζε απότομα με μεγάλη ταχύτητα πίσω στην βάση! Είναι το πρώτο λούνα πάρκ πάνω σε καράβι που έχει την εγγύηση ενός γνωστού τόπου ψυχαγωγίας, και όλα αυτά τα προαναφερόμενα.. πάνω σε ένα καράβι! Για τους λόγους αυτούς οι περισσότεροι επιβάτες ήταν κάτω των 30 χρονών. Άλλοι νεόνυμφοι για να απολαύσουν τον έρωτα τους, άλλοι με της παρέες τους για να διασκεδάσουν κτλ. Ακόμα και ένα γυμνάσιο που είχε κλίσει πολυήμερη εκδρομή στην Αμερική, θα ταξίδευε με τον Τιβερανικό, εκμεταλλευόμενο τα πακέτα εκπτώσεων για ανηλίκους και μαθητές. Έκανε μεγάλη εντύπωση αυτό το γεγονός αλλά όχι και στον ιδιοκτήτη του πλοίου. Ήταν σίγουρος για την αγάπη που θα έδειχναν οι νέοι.. και στα στατιστικά επιβατών φαινόταν πεντακάθαρα. Απ’ τα 2774 αγορασμένα εισιτήρια, τα 1817 ήταν ατόμων κάτω των 30 ετών! Ποτέ παλαιότερα στα ναυτιλιακά δεδομένα δεν είχαν αγοραστεί τόσα εισιτήρια από νέους για ένα τόσο μεγάλο ταξίδι! Ο Ντένις είχε μείνει άναυδος μόλις είχε μάθει για αυτά τα στατιστικά στις ειδήσεις των μεγάλων καναλιών. Πέρα απ’ το καράβι που ανυπομονούσε να ανέβει, ήξερε ότι θα γνώριζε και κόσμο. Μπορεί να έκανε και καινούριους φίλους, πράγμα που είχε ανάγκη για να ξεχάσει την γειτονία του. Το ζυπητήρι το είχε βάλει, τα πράγματα του τα είχε μαζέψει.. όλα έτοιμα.

Πίσω στο σπίτι του, μέσα στο υπνοδωμάτιο τους ήταν ακόμη σκοτεινά και δεν ακουγόταν τίποτα άλλο παρά η ανάσες των παιδιών που κοιμόντουσαν στο διπλό ξύλινο κρεβάτι τους. Το πορτοκαλί κινητό του νεαρού ήταν ακριβώς δίπλα απ’ το μαξιλάρι του καθώς στο σύστημά του μετρίονταν τα τελευταία δευτερόλεπτα πριν αρχίσει να χτυπάει πολύ δυνατά (τα 3 ηχεία που είχε το κινητό ήταν πραγματικά δυνατά, πολλές φορές ξάφνιαζε). Στην προσηνή αυλή του

σπιτιού τα δύο σκυλιά τους πηγαίνανε εδώ και κει πάνω στο τσιμεντένιο πάτωμα, και έκαναν χαρούλες το ένα στο άλλο με της ζεστές ακτίνες του ήλιου να τα ζεσταίνουνε και αυτήν την μέρα. Ξαφνικά τα σκυλιά γύρισαν τα όμορφα μάτια τους στην μπλε εξώπορτα του σπιτιού, ένα κινητό μπορούσε να ακουστεί να χτυπάει μέσα απ' το σπίτι. Περνώντας την διακοσμημένη τραπεζαρία, την καθαρή κουζίνα, και την μαύρη πόρτα του υπνοδωματίου των παιδιών, τώρα ήταν πεντακάθαρο από πού ερχότανε ο ήχος. Δίπλα στο κεφάλι του Ντένις η οθόνη του κινητού του δήλωνε 9:30 πμ. Η μεγάλη μέρα έφτασε.. ο Ντένις πετάχτηκε απ' τα σεντόνια του σαν ελατήριο, πείρε δύο ανάσες χαμογελώντας χαρούμενα και χωρίς να κλείσει το ζυπνητήρι..

ΝΤΕΝΙΣ: ΕΦΤΑΣΕ Η ΜΕΡΑΑΑ!! (φωνάζει με τα χέρια του ψηλά πηγαίνοντας αμέσως να ανοίξει το παράθυρο τους μπροστά του που φαινόταν το φως λες και ήθελε να παραβιάσει τα παντζούρια πίσω απ' τα τζάμια) σήκω Ειρήνη άντε!! (αυτή στριφογύριζε.. Αυτός δεν πάει καλά και άσχετα απ' αυτό.. ο διάλογος του για κινητό συνέχιζε να της σπάει τα νεύρα!).

ΕΙΡΗΝΗ: ΚΛΕΙΣΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΔΙΑΟΛΟ ΤΡΕΛΕ! (φωνάζει με μια βαριά φωνή, σαν ένας νταλικέρης. Ο Ντένις σκέφτηκε να της απαντήσει επιθετικά, αλλά ήταν πολύ χαρούμενος για αυτό. Απλά απενεργοποίησε το ζυπνητήρι, πείρε το κινητό του και βγήκε στην κουζίνα).

{*} Βγαίνοντας πήγε κατευθείαν στο λευκό τους ψυγείο απ' τα αριστερά για την καθημερινή του ρουτίνα. Να ζεστάνει γάλα στον φούρνο μικροκυμάτων, να βάλει στην ψηστιέρα να ψήνεται το χθεσινό ψωμί, και βέβαια να βγει έξω στην αυλή να δει τον καθαρό ουρανό και να χαιρετίσει τα σκυλιά του πριν πάει στο μπάνιο να πλυθεί. Οι υπόλοιποι στην οικογένεια του αν δεν έπιναν τον καφέ τους και δεν κάπνιζαν το τσιγαράκι τους δεν είχαν δύναμη για τίποτα. Ο Ντένις είχε αγαπήσει την καλή ζωή, και ο φίλος του ο Δημήτρης είχε παίξει σημαντικό ρολό σε αυτό σαν αθλητής που ήταν. Τον είχε μάθει να έχει την δική του βούληση και να μην ακολουθεί τους υπόλοιπους. Ο Ντένις από πριν είχε την δική του βούληση, απλά όχι σε τέτοιο βαθμό ώστε να αντιπαθεί και την καθιστική ζωή. Οι γονείς του πολλές φορές αναρωτιόντουσαν γιατί ήταν έτσι, αλλά ποιος μπορούσε όμως να τους κατηγορήσει; Αφού ο νεαρός πολλές φορές μπλεκόταν σε φασαρίες στην γειτονιά του, πράγμα που τους είχε κάνει να ανησυχήσουν. Το θέμα δεν ήταν μόνο ότι ο Ντένις ήταν φασαριόζος, ήταν και το ότι ο Δημήτρης του έλεγε συνέχεια ότι ο κόσμος δεν ήταν καλός, και τον επηρέαζε. Θετικά η αρνητικά δεν είχε ιδιαίτερη σημασία αφού ο Ντένις από ανέκαθεν δεν τα πήγαινε καλά με τα αγόρια της γειτονιάς του. Απλά οι γονείς του τον ήθελαν να είναι περισσότερο ανεκτικός και να αποφεύγει φασαρίες, όχι να τις δημιουργεί.

Ο Ντένις πως και πως περίμενε τον Δημήτρη να του τηλεφωνήσει έτσι όπως έβαζε γάλα σε ένα μπλε πλαστικό ποτήρι με προσοχή, και μόλις έβαλε και το ψωμί να ψήνεται πήγε στο μπάνιο για να ετοιμαστεί στα γρήγορα, για να πάει να παίξει και λίγο με τα σκυλάκια του στην αυλή. Αργότερα, όταν είχαν σηκωθεί και οι υπόλοιποι ο πατέρας του καθόταν στην τραπεζαρία και έπινε τον καφέ του, βλέποντας ντοκιμαντέρ στην μεγάλη τηλεόραση τους για τους ελέφαντες, περίμενε να ετοιμαστούν για να τους πάει στον Πειραιά. Η ώρα είχε πάει 10:30 και ήξερε ότι έπρεπε να είναι στο λιμάνι νωρίτερα, για να αποφύγουν την κίνηση την τελευταίας στιγμής που θα επικρατούσε. Η κολλητή της Ειρήνης είχε έρθει εδώ και ώρα στο σπίτι αχτένιστη και άβαφη, και είχε μπει στο μπάνιο μαζί με την Ειρήνη και την μάνα της εδώ και ώρα για να ετοιμαστούν, αλλά αργούσανε. Κάτι που το έκαναν συχνά.., αλλά σήμερα δεν είχαν και πολλά περιθώρια..

Ο Ντένις ήταν έτοιμος εδώ και μερικά λεπτά. Είχε βγει στην πίσω αυλή και μιλούσε με τον Δημήτρη στο κινητό, αλλά ο φίλος του ακουγότανε κάπως άκεφος και δεδομένου ότι ο Ντένις δεν ήξερε τι είχε γίνει εχτές, έκανε ερωτήσεις. Ερωτήσεις που ενοχλούσανε. Ο Δημήτρης δεν ήθελε να του χαλάσει την μέρα και δυσκολευόταν να απαντήσει. Αν η Δέσποινα το είχε πάρει καλά.., Αν θα ερχόταν στο λιμάνι, αν ο Δημήτρης το ήθελε πραγματικά να πάει, και τέτοια. Πριν προλάβει να κάνει κι άλλη ερώτηση ο Δημήτρης τον έκοψε, για άλλη μια φορά..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ..σου είπα θα τα πούμε από κοντά ρε Ντένις.. (ακουγόταν η φωνή του απ' το τηλέφωνο στο χέρι του Ντένις. Είχε καταλάβει ο μικρός ότι κάτι είχε προηγηθεί).

ΝΤΕΝΙΣ: Πες το μου από δω! (σχεδόν απαιτεί γυρίζοντας το βλέμμα του στα τρένα έξω από το συρματοπλέγμα του δάσους. Ο Δημήτρης δεν ήξερε τι άλλο να του πει για να μην του χαλάσει την διάθεση, αλλά ο Ντένις επέμενε) Απλά δεν θα είμαστε μόνοι μας αργότερα.. για αυτό. (λέει σοβαρεύοντας τον τόνο της λεπτής φωνής του για να δείξει ότι καταλαβαίνει). Για πες..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ...κοίτα.. δεν είσαι.. (ακούγεται να ενοχλείτε περισσότερο, ο Ντένις ανησύχησε. Λες να άλλαξε γνώμη; Μπα.. ο Δημήτρης; Αποκλείετε!). ..δεν μπορώ να.. Δεν ξέρω..

ΝΤΕΝΙΣ: Ηρέμησε δεν τρέχει τίποτα.., αν θες μου το λες μετά. (λέει με ενθαρρυντικό τόνο για να τον χαλαρώσει) Αλλά δεν έχει αλλάξει τίποτα στα σχέδια μας για το ταξίδι.., έτσι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ..Εννοείτε αυτό! (λέει αυτός σε σιγουριά.. μετά την παύση που έκανε) ..Λοιπόν τα λέμε σε μισή ώρα στην Αγία Τριάδα, εντάξει; (ο Ντένις είχε μία ανησυχία στο βλέμμα του).

ΝΤΕΝΙΣ: Εντάξει, αλλά δεν τελειώσαμε με αυτό ε; Εσύ είσαι στεναχωρημένος.. κάτι έχεις..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ντάξει.. ότι πείτε κύριε Ντένις! (ακούγεται πιο κεφάτος. Ο Ντένις γέλασε).

ΝΤΕΝΙΣ: έτσιι σε θέλω.. μμμμ.. (λέει με χιούμορ και ο Δημήτρης γέλασε με την μύτη του).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Λοιπόν.. έλα γιατί θα μου τελειώσουν τα λεπτά ρε;.. φιλιά.

ΝΤΕΝΙΣ: ..Σε μισή ώρα Αγία Τριάδα. (λέει καθώς έφερνε τα μαλλιά του προς τα πίσω με το δεξί του χέρι) Πες το και στον Κώστα και την Νταϊάννα! (τονίζει τα ονόματα) λοιπόν.. bye bro!

{*} Έβαλε το κινητό του πίσω στην αριστερή τσέπη του μπλε τζιν του, και γύρισε στον ουρανό καθώς άκουγε κάτι κουκουβάγιες να κουκουβίζουν απ' τα δέντρα τριγύρω. Πείρε μία βαθιά ανάσα κλείνοντας τα μάτια του.. αυτή η φυσική γαλήνη της μουσικής του δάσους πάντα τον χαλάρωνε. Πάντα ένοιωθε πολύ τυχερός που έμενε σε ένα μέρος που δεν ακουγόταν κανένας ήχος πόλης, ακόμα και αν έμεναν μόνο 50 μέτρα από μία λεωφόρο της γειτονιάς τους.

Μόλις ετοιμάστηκε και η Μαίρη, βγήκε απ' το μπάνιο και πήγε στο σαλόνι να μιλήσει με τον σύζυγο της για το τι θα έπρεπε να κάνει όσο θα έλειπαν. Δυστυχώς εκείνος λόγω της εργασίας του δεν μπορούσε να πάει μαζί τους. Όχι ότι το ήθελε να πάει κιάλας, αλλά το ότι έφευγαν όλοι δεν του άρεσε. Η Μαίρη πιο πολύ για τα παιδιά το έκανε αυτό το ταξίδι, για αυτό πιο πολύ σαν υποχρέωση το έβλεπε παρά σαν κρουαζιέρα. Ο Ντένις πάντα επέμενε στο ότι ο Τιβερανικός ήταν το καλύτερο καράβι, και ήταν μεγάλος, και είχε την τελευταία λέξη στην καλοπέραση. Αλλά και την μελλοντική ακόμα να είχε, η γυναίκα το έβλεπε πολύ διαφορετικά από αυτόν.

ΜΑΙΡΗ: Τα λουλούδια να ποτίζεις κάθε βράδυ Βαγγέλη.. (λέει απ το Hall της κουζίνας στην γωνία του μοβ καναπέ τους. Γύρισε εκείνος με προσοχή) και να προσέχεις.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ένας μίνας είναι Μαρία. (λέει χαλαρά αυτός και αυτή παραξενεύτηκε. Η γυναίκα περίμενε μια άλλη αντίδραση.. πιο μελό.. πιο συναισθηματική) Τα παιδιά κοίτα μην μπλεχτούν σε τίποτα.. (κατάλαβε ότι εννοούσε τον Ντένις. Αλλά θα ήταν και ο Δημήτρης οπότε όλα ok).

ΜΑΙΡΗ: Αχ τι τραβάω η δόλια.. (λέει με χιούμορ στον τόνο της καθώς φορούσε ένα θαλασσί πουκάμισο σαν ζακετάκι έξω από το λευκό πουλόβερ της) τώρα τρέχω και κρουαζιέρες..

{*} Ο Βαγγέλης κατάλαβε γιατί ήταν ανήσυχη. Είχε μια πολύ καλή δουλειά σαν αποκλειστική νοσοκόμα εδώ, με πολύ καλούς μισθούς. Και αν και τώρα δεν είχε περιστατικό, ανά πάσα στιγμή η υπεύθυνη του σωματίου της μπορούσε να την καλέσει για να πάει σε κάποιον. Δεν ήθελε να χάνει τους μισθούς της και ήταν γυναίκα που ήθελε να τα έχει όλα ελεγχόμενα, από εκείνη. Έτσι είχε μάθει να είναι και το γεγονός ότι σε μερικές ώρες θα είναι πάνω σε ένα καράβι και μακριά απ' την αγαπημένη της Ελλάδα την έκανε να νιώθει πιεσμένη, το έκανε καθαρά για τα παιδιά της. Κάθε σωστή μητέρα οφείλει να καταλαβαίνει το πότε τα παιδιά της έχουν δίκιο και πότε άδικο. Στην περίπτωση του Ντένις και των παιδιών συμφωνούσε. Τόσες πολλές γνώσεις θα κέρδιζαν για την ζωή και τον κόσμο! Ε ο Δημήτρης 19, ο Ντένις 16, η Ειρήνη 15 και η Ροδούλα 14.. τι μπορεί να ήξεραν για την πραγματική ζωή; Το ταξίδι αυτό θα ήταν πραγματικά πολύ σημαντικό για την ωρίμαση τους! Έτσι πίστευε και για αυτό το έκανε αλλά όσο και να είναι, η ιδέα της ψυχαγωγίας την έκανε και αυτήν περίεργη. Μα μπορεί ένα καράβι να τα έχει όλα αυτά; Και τα πιο πολλά.. τζάμπα; Ήθελε να τα δει με τα μάτια της.

Ο άνδρας της είχε και αυτός της ανησυχίες του, φαινόταν στον τρόπο που την κοιτούσε κατάματα σαν να διαισθάνεται κάτι.. αλλά δεν ήθελε να τους ανησυχήσει. Ούτε βέβαια να πάρει αυτό το χαμόγελο που είχαν τα παιδιά του ζωγραφισμένο πάνω στα χείλη τους από τότε που ξύπνησαν. Ανυπομονούσανε και γιατί να τους το χαλάσει; Για ένα προαίσθημα; ..ε Όχι.

Τα πάντα έμοιαζαν καθημερινά, όμως ήταν και αυτό ένας απ' τους λόγους που την χάλαγε. Έβλεπε της 5 βαλίτσες τους στην αυλή και συνειδητοποιούσε ότι μόνο καθημερινή δεν ήταν η κατάσταση. Ήθελε να πει πολλά, αλλά δεν ήξερε αν θα είχε δίκιο η όχι..

ΜΑΙΡΗ: Απλά να πάνε όλα καλά θέλω. (λέει τονίζοντας την φράση της κοιτώντας τον άνδρα της που γύριζε το βλέμμα του στο ντοκιμαντέρ που είχε στην τηλεόραση. Δεν της άρεσε αυτό). Βαγγέλη με γράφεις; (ρωτάει με μία αγριάδα σταυρώνοντας τα χέρια της).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όχουου.. μεγάλο θέμα το κάνεις ρε Μαίρη. Γιατί να μην πάνε καλά; ..Ταξίδι πάτε όχι σε πόλεμο. (Η γυναίκα τον κοιτούσε με περιέργεια. Μα τι λέει;). Και άκου.. (λέει βάζοντας το δάχτυλο του πίσω απ' το αυτί του. Κοίταξε προς την κουζίνα, τα γέλια των παιδιών τα άκουσε καθαρά) Τα ακούς τα παιδιά; (λέει για να την ηρεμήσει) Θες να τους το χαλάσει;

ΜΑΙΡΗ: Εγώ δεν ήθελα να τρέχω σε κρουαζιέρες Βαγγέλη! (λέει δυνατά νευριάζοντας. Μα.. τέτοια χαλαρότητα να έχει;) Και ποιος μου λέει ότι το πλοίο δεν θα βυθιστεί εμένα; Εε;!

ΝΤΕΝΙΣ: Εγώ! (ακούστηκε περήφανος από μέσα καθώς πήγαινε προς το σαλόνι. Η μητέρα του γύρισε προς την κουζίνα στα δεξιά της να τον δει. Πάλι εξυπνάδα θα θέλει να πει) Μαμά τι λες; Ο Τιβερανικός είναι το πιο ασφαλές πλοίο στον κόσμο.., μην ακούω βλακείες. (λέει περνώντας από δίπλα της με σοβαρότητα). Πού το βασίζεις ότι υπάρχει έστω και η παραμικρή πιθανότητα να πάθει κάτι το πλοίο; (της έστριψε τον καρπό του με απορία) Λέω μόνο για ζημιά ε; ..Το να βυθιστεί είναι αδύνατον! (Η γυναίκα ανάσανε σαν να λέει “άντε πάλι με τις εξυπνάδες”).

{*} Ο Νεαρός ήξερε σχεδόν τα πάντα για τον Τιβερανικό και δεν έχανε ευκαιρία να το επιδεικνύει. Αυτό το γεγονός την νευρίαζε την μητέρα του. Άσε που πολλές φορές γινόταν και ενοχλητικά λεπτομερές πάνω στο θέμα ΚΑΙ δεν τον έπιανε από πουθενά. Ήξερε λεπτομερώς το πώς κατασκευάστηκε, το τι τεχνολογία είχε, τι ασφάλεια, το πόσα μέτρα ήταν το πλοίο, της ιδιαιτερότητες του κάθε καταστρώματος του και άλλα πάρα πολλά. Όταν του ανέφεραν την λέξη βύθιση και Τιβερανικός στην ίδια πρόταση τα έπαιρνε. Εδώ το μόνο που είχαν δει από κοντά ήταν κανένα *Blue Star* η κάνα φεριμπότ. Η πες να πάει στον διάολο, κανένα τάνκερ στο λιμάνι του Πειραιά. Πώς θα μιλούσαν για κρουαζιερόπλοια; Η μάνα του όμως φοβότανε γενικά τα πλοία. Ποσώς την ενδιέφερε αν το καράβι το έλεγαν Τιβερανικό, η μαούνα του ψαρά..

ΜΑΙΡΗ: Παιδί μου δεν μπορείς να καταλάβεις ότι.. ΦΟ ΒΑ ΜΑΙ!; (δεν ήξερε τι άλλο να πει και έτσι, το παραδέχτηκε. Γύρισε το βλέμμα της στην λευκή δερμάτινη τσάντα της και συνέχισε να μαζεύει τα τελευταία καλλυντικά της. Ο Ντένις έφερε τα μαλλιά του απ' τα αριστερά του κεφαλιού του, ξεφύσηξε με ένα στενό χαμόγελο δείχνοντας ότι την καταλαβαίνει).

ΝΤΕΝΙΣ: Μαμά σου έχω πει πολλές φορές ψέματα; (οι γονείς του τον κοιτάζανε με ανοιχτά μάτια. Και βέβαια τους είχε πει! Και πολλά ψέματα το κωλόπαιδο, πάντα για κάλυψη!).

ΜΑΙΡΗ: Ποτέ παιδί μου μην το ξαναπείς!! (λέει με ένα γέλιο και ο Ντένις χαμογέλασε πλατιά).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Εδώ ρε δεν της το είχες πει τότε που έπλυνες τα αυτοκινητάκια σου με σαπούνι, χεχεχε! Πάνω απ' τα μακαρόνια που στραγγίζανε! (λέει γελώντας καθώς σηκωνότανε απ' τον καναπέ. Η Μαίρη γύρισε και κοίταξε το παιδί της, θυμήθηκε το συμβάν!) Κωλοπαιδί!

ΜΑΙΡΗ: Δεν λες που το είπε τουλάχιστον στο τραπέζι.. πριν φάω! (γέλαγε και αυτή. Ο μικρός κοίταξε μία αριστερά μία δεξιά μην ξέροντας τι να πει. Είχε κάνει πολλά και το ήξερε).

ΝΤΕΝΙΣ: Είχες φάει ψεύτρα, και δεν έπαθες τίποτα! (λέει με χιούμορ δυνατά) Λίγο σαπουνάκι είχε πέσει μωρέ και το είχες κάνει ολόκληρο θέμα! (τονίζει ανοίγοντας τα χέρια του σαν να μην είχε κάνει τίποτα). Το πολύ πολύ να πήγαινες για πλύση στομάχου σιγά. Έμα πιάαα..!

{*} Καθώς η Μαίρη γελούσε με το παιδί της, ο Βαγγέλης πήγε να δει τι κάνουν τα κορίτσια, γιατί δεν είχαν περιθώρια να αργήσουν όπως συνήθιζαν. Δεν ήταν λίγες οι φορές παλιά που στο σχολείο αργούσαν να πάνε γιατί η Ειρήνη φτιαχνόταν την τελευταία στιγμή. Ο Βαγγέλης μετά να φωνάζει, και την Ειρήνη να λέει συνέχεια «σε 5 λεπτά» κάθε φορά που της χτύπαγε. Σήμερα δεν είχε πρόθεση να το συζητήσει όμως, και μόλις έφτασε στην πόρτα την άνοιξε με μία κίνηση. Τα κορίτσια ήταν στον νιπτήρα, με τα μάτια καρφωμένα πάνω στον καθρέπτη να βάζονται με βιασύνη. Ξαφνιασμένες γύρισαν με τα μολυβιά στα χέρια τους, και για να μην χάσουν χρόνο.. ΕΙΡΗΝΗ: Σε πέντε λεπτά μπαμπά, ερχόμαστε! (λέει την κλασική ατάκα και ο Βαγγέλης πήγε να βγει. Γύρισε ξανά αγριεμένος..) Πήγαινε ρε μπαμπά πέντε λεπτά σου λέω.. τώρα να! ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κοίτα να αργήσετε πάλι.. (λέει με σοβαρότητα καθώς τις κοίταζε με νεύρα) το καράβι δεν θα σας περιμένει! ..πέντε λεπτά Ειρήνη! Μετά βγαίνετε όπως και να είστε! (Λέει με μία σοβαρότητα, τα κορίτσια επιτάχυναν κάπως και αυτός επέστρεψε στο σαλόνι).

{*} Ο Ντένις και η μητέρα του είχαν βγει στην αυλή και καθόντουσαν στο κεντρικό της τραπέζι υπομονετικά με το ελαφρύ ηλιόφωτο να τους λούζει. Ο Ουρανός είχε ένα θαλασσί έντονο, σαν ψεύτικο χρώμα.. σαν μια ζωγραφιά μεγάλου ζωγράφου, σαν όμορφη τουριστική ταπετσαρία. Ήταν πεντακάθαρος και αυτό βοηθούσε στο να ανέβει η διάθεση της μητέρας του νεαρού. Η ζεστή αύρα είχε επηρεάσει και τον Βαγγέλη και τον Χάνς! Τα 2 σκυλάκια κάνανε χαρούλες στριφογυρίζοντας στο έδαφος κοιτάζοντας τον Ντένις που καθόταν 3 μέτρα μπροστά τους. Ήταν τόσο γλυκά τα δύο τους, ακόμα και ο Χάνς που ήταν ένα μεγαλόσωμο λυκόσκυλο, ακόμα και αυτός ήταν πολύ παιχνιδιάρης! Γύρισε και τα κοίταζε και αυτός με ένα χαμόγελο, και έπειτα σηκώθηκε και πήγε να τα χαϊδέψει προσέχοντας να μην του λερώσουν το τζιν του η την λευκή του μπλούζα. Ε δεν ήθελε να πάει και σαν γύφτος στο λιμάνι, αλλά τα σκυλιά του κάνανε τόσα νάζια και ο Ντένις έκατσε στο πάτωμα και άρχισε να τα αγκαλιάζει χαρούμενος. Ποίος χέστηκε αν θα είχε κανένα λεκέ η όχι; Αφού αυτοί θα έχουν τον ίδιο τον Τιβερανικό μπροστά τους!

Σαν νέος λερωνόταν αρκετά εύκολα και στην πραγματικότητα δεν τον πολύενδιέφερε, έτσι όπως συνήθιζε να τρέχει κάθε μέρα και να σκαρφαλώνει μάντρες και ταράτσες καν δεν το παρατηρούσε. Αγαπούσε πολύ αυτόν τον τρόπο ζωής και άθλησης με το free running. Αυτό το ειδικό άθλησης προερχόταν απ' την δυτική Ευρώπη και αναγνωρίστηκε παγκόσμια πολύ γρήγορα μετά το 1990! Παρά πολλοί ήταν οι fans του, και μάλιστα σε πολλές χώρες υπήρχαν ειδικά διαμορφωμένοι χώροι για εκπαίδευση. Αν και το free running δεν ήταν ιδιαίτερα γνωστό στην Ελλάδα, ο Ντένις δεν έχανε ευκαιρίες να εντυπωσιάζει τον κόσμο με της ακροβατικές του ικανότητες. Εννοείτε ότι πολλοί ήταν αυτοί που γελούσαν όταν τον έβλεπαν, αλλά η ζήλια τους ήταν φανερή στα μάτια τους. Ο νεαρός είχε ένα όμορφο σώμα, και τα γυμνασμένα του πόδια τους έκαναν εντύπωση. Πολλά ήταν τα αγόρια ΚΑΙ τα κορίτσια στον Ρέντη που θα ήθελαν να έχουν της σωματικές αναλογίες του. Ο Δημήτρης με το καράτε που τον είχε διδάξει τον είχε κάνει και μάχιμο κιόλας. Τελευταία ερχότανε ακόμα και στα χέρια με διάφορους στον Ρέντη. Σχεδόν με κανέναν από εκεί δεν τα πήγαινε καλά, αφού πολλοί ήταν αυτοί που νόμιζαν ότι το να τον κοροϊδέσουν για την σεξουαλικότητα του, ήταν και αστείο για να γελάσουν με την παρέα. Δεν ήξεραν όμως πολλά πράγματα για αυτόν, όταν αυτός ήξερε τα περισσότερα. Έναν μόνο να γνώριζες από τον Ρέντη ήταν σαν να τους γνώριζες και όλους. Ήταν πραγματικά στενόμυαλα άτομα με κοινά και λίγα ενδιαφέροντα. Η κυρίως ασχολία τους ήταν να μαζεύονται πίσω από πλατιές και παρκάκια τα βράδια καπνίζοντας μαριχουάνα, φοβούμενοι τους αστυνομικούς της γειτονιάς που συνήθιζαν να κάνουν περιπολίες τα βράδια. Αυτός ήταν πάνω κάτω ο Ρέντης, με λίγες εξαιρέσεις. Τώρα το ποίος είναι αυτός που αξίζει πραγματικά να τον κοροϊδεύουν, είναι φανερό. Έτσι μεγάλωνε ο Ντένις, με 2 και μόνο φίλους. Άτομα αξιόλογα που θα σε δεχτούν για αυτό που είσαι, για τον εαυτό σου. Ο Δημήτρης με τον καιρό είχε αποδειχθεί καλό παιδί. Γιατί παρ' όλες τις δυσκολίες του κύκλου του, έκανε αυτό που ήθελε πηγαίνοντας ενάντια στα άτομα που τον "αγαπούσαν" και έτσι έφεφταν και οι μάσκες. Τόσο καλά άτομα, τι λέμε; Η κοπέλα του τον απατούσε με τον ίδιο του τον κολλητό, και είχε και το θράσος να τα ρίχνει σε άλλους χωρίς

να φταίνε σε τίποτα! Αμ ο άλλος; Που συνέχισε και ήταν δίπλα στον Δημήτρη μόνο και μόνο για να έχει κάλυψη η σχέση του με την Δέσποινα; Τον αγαπούσαν πάρα πολύ.. δεν είναι φανερό; Έτσι λοιπόν είναι ο περισσότερος κόσμος, με την πραγματική εικόνα εκείνου του λεβέντη έλληνα.. αυτή που οι ξένοι φέρνουν στο μυαλό τους κάθε φορά που ακούνε “Ελληνας” να έχει αλλοιωθεί με το πέρασμα τον χρόνων. Να κοντεύει να γίνει μία προπολεμική εικόνα! Ο Δημήτρης είχε στεναχωρηθεί πολύ με το ότι έγινε εχθές, άσχετα αν δεν το έλεγε. Το γιατί τον βασάνιζε, και το άδικο τον έπνιγε. Έλπιζε κάτι καλό να βγει απ’ το ταξίδι που αποφάσισε τελικά να κάνει, και ποίος ξέρει; Ίσως αν του μιλούσε για αυτό να τον έκανε να νιώσει καλύτερα. Δύσκολο του φαινότανε, αλλά τουλάχιστον θα άκουγε και την δική του γνώμη και θα είχε και την συμπαράσταση του σε αυτό που του έτυχε.., καλύτερα μάλλον αποκαλύφθηκε.

Αργότερα, ανυπόμονες η Ειρήνη και η Ροδούλα της 10:50 βγήκαν επιτέλους απ’ το μπάνιο. Αποχαιρέτησαν τα σκυλάκια τους, και έπειτα έβαλαν της 5 βαλίτσες μέσα στο αμάξι και ξεκίνησαν για τον Πειραιά. Επιτέλους, η ώρα είχε φτάσει! Επιτέλους ο Ντένις θα περπάταγε τα καταστρώματα του Τιβερανικού, θα εξερευνούσε το πλοίο των ονείρων του μαζί με τον καλύτερο του φίλο, θα ταξίδευαν παρέα!! Τον έκανε τόσο ευτυχισμένο που έφευγε απ’ τον Ρέντη.., που απομακρυνόταν απ’ τα περίεργα γέλια και τα κακόθυμα παρκάκια την γειτονιάς του. Μακριά από όλους και απ’ όλα που του χαλούσαν την ψυχολογία για έναν ολόκληρο μήνα! Με την πρώτη εβδομάδα πάνω στο πολυτελές παλάτι. Έτσι όπως κοιτούσε απ’ το αριστερό παράθυρο του αυτοκινήτου τους να αφήνουν πίσω τους γνώριμους αυτοκινητόδρομους της περιοχής και τις βαρετές πολυκατοικίες, δεν άντεχε και ένα χαμόγελο κόλλησε στα μεγάλα του χείλη.., σε αντίθεση με τα πρόσωπα τον υπολοίπων μέσα στο αυτοκίνητο. Γύρισε και κοίταξε την Ροδούλα δίπλα του που ασχολιόταν με το ασημένιο κινητό της σιγοτραγουδώντας ένα λαϊκό τραγούδι που έπαιζε το ραδιόφωνο. Έσκυψε πιο κοντά της να δει τι κάνει με περιέργεια, γιατί ήξερε ότι δεν το κατέχει τόσο πολύ με την τεχνολογία η Ροδούλα. Πάλι κάτι θα ψάχνει..

ΝΤΕΝΙΣ: Τι κάνεις μωρή; (την ρωτάει φέρνοντας τα μαλλιά του πίσω απ’ το δεξί αυτί του).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Μιλώ με την αδερφή μου ρε. Λέει να έχουμε καλό ταξίδι και να βγάλουμε πολλές φωτογραφίες. (λέει χαλαρά απατώντας σε εκείνο το γραπτό μήνυμα της αδερφής της).

ΕΙΡΗΝΗ: Μαμά πείρες της φωτογραφική, έτσι; (ρωτάει απ’ τα δεξιά της Ροδούλας).

ΜΑΙΡΗ: ..Εδώ στην τσάντα μου είναι. (λέει από μπροστά τους κοιτώντας τον δρόμο μπροστά τους προσεκτικά. Δεν εμπιστευότανε τον άνδρα της στο θέμα οδήγηση με τίποτα).

{*} Ξαφνικά πήγε να πεταχτεί ένα μηχανάκι μέσα από ένα στενό απ’ τα αριστερά, και ο Βαγγέλης έστριψε απότομα μία αριστερά για να τον αποφύγει! Η Μαρία κοίταζε με το χέρι στο στόμα το παιδί πάνω στο μηχανάκι που είχε καταλάβει ότι είχε κάνει μεγάλη γκάφα. Μα πώς πετάγεται έτσι μέσα από στενό το κωλόπαιδο; Δεν είδε το ΣΤΟΠ; Ολόκληρη ταμπέλα είναι!

ΜΑΙΡΗ: ΝΑΑ! (λέει δυνατά απ’ το παράθυρο της μουντζώνοντας τον προκλητικά) ΤΥΧΕΡΟΣ ΗΣΟΥΝ! (φωνάζει στον όμορφο νεαρό που προσπέρναγαν. Ο Βαγγέλης έστριψε πάλι δεξιά να ξαναέρθει στον δρόμο τους. Δεν φάνηκε να σοκαρίστηκε ιδιαίτερα). ..Μα καλά, δεν τον είδες;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Εγώ φταίω με το κάθε μαλακιστήρι; (απαντάει με τα μάτια του μπροστά του).

ΜΑΙΡΗ: Να πηγαίνεις πιο σιγά δεν γίνεται; (ρωτάει με ειρωνεία στον τόνο της).

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Οχουου.. Κανονικά στον δρόμο μου είμαι! (λέει με έμφαση στην Μαίρη).

{*} Η Γυναίκα δεν απάντησε. Ήξερε ότι είχε δίκιο ο Βαγγέλης αλλά τρόμαζε εύκολα. Γενικά οι γυναίκες έχουν ένα θέμα με τους άνδρες τους στην οδήγηση. Δεν υπάρχει λογική απάντηση σε αυτό αλλά δεν είναι και λίγες αυτές που κάνουν παρατήρηση στους άνδρες τους όταν εκείνοι οδηγάνε. Στο ρεπερτόριο τους υπάρχουν πολλά. Όπως το πρόσεχε το φορτηγό, την λακκούβα, τον γέρο, αυτή με το καρότσι, την γιαγιά που περνάει τον δρόμο, την άλλη γιαγιά με το παιδί, το περίπτερο, τον πλάτανο, την λεμονιά και γενικά όλα τα είδη δέντρων. Λες και οι άνδρες δεν τα έβλεπαν με τα μάτια τους.. ήθελαν και ηχητική ειδοποίηση. Καταντούσε κωμικό γιατί δεν είχαν ούτε λογική ούτε συγκεκριμένο λόγο που τους έκαναν την οδήγηση δυσκολότερη. Η Μαίρη

χρόνια τώρα το έκανε αυτό, πολλές φορές έφταναν σε σημείο να τσακώνονται κατά την διάρκεια της οδήγησης, με αποτέλεσμα να του αποσπά επικίνδυνα την προσοχή του. Ίσως οι γυναίκες θα έπρεπε να μην το κάνουν. Ακόμα και να μην το κάνουν να πιάνεις ένα τιμόνι και να οδηγείς δεν σημαίνει ότι ξέρεις και τον τρόπο που θα οδηγάνε και οι άλλοι, θέλει κάποια προσοχή και ειδικά στους άλλους. Όπως και αποδείχτηκε αυτήν την στιγμή.

{Σκ5} Στον Πειραιά επικρατούσε η συνηθισμένη σαββατιάτικη βαβούρα. Πολύς κόσμος πηγαينوερχότανε πάνω κάτω στα μαγαζιά και ψώνιζε, κοίταζε βιτρίνες ή έπινε τον καφέ του στις καφετέριες σε μία πλακόστρωτη πλατεία, την πλατεία Κοραή. Ήταν τριγύρω στολισμένη με δεντράκια και έκανε εντύπωση γιατί το μόνο που είχε ήταν ένα μικρό εξάγωνο υπόστεγο στο κέντρο. Το σχήμα της ήταν τετραγωνικό και απ' την μία πλευρά είχε καφετέριες με γυάλινες πόρτες. Ήταν στεγασμένες όλες από μία λευκή σκεπή σαν τέντα, για να καλύπτει τους πελάτες. Στην αριστερή της γωνία υπήρχε μία σκακιέρα περιφραγμένη από μικρές μαρμαρινες κερκίδες, ως συνήθως καθόταν κόσμος εδώ, αλλά αυτό το πρωί στην σκακιέρα ήταν μόνο ένα μικρό ξανθό κοριτσάκι που μάθαινε ποδήλατο μαζί με την χαμογελαστή μητέρα του. Απ' την αριστερή πλευρά καθόταν ο Δημήτρης με την κόκκινη βαλίτσα του ανάμεσα στις γάμπες του. Φορούσε ένα μακό κίτρινο μπλουζάκι κάνοντας την διαφορά με των κόσμο τριγύρω που φορούσε χειμωνιάτικα ακόμα και αν είχε 21 βαθμούς. Του φαινόταν περίεργο και σκέφτηκε ότι πολλοί ήταν ακόμη μωράκια, και είχαν την μαμά τους να τους λέει “βάλε ζακέτα, θα κρυώσεις”. Γέλασε για μια στιγμή με αυτές του της σκέψεις.. δεν μπορούσε να τους καταλάβει κοτζάμ άντρες, να φοβούνται μήπως πάθουν κανένα βηχαλάκι. Έτσι όπως έκανε αυτές της χιουμοριστικές σκέψεις, ήρθε και τον σκούντηξε ένας όμορφος νέος με μοδάτα κοντά καστανά μαλλιά με ξανθές αντάβιες. Γύρισε να τον δει καθώς αυτός ο νεαρός άφηνε μία μαύρη βαλίτσα μπροστά απ' το πεζουλάκι που καθότανε ο Δημήτρης και έκατσε δίπλα του. Ήταν ο Κώστας που τον περίμενε.. ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Πού σε ρε Κώστα δεκαπέντε λεπτά; (λέει κοιτώντας το φτιαγμένο μαλλί του). ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί καυλιάρη μου ανυπομονούσες; (λέει με ένα θετικό χαμόγελο στα λεπτά χείλη του. Ο Δημήτρης γέλασε απ' την μύτη του με το χιούμορ του) ..Τι έγινε με την Δέσποινα; ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τι να σου πω μωρέ πάλι; ..Ότι σου είπα απ' το τηλ. ..Πάνω κάτω αυτά. ΚΩΣΤΑΣ: Και δεν θα την πάρεις κανένα τηλέφωνο να δούμε τι έχει να πει; ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ότι την πηδάει ο Σπύρος; (ανασήκωσε τους ώμους του) ..τι να πει δηλαδή; ΚΩΣΤΑΣ: Θεε να την πάρω εγώ να γελάσουμε; (λέει με τα πράσινα μάτια του να γυαλίζουν σαν να θέλει να πειράξει κάποιον) θα πω ότι την έχω μεγάλη και ψάχνω μικρούλες σαν και αυτήν! Τι λες; (το εννοούσε ο μπαγάσας) Μετά θα της πω ότι είμαι και φίλος σου για να καταλάβει! ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι, και δεν σε ξέρω; (λέει κουνώντας το κεφάλι του πονηρά) και μετά θα μάθω ότι το κάνει και με τον κάθε γόη που την παίρνει τηλέφωνο. (λέει με σιγουριά κοιτώντας το κοριτσάκι μπροστά τους να γελάει χαρούμενο με το ροζ ποδηλατάκι του). Άσε με ρε Κώστα στον πόνο μου.. εσύ πηδάς ότι κινείτε! (λέει με ένα λοξό χαμόγελο να τον πειράζει). ΚΩΣΤΑΣ: Εσύ πως μου ξέφυγες ε; ..μανάρα μου; (λέει έτοιμος να βάλει τα γέλια. Κοίταζε να του φτιάξει την διάθεση και από το χαμόγελο του Δημήτρη φαινόταν ότι τα κατάφερνε).

{*} Έτσι όπως μιλούσανε είδαν να έρχεται από μπροστά τους μία νεαρή μελαχρινή μεσαίου αναστήματος, με μια μπλε μπαντάνα στο κεφάλι της. Τα όμορφα μακριά μαύρα μαλλιά της ανέμιζαν από πίσω, ήταν η εικοσάχρονη Νταϊάννα που περίμενε να έρθει τελευταία. Όπως και ο Κώστας, έτσι και η νεαρή όμορφη κοπέλα, ήταν και οι 2 καλοί φίλοι και του Δημήτρη, και του Ντένις. Είχαν γνωριστεί στην κατασκήνωση Κορέλκο το 2004, και από τότε οι τέσσερις τους είχαν γίνει μια παρέα. Η Νταϊάννα αν και ήταν πολύ νέα είχε τελειώσει ψυχολογία, και ήξερε πάρα πολλά. Ο Δημήτρης έλπιζε να του δώσει μια πιο λογική εξήγηση για το θέμα με την πρόην κοπέλα του, αλλά ήδη του το είχε εξηγήσει ότι η Δέσποινα δεν ήταν αρκετά ώριμη για να καταλάβει ένα δύο βασικούς παράγοντες για της επιβίωση μίας σχέσης. Άσε που ήταν και μόλις

δεκαεπτά ετών, και πολύ κακομαθημένη. Λογικό ήταν να μην σκέφτεται όπως ο Δημήτρης και η Νταϊάννα. Δεν μπορούσε να βάλει όμως και τον Κώστα στην εξήγηση, αφού αυτός ζούσε για τέτοιες καταστάσεις με δεύτερους και τρίτους σε μία σχέση.. αν μπορούσε να πει κανείς ότι μία σχέση με τα κριτήρια του Κώστα, λεγότανε σχέση. Ούτε ο θεός ο ίδιος δεν μπορούσε να το κάνει σχέση αυτό αλλά τέλος πάντων, τουλάχιστον ήταν βράχος στις φιλίες του και ένα θετικό άτομο. Ένα από αυτά τα σπάνια άτομα που γουστάρουνε να σε βλέπουν να γελάς, να είσαι ευτυχισμένος. Και οι τέσσερις τους είχαν κάτι σπάνιο και αναγκαίο για να μιλάνε ακόμα μετά από 2 χρόνια.. ήταν όλοι τους ειλικρινείς άτομα. Πολύ σπάνιο σε αυτούς τους καιρούς. Μόλις η κοπέλα έφτασε μπροστά τους, κοντοστάθηκε για να ξεπιαστεί το χέρι της απ' την τεράστια ροζ βαλίτσα της. Σαν γυναίκα και αυτή είχε πάρει τα "απαραίτητα" και παραξενεύτηκε που τα αγόρια την κοιτούσαν με περιέργεια. Είδε της δικές τους βαλίτσες που ήταν φανερά μικρότερες απ' την δική της και απόρησε. Μα τι σκεφτόντουσαν τέλος πάντων;

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Μα καλά, έναν ολόκληρο μίνα ταξίδι πάτε.. δύο πετσέτες πήρατε μόνο;

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν ξέραμε ότι έπρεπε να πάρουμε ΚΑΙ τους καναπέδες! (λέει με χιούμορ και μετά σοβάρεψε βλέποντας την δική της βαλίτσα) Μα καλά τι έχεις βάλει εκεί μέσα;

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Τα απαραίτητα Κωστάκη μου, τα απαραίτητα.. (λέει περήφανα και τα αγόρια κοιτάχτηκαν μεταξύ τους απορημένα) Πήρα πέντε πετσέτες προσώπου, τρεις πετσέτες μπάνιου, ένα μπουρνούζι, μία τοστιέρα.. (έλεγε καθώς άγγιζε ένα ένα τα δάχτυλά της κοιτώντας προς τα δοντράκια πίσω απ' της κερκίδες που καθόντουσαν τα αγόρια. Ο Δημήτρης μπερδεύτηκε και την κοίταξε με μισό μάτι.. τι ακριβός ήθελε να κάνει με την τοστιέρα πάνω σε ένα καράβι;).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Συγνώμη που σε διακόπτω αλλά.., την τοστιέρα.. τι θα την κάνεις;

ΚΩΣΤΑΣ: Να ψήνει τον καφέ της.. τι άλλο..; χεχεχε.. (λέει και αυτός μία κρυάδα).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Ανίδια αγοράκια.. δεν εννοώ τέτοια τοστιέρα. (λέει σηκώνοντας τα χέρια της σαν κυρία. Το μαύρο κασκόλ της ανέμιζε απ' το ελαφρύ αεράκι) Είναι τοστιέρα για τα μαλλιά. (ο Δημήτρης ανασήκωσε το αριστερό φρύδι του και κοίταξε τον Κώστα. Δεν το κατάλαβε) Λοιπόν παρακάτω! Το πιστολάκι, τα καλλυντικά μου, τριάντα t-shirt, δέκα τζινάκια, δεκατρείς ζακέτες, τέσσερα μπουφάν και την γούνα μου, (ο Κώστας κοίταξε την βαλίτσα της.. αναρωτιόταν πώς στο καλό χώρεσαν όλα αυτά) τέσσερα κασκόλ, τρία ζευγάρια μπότες λουστρίνι, τρία σπορτέξ, δύο ζευγάρια σαγιονάρες, τέσσερις μπαλαρίνες, δεκαπέντε ζευγάρια καλτσάκια, τριάντα βρακιά και στρίνγκ, πέντε.. (είχε πάρει φόρα αυτή, και ο Κώστας συνέχισε για εκείνη).

ΚΩΣΤΑΣ: Πέντε σύνθετα, δύο μπανιέρες ΚΑΙ τρεις νιπτήρες, επτά κρεβάτια (ο Δημήτρης άρχισε να γελάει και η Νταϊάννα τους κοιτούσε σαν να ήταν κακόμοιρα με τα καστανά μάτια της) δύο ντουλάπες, και βέβαια τα τρία σκυλάκια μου.. ΚΑΙ τα σπιτάκια τους! (τώρα γελούσαν και οι τρεις. Η κοπέλα έκατσε δίπλα στον Κώστα αφήνοντας την μεγάλη βαλίτσα μπροστά της). {*} Ο Δημήτρης αισθάνθηκε όμορφα καθώς κοίταζε τα φιλαράκια του να γελάνε μαζί του. Το είχε ανάγκη μετά το χτεσινό να γελάσει λίγο, και αν και βασανιστική εικόνα της Δέσποινας δεν έφευγε απ' το κεφάλι του, οι φίλοι του του έφτιαχναν την διάθεση.

Λίγο πιο κάτω στο λιμάνι του Πειραιά επικρατούσε μεγάλη κίνηση, επειδή ο Τιβερανικός δεν ήταν αγκυροβολημένος στην περιορισμένη προβλήτα κρουαζιερόπλοιων, αλλά στην δημόσια προβλήτα του λιμανιού. Δημοσιογράφοι, κανάλια, τουρίστες, φωτογράφοι από όλη την υφήλιο και επιβάτες του Τιβερανικού είχαν γίνει όλοι ένα δίπλα απ' το πελώριο πλοίο, λες και παρακολουθούσαν συναυλία μεγάλου καλλιτέχνη! Ο Ντένις και η οικογένεια μόλις πριν από λίγο είχαν φτάσει στον Πειραιά, και περίμεναν απέναντι απ' το λιμάνι να έρθει ο Δημήτρης με τα παιδιά, έξω από μία πανέμορφη εκκλησία, την Αγία Τριάδα. Ήταν μια ακριβή κατασκευή τετραγωνικού σχήματος με βάση από λευκό μάρμαρο και, πάνω απ' την βάση μέχρι και την κορυφή της ήταν χτισμένη από κίτρινα και καφέ πέτρινα τούβλα. Στην κορυφή της είχε έναν σταυρό με γαλάζιο ξεθωριασμένο χρώμα. Η Ειρήνη κοίταζε με θαυμασμό απέναντί τα 4 φουγάρα του Τιβερανικού που προεξέχανε πάνω απ' τα πράσινα κάγκελα του λιμανιού. Πραγματικά ήταν ιδιαίτερα επιβλητικά από εκείνο το σημείο, και δεδομένου ότι το ύψος τους

ξεπερνούσε τα 20 μέτρα, ήταν ορατά ακόμα και από χιλιόμετρα μακριά. Η Μαίρη έκανε έναν έλεγχο στα εισιτήρια τους καθώς η Ροδούλα με τον Ντένις καθόντουσαν δίπλα τους, στα σκαλάκια της εκκλησίας και χάζευαν τα περιστέρια που έτρωγαν κομματάκια ψωμιού που τους πέταγαν οι περαστικοί. Δεν άργησε ο Δημήτρης και τα παιδιά να κατέβουν απ' την πλατεία, και με μεγάλη χαρά χαιρετήθηκαν.. σαν πολύ καλοί φίλοι που είχαν να ιδωθούν πολύ καιρό. Μετά, η Μαίρη με την Ροδούλα και την κόρη της έφυγαν για το λιμάνι, αφήνοντάς τους να κάνουν μια ακόμα βόλτα στον Πειραιά για ένα μισάωρο. Τα κορίτσια ήθελαν να τακτοποιηθούνε στην καμπίνα τους για να είναι έτοιμες να παρακολουθήσουν τον κόσμο πάνω απ' το πλοίο όταν αναχωρήσει, και έτσι δεν πήγαν μαζί τους. Μόλις χωρίστηκαν η Ειρήνη δεν κρατήθηκε γιατί πίστευε ότι κάτι είχε ο Δημήτρης.. κάτι αρνητικό είχε ο τρόπος που τους χαιρέτισε. Ακόμα και στον Ντένις δεν ανταπέδωσε την ζεστή αγκαλιά που εκείνος του έδωσε, ενώ η Νταϊάννα και ο Κώστας ήταν πολύ φιλικοί και δεν ανταπέδωσαν απλά, αλλά είχαν την πρωτοβουλία να τον αγκαλιάσουν πρώτοι. Όχι ότι ήξερε τον Δημήτρη και σαν άτομο που αγκαλιάζει, αλλά είχε να δει τον Ντένις 2 εβδομάδες και άσχετα με αυτό.. πες πάει στον διάολο ο Ντένις ήταν αγόρι και ντράπηκε να το κάνει δημόσια, αλλά και την κυρία Μαίρη; Αυτή που του πλήρωσε το μισό εισιτήριο; Τόσο μαλάκας ήταν δηλαδή ο τύπος; Ο μικρός δεν είχε πει τίποτα εκείνη την στιγμή, αλλά τα κορίτσια κοιτάχτηκαν με περιέργεια όταν είδαν τα χέρια του Δημήτρη να μην τον αγκαλιάζουν. Ήταν λες και αγκάλιαζε ένα άγαλμα ο Ντένις.. γιατί όμως έτσι..; Καθώς περνούσανε την λεωφόρο απέναντι, η Ειρήνη γύρισε στην Ροδούλα που κοίταζε απ' τα δεξιά τους κάτι μεγάλα κτίρια με επιγραφές μεγάλων εταιριών απορροφημένη..

EIPHNH: Τον είδες; (ρωτάει με τα μάτια της να την κοιτάζουν με ειρωνεία για αυτόν).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Τον Δημήτρη; (απάντησε χωρίς να την κοιτάξει. Αμέσως το κατάλαβε όμως).

EIPHNH: Τελικά είδες που βγαίνω εγώ η σωστή; (λέει με περηφάνια, υπονοώντας με αυτό ότι εκείνη ήξερε καλύτερα απ' τον αδερφό της και, ίσως να έχει και δίκιο..).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Πολύ μαλάκας ρε συ δεν το περίμενα. Αλλά κάτι μπορεί να είχε, δεν ξέρω.

EIPHNH: Καλάααα... θα δούμε. (λέει με διαμφισβήτηση) Πάντως θα το δεις, κάτι θα γίνει! (λέει με σιγουριά και η Ροδούλα την κοίταξε. Τι εννοεί;) ..βλέπω να χουμε τσακωμούς..

{*} Αυτά της τα λόγια έκαναν την Ροδούλα να κάνει μία αναδρομή στο παρελθόν, θυμήθηκε τον Ντένις που δικαιολογούσε τα αδικαιολόγητα του Δημήτρη. Οι λόγοι που δεν βλέποντουσαν πολύ δεν είχαν πείσει και εκείνη, και του έλεγε ότι θα έτρωγε τα μούτρα του και με αυτόν. Για κάποιον άγνωστο λόγο όλοι του οι φίλοι στο παρελθόν είχαν αποδειχθεί κωλόπαιδα. Κάποιος από αυτούς είχε και το θράσος να κάνει παρέα με εκείνον, μόνο και μόνο για να πλησιάσει την Ειρήνη, άλλος για να εξασφαλίζει το χαρτζιλίκι του κτλ. Γενικά αν τα έπαιρνε κανείς υπόψιν αυτά, θα έλεγε ότι ο Ντένις ήταν βλάκας, γιατί δεν είναι παιχνίδι οι ανθρώπινες σχέσεις και ιδικά σε αυτήν ηλικία. Έλα όμως που δεν ήταν κάτι τέτοιο, απλά εκείνος ήταν αθώος και εμπιστεύεται ανθρώπους εύκολα.. πίστευε ότι θα ήταν και εκείνοι καλοί, αλλά μόνο αυτό δεν ήταν. Το αποκορύφωμα σε αυτό το βουνό ήταν και ένας δεκαοχτάχρονος, ο Μίμης. Ο Ντένις τον είχε γνωρίσει στα 14 του, στο νυχτερινό γυμνάσιο που πήγαινε για 2 χρόνια. Εκείνη την περίοδο ήταν και ένα ιδιαίτερα κλειστό άτομο και με κανέναν δεν μιλούσε, παρά μόνο σε λίγα άτομα. και εκείνο το όμορφο παλικάρι που σε γρήγορο διάστημα είχε γίνει και η αδυναμία του Ντένις. Ο Μίμης ήταν αρκετά έξυπνος, και τα πράσινα μάτια του το δήλωναν σε όσους πήγαιναν να κοροϊδέσουν τον προστατευόμενο του. Ήταν σοβαρός και δεν δεχόταν πολλά, ιδιαίτερα τις κοροϊδίες τους. Έτσι πέρασαν 6 ολόκληροι μήνες, με τον Μίμη να τον προσέχει και να είναι δίπλα του. Ο Ντένις δεν κατάλαβε για πότε έγινε και ο λόγος που σταμάτησε να εμπιστεύεται. Αυτός ήταν και ο λόγος που είχε σταματήσει να πιστεύει στα λόγια, και αναζητούσε πράξεις. Ο Μίμης είχε πει ότι το είχε κάνει για να τον ξυπνήσει, και ότι απ' την αρχή δεν είχε προθέσεις για καμιά φιλία. Μετά, όσο και αν ο Ντένις αναζητούσε σε εκείνον το άτομο που του είχε δείξει ότι είναι, όσο και αν έκλαιγε στο σχολείο και οι άλλοι έκαναν προσπάθειες να αλλάξουν την γνώμη του Μίμη, ποτέ αυτός δεν του ξαναμίλησε. Ήταν λες και δεν υπήρχε πια Ντένις για αυτόν.

Αργότερα, μετά από όταν αποφοίτησε ο Μίμης απ' το γυμνάσιο ο Ντένις, είχε αρχίσει να βρίσκει τον εαυτό του και να ομορφαίνει. Του είχαν πει ότι του είχαν βάλει λόγια και ακουγόταν ότι είχαν σχέση, για αυτό ο Μίμης είχε απομακρυνθεί. Ο Ντένις όμως ποτέ δεν του είχε πει τίποτα για τα αισθήματα του, και κρατούσε μία σωστή στάση απέναντί του. Αλλά αυτά τα “καλά” παιδιά του σχολείου ήθελαν να “προστατέψουν” τον Μίμη από αυτό το απόβρασμα. Όταν όμως αυτό το απόβρασμα είχε αρχίσει να ωριμάζει και να παίρνει τα πάνω του, το σώμα του να αποκτά σχήμα απ' την άθληση πολλοί ήταν αυτοί που τον λιγουρευόντουσαν. Τα κορίτσια που κάποτε γελούσαν με την εμφάνιση του είχαν αρχίσει να ζηλεύουν. Το επόμενο καλοκαίρι πήγε για πρώτη φορά στην κατασκήνωση Κορέλκο. Ήταν απίστευτο το πόσο καλά τα είχε περάσει, το πόσο πολύ τον είχε αλλάξει. Ο κάποτε κλαψιάρης Ντένις είχε γίνει κάτι σαν μασκότ της κατασκήνωσης, οι περισσότεροι τον πήγαιναν και είχε κάνει πολλές φιλίες, ακόμα και με αγόρια! Η κατασκήνωση Κορέλκο τον είχαν εξελίξει σε ένα πολύ κοινωνικό άτομο.

Τον επόμενο χρόνο εννοείτε ότι δεν είχε θέμα με όσους γελούσαν, και όσο ομορφαινε το σώμα του, άλλο τόσο και λιγότεροι γελούσαν! Γιατί; Γιατί είχε αρχίσει να τους αρέσει! Και μετά λένε εμείς είμαστε άνδρες και όλες αυτές τις μαλακίες, ενώ η αλήθεια τρώαζε ακόμα και τους ίδιους. Τον Μίμη ποτέ δεν τον είχε ξαναδει από τότε που είχε φύγει, παρά μία δυο φορές όταν είχε έρθει να δει τους παλιούς του φίλους. Τον είχε δει και εκείνος την μία φορά και είχε καρφώσει τα μάτια του πάνω του έτσι όπως τον είδε να περπατάει δυναμικά προς την είσοδο του σχολείου. Του είχε κάνει τεράστια εντύπωση! Αυτό το κλειστό παιδάκι που κάποτε είχε ανάγκη από αγκαλιές, είχε γίνει ένα απ' τα πιο ανοιχτόμυαλα και συζητήσιμα άτομα του σχολείου! Αυτόν τον χαρακτήρα είχε κρατήσει μέχρι και σήμερα, και ποτέ δεν είχε ξεχάσει τον Μίμη. Άσχετα αν τον πλήγωσε, ήταν το χτύπημα που τον έκανε να γίνει πιο σκληρός απέναντι στα σχεδόν καθημερινά κοροϊδέματα που αντιμετώπιζε. Η Ροδούλα ποτέ δεν είχε καταλάβει γιατί ο Μίμης δεν είχε τα αρχίδια να το παραδεχτεί, να πει απλά ότι δεν γούσταρε πάρε δώσε με τον Ντένις. Στην τελική ένας από αυτούς τους άνδρες δεν ήταν; Για αυτόν τον λόγο δεν είχε σταματήσει και να μιλάει μαζί του; Τι έγινε; Έχασε και αυτός την βαρβατίλα που όλοι είχαν; Απάντηση ποτέ δεν είχε πάρει, και με την μεσολάβηση της κατασκήνωσης και του Δημήτρη το θέμα με το σχολείο είχε ξεχαστεί μετά από καιρό, και ο Μίμης είχε γίνει μια ανάμνηση.

Η Ροδούλα δεν ήθελε να σκέφτεται ότι και ο Δημήτρης ήταν ένας τέτοιος, αλλά τι άλλη απάντηση υπήρχε εδώ; Αυτό που είδε την είχε νευριάσει! Έτοιμη ήταν να τον πάρει τηλέφωνο και να τον ξεχέσει! Είπε όμως να κάνει υπομονή μπας και κάνει λάθος.., που δεν το έβλεπε..

Το λιμάνι του Πειραιά ήταν περιφραγμένο από σκουροπράσινα κάγκελα, πίσω από θάμνους. Ήταν το μεγαλύτερο λιμάνι του κόσμου, και είχε 12 πύλες παρακαλώ! Η κάθε μία τους είχε μια άσπρη ταμπέλα απ' έξω, με έναν λεπτομερή χάρτη για να προσανατολίζει τον κόσμο μέσα στους μεγάλους χώρους του λιμανιού. Υπήρχαν μέσα διάφορα υπόστεγα με παγκάκια, αλλά και καλοί κλιματιζόμενοι χώροι για τον κόσμο και τους επιβάτες. Οι πειραιότες γενικά έκαναν βόλτες εδώ, και παρακολουθούσε όλα τα πλοία που έμπαιναν και έβγαιναν μεταφέροντας κόσμο όλο το 24ωρο. Αυτά τα πλοία συνήθως ήταν μικρά, μήκους μικρότερου των 150 μέτρων και δεν έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση, όπως θα έκανε και ένα κρουαζιερόπλοιο. Δύστυχος η μόνη πρόσβαση στην προβλήτα τους ήταν απ' της πύλες 11 και 12, που ήταν περιορισμένες μόνο σε άτομα με άδεια. Ο Τιβερανικός ήταν στον δημόσιο χώρο του λιμανιού όμως, γιατί σήμερα ήταν και το παρθενικό του ταξίδι, και ο δήμαρχος του Πειραιά ήθελε να τον αναδείξει σε όλους. Έξω απ' την πύλη E4 επικρατούσε ο χαλασμός! Η λεωφόρος Κονδύλη είχε γεμίσει και τα πολλά αυτοκίνητα που προσπαθούσαν να εισέλθουν στο λιμάνι από εκείνο το σημείο το έκαναν ιδιαίτερα δύσκολο όλο αυτό το θέμα της επιβίβασης. Πολλοί ήταν αυτοί που έκαναν αναστροφή και πήγαιναν και έμπαιναν στο λιμάνι από της γειτονικές πύλες E3 και E5, αλλά και από εκεί τα πράγματα δεν

ήταν και πολύ καλύτερα..., όλοι στον Τιβερανικό ήθελαν να επιβιβαστούν. Μερικά μέλη του πληρώματος είχαν κατέβει απ' το πλοίο για να γίνει η εξυπηρέτηση των επιβατών ευκολότερη, και μέχρι στιγμής κάτι γινόταν με την διαταγή να εισέρχονται οι πεζοί απ' της πόρτες της πλώρης απ' τα δεξιά, και τα αυτοκίνητα απ' της 2 κεντρικές πύλες του Τιβερανικού κανονικά. Η ώρα ήταν ήδη 11:14πμ, και αν και η λαοθάλασσα είχε αρχίσει να διαλύεται το γεγονός ότι οι περισσότεροι ερχόντουσαν την τελευταία στιγμή δεν βοηθούσε καθόλου. Η ιδέα του δημάρχου για την αναχώρηση του πλοίου από δημόσιο χώρο ήταν καθαρά για λόγους δημοσιότητας, και ήξερε ότι οι Έλληνες το είχαν κάτι σαν έθιμο να κάνουν αυτά που έπρεπε να κάνουν πάντα την τελευταία στιγμή. Δεν περίμενε όμως να ήταν τόσοι πολλοί και οι επισκέπτες. Απ' την πύλη Ε3 μέχρι και την Ε5 το λιμάνι ήταν γεμάτο, και η πύλη Ε4 ήταν σχεδόν αδιαπέραστη. Ήταν φίσκα και ο περισσότερος κόσμος προσπαθούσε να εισέλθει από εκεί.. είτε είχε αυτοκίνητο, είτε όχι!

Η Μαίρη με τα κορίτσια πέρασαν απ' την πύλη Ε3 και δευτερόλεπτα αργότερα έμειναν δίπλα από ένα γκρι υπόστεγο να κοιτάζουν το χάος κάτω απ' το πανέμορφο πλοίο. Απ' τα 3 υψηλότερα καταστρώματα του πλοίου ήταν καθαρή η ορατότητα και δεν ήταν λίγοι και εκείνοι που χάζευαν τον κόσμο από κάτω.. σαν να κοιτάνε απ' το μπαλκόνια των πολυκατοικιών τους. Το γεγονός ότι εκεί ήταν 25 και βάλε μέτρα απ' το έδαφος έκανε το θέαμα λεπτομερή για εκείνους που είχαν έρθει στην ώρα τους και ήδη είχαν επιβιβαστεί. Η Ειρήνη κοίταζε με θαυμασμό τον μαύρο κορμό του πλοίου που ήταν γεμάτος με στρογγυλά φινιστρίνια, παράθυρα και πόρτες. Πραγματικά της θύμιζε τον Τιτανικό απ' την ταινία αλλά ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι ένα παρόμοιο πλοίο θα ήταν και τόσο μεγάλο. Δεν είχε ξαναδεί μεγαλύτερο πλοίο στην ζωή της! Και οι τρεις τους κοίταζαν με αμηχανία αυτήν την τεράστια ελληνική δημιουργία και ποιος μπορούσε να τις κατηγορήσει; Ποτέ ξανά δεν είχαν δει από κοντά κάτι παρόμοιο. Η Μαίρη έφερε τα λόγια του Ντένις στο μυαλό της.. πράγματι αυτό φαίνεται γερό σαν βράχος!

ΡΟΔΟΥΛΑ: Είναι τεράστιο ρε συ.. (λέει στην Ειρήνη δίπλα της που κοίταζε προς της πύλες του πλοίου που επιβιβάζονταν τα αυτοκίνητα) κοίτα πόσο ψηλά είναι αυτά τα δύο.. (λέει δείχνοντας το λευκό κατάρτι 54 μέτρων που υψωνόταν απ' το κατάστρωμα της πλώρης).

ΜΑΙΡΗ: Τι λέτε; Σας αρέσει; (λέει καθώς άφηνε το χερούλι της άσπρης βαλίτσας της. Ήταν δεμένες και οι βαλίτσες των αγοριών μαζί) Πάμε να ανεβούμε σιγά σιγά..;

ΕΙΡΗΝΗ: Μαμά έχει πολύ κόσμο. (τονίζει κατσούφικα) Δεν περιμένουμε κάνα 20λεπτο μπας και καθαρίσει λίγο το τοπίο; (Ρωτάει κάνοντας με τα μάτια της νόημα να δει τον κόσμο).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Πάμε να κάτσουμε τουλάχιστον. (λέει δείχνοντας με τον αριστερό αντίχειρα της το υπόστεγο δίπλα τους. 2 παγκάκια ήταν ελεύθερα) Με έχουν πιάσει τα πόδια μου..

{*} Η Ειρήνη συνέχιζε να κοιτάει το πλοίο και καθώς ανέβαζε τα μάτια της πιο πάνω προς το πιο ψηλό κατάστρωμα παρατηρώντας τους επιβάτες. Έμεινε να κοιτάζει 2 νέα παλικάρια που παρακολουθούσανε από εκεί πάνω. Τους κοίταζε με το στόμα της μισάνοιχτο.. στο πρόσωπό της είχε ζωγραφιστεί η έκπληξη.. Δεν μπορεί να είναι δυνατόν! Τα μάτια της της έκαναν παιχνίδια.. δεν γίνεται! Και το είπε η ρουφιάννα, το είπε πριν λίγο όταν έμπαιναν στο λιμάνι ότι έβλεπε να έχουν τσακωμούς. Η Μαίρη και η Ροδούλα άρχισαν να προχωράνε ανίδεες προς το παγκάκι με το μυαλό τους στην πολυκοσμία και το πώς να επιβιβαστούν όταν ξαφνικά η Ειρήνη..

ΕΙΡΗΝΗ: ΡΟΔΟΥΛΑ! (λέει δυνατά ξαφνιαζοντας την. Μα τι την έπιασε;) Έλα να δεις μία!

ΡΟΔΟΥΛΑ: Τι είναι; (Ρωτάει χαλαρά καθώς πήγαινε να καθίσει) ..βαριέμαι, έκατσα τώρα.

ΕΙΡΗΝΗ: Έλα μία που σου λέω ρε! (λέει με έμφαση γυρίζοντας να την δει).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Καλύτερα να είναι σοβαρό..! (σηκώθηκε και πήγε δίπλα της). ..λοιπόν;

ΕΙΡΗΝΗ: Για δεξ εκεί πάνω αυτούς τους δύο.. (η Ροδούλα στένεψε τα μάτια της με περιέργεια και κοίταζε εκεί που έδειχνε η Ειρήνη με τα μάτια της. ..Τόσους έχει! Ποιους 2 λέει αυτή;).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Ποιους απ' όλους; (ρωτάει καθώς περιεργαζόταν τον κόσμο με τα μάτια της).

ΕΙΡΗΝΗ: Αααααα εκεί, πάνω πάνω.. δεξ καλύτερα. (λέει δείχνοντάς τους τώρα κανονικά).

{*} Η Ροδούλα κοίταξε μία το χέρι της Ειρήνης, μία εκεί που έδειχνε μετά και μόλις τους είδε ανασήκωσε το φρύδι της.. κάτι της θύμιζαν.. ιδικά ο ένας. Άνοιξε διάπλατα τα καφέ μάτια της και αυτά άστραψαν απ' τον ήλιο. Δεν μπορεί να είναι αυτός, και πάνω στο καράβι τους..

ΡΟΔΟΥΛΑ: Αυτός δεν είναι που ήταν φίλος του Ντένις.. στο σχολείο εκεί πάνω; (ρωτάει με έκπληξη. Η Μαίρη πήγε να δει και εκείνη για τι μιλάνε τα κορίτσια έτσι ξαφνιασμένα).

ΕΙΡΗΝΗ: Ο Μίμης! Ναι.. (λέει τονίζοντας το) ο άλλος είναι ο Άκης ο φίλος του..!

{*} Ο Μίμης και ο Άκης πάνω στον Τιβερανικό; Τόσος μικρός είναι ο κόσμος δηλαδή; Άτομα που είχε να τα δει 2 χρόνια τα έβλεπε να κοιτάνε ανέμελα πάνω στο καράβι που θα ταξίδευε και αυτή; Δεν την ενδιέφερε ο Μίμης και πολύ.. ο Άκης ήταν αυτός που την έκανε τώρα να φαντάζεστε και να φοβάται ότι θα γίνει καμία περίεργη κατάσταση στο ταξίδι γιατί αυτός είναι και αυτός που είχε βάλει τότε τα λόγια στον Μίμη, ήταν και από εκείνα τα πολλά άτομα που κοροΐδευαν πίσω απ' την πλάτη του τον Ντένις. Μα δεν μπορεί να είναι ΑΥΤΟΙ οι 2 πάνω στον Τιβερανικό! Τι θα ακολουθήσει..; Και γιατί τώρα; ..Δεν μπορεί να είναι απλά σύμπτωση. Για κάποιον λόγο όμως έλπιζε να ιδωθούν η Ειρήνη, το ήθελε..

{Σκ6} Στο κέντρο του Πειραιά ο Δημήτρης, ο Ντένις, ο Κώστας και η Νταϊάννα περπατούσαν προς τα κάτω μία οδό ονόματι Σωτήρος Διός εκμεταλλευόμενοι τα 20 λεπτά που ακόμα είχαν. Αυτή η οδός στην πραγματικότητα ήταν ένας μακρύς πεζόδρομος πλακόστρωτος από σκούρα γκρι πλακάκια. Είχε θάμνους με μαρμάρινες βάσεις και μικρά δέντρα απ τα αριστερά και τα δεξιά ως κάτω μέχρι και την λεωφόρο που τελείωνε και ο πεζόδρομος.

Και απ' της δύο πλευρές του υπήρχαν πολυκατοικίες με μαγαζιά από μεγάλες φίρμες και μικρές καφετέριες στις βάσεις τους, σε έκαναν να αναρωτιέσαι από πού στον διάολο έμπαινε ο κόσμος για να ανεβεί στους ψηλότερους ορόφους αφού φασαρία και ζωή επικρατούσε μόνο κάτω. Πάνω ήταν λες και τα κτίρια ήταν εγκαταλελειμμένα αν έπαιρνε κανείς υπόψιν τους γκρίζους παλαιούς τοίχους και ότι δεν υπήρχε καμία γλάστρα στα μπαλκόνια τους. Λες και ο ζωντανός πεζόδρομος δεν είχε καμία σχέση με τους πάνω νεκρούς ορόφους. Δύο διαφορετικοί κόσμοι!

Τέτοια ώρα και ιδικά τα Σάββατα υπήρχε πολύς χαμογελαστός κόσμος που κατέβαινε την Σωτήρος και έκανε τα ψώνια του, κυρίως νέες κοπέλες που τραβολογούσαν και τα αγόρια τους για αυτό το μεγάλο event. Άσχετα αν το έκαναν σχεδόν κάθε εβδομάδα πάντα ένιωθαν σαν να ήταν η πρώτη τους φορά και όπως και κάθε Σάββατο έτσι και σήμερα υπήρχε η κλασική κινήσει στα μαγαζιά. Με το που έβλεπε κανείς όλες αυτές της ενθουσιασμένες κοπέλες, όλα αυτά τα ζεστά νεανικά χαμόγελα ένιωθε καλύτερα, στα πρόσωπα των παιδιών είχε ζωγραφιστεί το χαμόγελο έτσι όπως περπατούσαν προς τα κάτω και κοιτάζαν αριστερά και δεξιά τον κόσμο. Ο Ντένις περπάταγε αλαμπρατσέτα με την Νταϊάννα και τα σκούρα κάστανα μαλλιά και των δύο ανέμιζαν στο χαλαρό αεράκι, σχεδόν και κάθε ένα λεπτό τα έφερναν πίσω απ' τα αφτιά τους σε αντίθεση με τον Δημήτρη και τον Κώστα που είχαν κοντό αρρενωπό μαλλί και δεν τους ενοχλούσε καθόλου. Ο Κώστας είχε ιδιαίτερη κλίση στην μόδα και στο μαλλί του είχε ξανθές αντάβιες και τσουλούφια που έμοιαζαν με χοντρές πρόκες θα έλεγε κανείς. Πάντα τραβούσε την προσοχή και δεν έχανε ευκαιρία να τα ρίχνει σε κοπέλες και σχεδόν πάντα της έριχνε! Με το χιούμορ του και βέβαια την ακαταμάχητη γοητεία του, σπάνια αυτές αντιστεκόντουσαν στα καταπράσινα μάτια του και το πανέμορφο πρόσωπο του. Το είχε ο άτιμος και πάντα το έλεγε ότι ήταν πολύ ωραίος.. και το εκμεταλλευόταν εννοείτε! Τον τελευταίο καιρό έλεγε στα παιδιά ότι είχε βαρεθεί όλο αυτό το σκηνικό και έλεγε ότι θα σοβαρευόταν αλλά οι πειρασμός της γυναίκας πάντα τον τράβαγε σε αντίθεση με τον Δημήτρη που έφαχνε την μια και μοναδική. Αν ήταν ο Κώστας στην θέση του Δημήτρη με την Δέσποινα θα την είχε απατήσει πολύ πιο πριν από εκείνη. Ο Δημήτρης είχε όμως το κακό να εμπιστεύεται ανθρώπους και 3 σχέσεις είχε κάνει στην ζωή του.. και στις τρεις έφαγε τα μούτρα του με αποκορύφωμα την Δέσποινα. Πέρα από ότι είχε γίνει ακόμα την σκεφτότανε. Τότε που εκείνη κούρνιαζε σαν γατάκι μέσα στην αγκαλιά του και του έλεγε πόσο πολύ τον αγαπάει.. κάτι τέτοια του βασάνιζαν το μυαλό και δεν

μπορούσε να την διαγράψει, αυτές οι βασανιστικές αναμνήσεις που μετά της σχέσεις έμεναν και χάραζαν το μυαλό του κόσμου. Ο Κώστας απ' την άλλη δεν είχε ερωτευτεί ποτέ καμία στην ζωή του (πέρα απ' την Catherine Zeta Jones και την Angelina Jolie εννοείτε). Απλά ζούσε την ζωή του και δεν του άρεσαν έννοιες και δεσμάτα. Η μεγαλύτερη σχέση του ήταν 13 μέρες παρακαλώ, με μία κοπέλα που την έλεγαν Νάνση. Ήθελε πολύ κόπο να την κρατήσει αφού η Νάνση είχε και κολλητή.. κοπέλα που ο Κώστας δεν θα άφηνε να του ξεφύγει και μια βραδιά που είχαν μείνει μόνοι τους το εκμεταλλεύτηκε και με το παραπάνω, έκαναν σεξ για 2 ώρες και μόλις το έμαθε η Νάνση έπεσε απ' τα σύννεφα! ο Κώστας όμως δεν είχε δει τον λόγο να στεναχωριέται για το τίποτα. Της είχε προτείνει να κάνουν τρία την επόμενη φορά για να μην το πάρει κατάκαρδα.. εκείνη με τα πολλά στο τέλος δέχτηκε!! Ήταν και η πρώτη του φορά που απολάυσανε το σεξ πραγματικά και με το παραπάνω! Ήταν πολύ καλός σε αυτόν τον τομέα και βέβαια και αυτό.. το εκμεταλλεύονταν! Η Νταϊάννα πάλι δεν είχε καμία τέτοια σχέση με τον Κώστα, αν και αυτός της την είχε πέσει μια δυο φορές εκείνη ήξερε καλά τι σουπιά ήτανε ο μάγκας και δεν ανταπόδιδε. Πίστευε και αυτή κατά κάποιον τρόπο στον έρωτα για αυτό και ήταν πολύ πιο ουσιώδης με το θέμα του Δημήτρη. Αν και συμφωνούσε με τον Κώστα ότι εκείνη απλά ήταν μια καριόλα έβρισκε λέξεις να το εκφράσει πολύ πιο κόσμια από εκείνον.

Ο Ντένις γύρναγε και κοιτούσε κάθε τόσο τον Δημήτρη με πιεσμένα χείλη.. να του δείξει ότι καταλάβαινε ότι κάτι είχε αλλά εκείνός γύρναγε το βλέμμα του απότομα. Δεν ήθελε να του δήξει ότι πόνναγε, ήθελε να του μιλήσει πιο μετά που θα ήταν μόνοι τους.. είχε πολλά να του πει. Έτσι όπως περπατάγανε μπροστά τους πήγαν απ' τα αριστερά σε μία βιτρίνα που είχε ένα ωραίο κόκκινο φόρεμα. Η κοπέλα έμεινε να το κοιτάζει σαν χαζή, ήταν πραγματικά πολύ ωραίο αλλά.. ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Ποσοό δεσ μία ουρά που έχει!! (λέει με τα καστανά μάτια της να αντανakλάνε πάνω στο τζάμι της βιτρίνας με θαυμασμό) κοίτα και ένα ντεκολτέ που έχει!.. ΝΤΕΝΙΣ: άααααα.. (της κάνει με ειρωνεία εκείνος, Μόλις είδε όμως την ετικέτα με την τιμή ανασήκωσε το βλέμμα του τρομαγμένος) δεσ και μία τιμή που έχει... μωρέ και τα αγόρια να πουλήσουμε δεν θα βγάλουμε οχτακόσια ευρώ! (λέει με χιούμορ και η Νταϊάννα γέλασε). {*} Τα αγόρια είχαν σταθεί δίπλα σε έναν θάμνο και τους περίμεναν κοιτώντας με σταυρωμένα τα χέρια τους γενικά τους περαστικούς και τα περιστέρια. Ο Κώστας δεν μπορούσε να χωνέψει αυτήν την αντιπάθεια που έδειχνε σήμερα ο Δημήτρης. Οκ ρε φίλε χώρισες το καταλαβαίνω! Δεν είναι ανάγκη να είσαι συνέχεια με τα μούτρα αγελάδας και να είσαι αρνητικός προς τον φίλο σου και την οικογένεια του. Αυτή την οικογένεια που μαζί θα ταξιδέψεις.. Έλεος! ΚΩΣΤΑΣ: Ρε μαλάκα δεν νομίζεις ότι φέρεσαι σαν πούστης τώρα; (ρωτάει καταφατικά κουνώντας το κεφάλι του προς τον Δημήτρη που γύρισε σε αυτόν με περιέργεια). ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Έλα; (δεν τον κατάλαβε. Μα τι ήθελε να πει με αυτό;) γιατί..; ΚΩΣΤΑΣ: Του είπες τι έγινε εχτές με την κάρια; (ο Δημήτρης έγνεψε αρνητικά με κλειστά τα μάτια. Ο Κώστας μωρίζονταν ότι εάν δεν του το έλεγε θα είχαν δυσάρεστες εξελίξεις) Πότε σκοπεύεις; (εκείνος γύρισε το βλέμμα του σε κάτι κοπέλες που κατέβαιναν τον πεζόδρομο για να τον αποφύγει νευρικά. Τι ανακατεύετε αυτός;) Δημήτρη ξεκόλλα.. θα σκεφτεί ότι έχεις κάτι μαζί του ρε συ! (λέει σοβαρά αλλά ο Δημήτρης δεν ανταποκρίθηκε) ..δεν το θες αυτό.. έτσι; ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Όχι! (λέει απότομα γυρίζοντας σε εκείνον) ξέρω δεν φταίει σε τίποτα.. (λέει γυρίζοντας το βλέμμα του στον Ντένις με την Νταϊάννα που χάζευαν την βιτρίνα μπροστά τους χαρούμενα) αλλά.. δεν ξέρω.. θα το πάρει υπερβολικά και δεν θέλω να αρχίσει με αγκαλιές και μαλακίες. (ο Κώστας δεν το πολυκατάλαβε, τον κοίταζε μπερδεμένος) Δεν θέλω να του χαλάσω και την διάθεση μέρα που είναι.. δεσ τον πως είναι. (λέει με ειλικρίνεια δείχνοντας τον Ντένις με το βλέμμα του που γέλαγε χαρούμενος μπροστά τους) Δεν γουστάρω να του το χαλάσω.. ΚΩΣΤΑΣ: Ακόμα.. (απαντάει με σοβαρότητα. Ο Δημήτρης ξεφύσηξε). ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ακόμα. (λέει με ένα δισταγμό) Στην τελική δεν είναι και τίποτα σοβαρό. ΚΩΣΤΑΣ: Κοίτα, σοβαρό δεν είναι για μένα.. εσύ πάλι φαίνεσαι γάμησε τα.. για το τίποτα! ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κώστα χώρισα.. πώς θες να είμαι δηλαδή; (τον κοίταζε σοβαρά) έλα τώρα.

ΚΩΣΤΑΣ: Ξέρω γώ; (ρωτάει δήθεν απορημένος ανασηκώνοντας τα χέρια του) ..Ίσως να ήσουν λίιιιιιιι πιο αισιόδοξος; Πάμε ταξίδι έξω απ' την Ελλάδα για πρώτη μας φορά, ΚΑΙ μόνοι μας! (λέει με ενθουσιασμό και ο Δημήτρης φάνηκε να το σκέφτεται πιο θετικά) Χωρίς γονείς, χωρίς κανόνες και σε παρακαλώ ρε φίλε.. (ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του προβληματισμένου Δημήτρη. Εκείνος γύρισε σε αυτόν) χωρίς έννοιες στο μυαλό μας. Πάμε για άλλα σου λέω!
ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ίσως να φταίω και εγώ δεν ξέρω.. (η Νταϊάννα επέστρεφε με τον Ντένις και κάτι έλεγαν με χιούμορ και γελούσανε. Ο Δημήτρης έκοψε την πρόταση του άμεσος).
ΝΤΕΝΙΣ: Πάμε και μία στην Κάισσα; (ρώτησε με τα μάτια του ορθάνοιχτα σαν μωρό). ..Εεέ;
ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ντένις το καράβι σε μισή ώρα φεύγει, τι λες; Δεν έχουμε χρόνο.
{*} Ο Ντένις του κατσούφιασε και πέρασε δίπλα τους για τον δρόμο του γυρισμού με την Νταϊάννα δίπλα του. Εκείνος γύρισε στον Κώστα και έστριψε της παλάμες του απορημένος. Είπε κάτι το παράλογο και τον κοίταζε έτσι ο Ντένις; Ο Κώστας απλά του χαμογέλασε και άρχισε να τους ακολουθεί. Μετά από 2 δευτερόλεπτα και ο Δημήτρης.

Ανεβαίνοντας τα παιδιά την Σωτήρος κοιτούσαν τα μαγαζιά αριστερά και δεξιά τους. Η ώρα είχε έρθει, δεν θα έβλεπαν τον Πειραιά για έναν ολόκληρο μίνα, έφευγαν απ' την Ελλάδα που τόσο αγαπούσε ο Δημήτρης. Το μυαλό του στην διαδρομή άρχισε να του παίζει παιχνίδια όμως.. λες όντως να έφταιγε αυτός που τα χαλάσανε με την Δέσποινα; Δεν είχανε πει και την λέξη “χωρίζουμε” κιόλας.. λες να αφήνει πίσω του κάτι ανολοκλήρωτο; Και αν όντως έπρεπε να απαντήσει στον Σπύρο που τον πρόδωσε; Ήθελε πολύ να κράξει την Δέσποινα και άλλο τόσο να σπάσει στο ξύλο τον πούστη τον Σπύρο! Μα τι σκέφτεται; Φεύγει Αμερική τώρα.. πάνε αυτά! Ο Ντένις το αξίζει και αυτός να γίνει και το δικό του. Λες όντως να έβλεπε ο Ντένις τον Δημήτρη διαφορετικά από ότι έλεγε εκείνος; Και αν ναι, τι στο καλό θα έκανε μετά πάνω στο καράβι; Δεν ήθελε να σκέφτεται τέτοια τώρα αλλά πότε θα το έκανε; Όταν ο Ντένις θα του την πέσει και εκείνος δεν θα μπορεί να είναι ειλικρινής γιατί ταξιδεύει χάρις εκείνους; Τι θα έκανε δηλαδή; Έτσι όπως έβλεπε τον Ντένις να περπατάει μπροστά τους με το μαλλί του να ανεμίζει σαν γυναίκα, ανατρίχιασε. Δεν το πίστευε! Μα τι στο καλό κάνει; Πού, και με ποίον πάει;! Απλά πείρε μία ανάσα και συνέχισε να περπατάει με τα μελί μάτια του να αναρωτιούνται. Τώρα έτσι και αλλιώς την είχε πάρει την απόφαση του και δεν μπορούσε να κάνει πίσω, το ναι το είχε πει.. και στην τελική μαλακίες σκέφτεται. Ο Ντένις ΠΟΤΕ δεν έκανε καμία περίεργη κίνηση για να τον κάνει να απορήσει για την θέση του απέναντί του! “Για να δούμε” σκέφτηκε..

Η Νταϊάννα ήταν ένα εξωστρεφής κορίτσι και τελειόφοιτη στην ψυχολογία και το όλο θέμα με τον Δημήτρη και τον Ντένις χτύπαγε πολλά όρια.. ίσως όχι ακριβός όρια αλλά ήξερε ότι ο Δημήτρης δεν τον αποδεχόταν εύκολα. Έτσι είχε μεγαλώσει και με τέτοια κομπλεξικά άτομα συναναστρέφονταν, δεν ήταν καθαρά φταίξιμο δικό του. Όταν μεγαλώνεις μέσα σε ορισμένες περιοχές της Ελλάδας που υπάρχει ρατσισμός (πχ τον Άγιο Δημήτρη) και δεν έχεις την κατάλληλη νοημοσύνη για να ξεχωρίζεις μόνος σου τι είναι σωστό και τι λάθος, τότε παίρνεις παράδειγμα από τους άλλους (στην περίπτωση του Δημήτρη απ' τα άτομα που θεωρούσε φίλους του) με αποτέλεσμα να κάνεις, αλλά και να σκέφτεται τα ίδια. Σωστό η λάθος έτσι είναι, ίσως θα έπρεπε τα σχολεία να διδάσκουν και κοινωνική αποδοχή στα παιδιά. Δεν είναι δυνατόν να διδάσκουν για μία θρησκεία που στην τελική όλες οι θρησκείες είναι θέμα πίστης και όχι για ένα φλέγων θέμα όπως είναι ο ρατσισμός. Το υπουργείο παιδείας ΟΦΕΙΛΕΙ να το δει το θέμα πολύ πιο σοβαρά γιατί οι περιπτώσεις που τα παιδιά δέχονται κοινωνικό ρατσισμό είναι πάρα πολλές δυστυχώς. Και πολλά παιδιά κλείνονται στον εαυτό τους και κανείς δεν κάνει τίποτα. Ο Ντένις το τι είχε περάσει σε εκείνο το γυμνάσιο χάρις εκείνα τα “καλά” παιδιά δεν μπορεί να ειπωθεί απλά με λόγια. Υπήρχαν φορές που καθόταν μόνος του και έκλεγε σε άδειες αίθουσες στα διαλείμματα, ακούγοντας απ' έξω τα άλλα “φυσιολογικά” παιδιά που χαιρόντουσαν την ελεύθερη ώρα τους. Ο Ντένις πού να βγει έξω; Για να γελάνε μαζί του αυτά τα “καλά” παιδιά; Γιατί κανένας δεν έκανε τίποτα; Γιατί πολλοί απ' τους καθηγητές αδιαφορούσαν;

Ένα μεγάλο ΓΙΑΤΙ στο υπουργείο παιδείας για τέτοιες καταστάσεις, και στους γονείς που δεν διδάσκουν τα παιδιά τους σωστά ώστε να μην κρίνουν κάποιον που δεν ξέρουν. Απλά είναι κρίμα στις μέρες μας αυτός ο ρατσισμός ακόμα να υπάρχει, και σε τόσο μεγάλο βαθμό. Η Νταϊάννα ήξερε και καταλάβαινε καλά το τι είχε περάσει ο Ντένις, γιατί σε μικρότερη ηλικία και εκείνη είχε περάσει παρόμοιες καταστάσεις γιατί ήταν λίγο χοντρούλα. Αλλά ο Δημήτρης, ακόμα και αν ήξερε το τι είχε περάσει ο Ντένις δεν το καταλάβαινε γιατί δεν το είχε περάσει και ο ίδιος. Ναι.. του έδειχνε κατανόηση και όταν του τα είχε πει ο Ντένις εκείνος τον αγκάλιασε, και τον άφησε να ξεσπάσει μέσα στα χέρια του. Ναι, τον αγαπούσε και το ήξερε.. απλά δεν είχε τύχει ακόμα κάτι για να τον κάνει να το συνειδητοποιήσει. Το χθεσινό τον έκανε σήμερα να αναρωτιέται διάφορα.. που δεν έπρεπε καν να τα σκέφτεται μια τέτοια όμορφη μέρα, μια μέρα που παντού έβλεπε καλοδιάθετους ανθρώπους, και είχε και τους πραγματικούς του φίλους δίπλα του. Σκεφτότανε αν όντως έκανε την σωστή επιλογή, δεν ήθελε να πληγώσει τον φίλο του σε καμία περίπτωση, αλλά είχε αρχίσει να αμφιβάλει ότι θα το κατάφερνε αυτό. ..Λες ο αδερφός του να είχε δίκιο ότι άθελα του θα τον πλήγωνε; Αλλά η φιλία είναι φιλία, μόλις έμεναν μόνοι τους θα του μιλούσε για τα όσα σκεφτόταν.. έτσι έπρεπε!

Μόλις έφτασαν τα παιδιά στο λιμάνι του Πειραιά άρχισαν να προχωρούν με μία βιασύνη προς την προβλήτα που ήταν ο Τιβερανικός γιατί η ώρα ήταν 11:50 πμ. Είχαν μόλις 10 λεπτά πριν την αναχώρηση και μέχρι να έφταναν στην προβλήτα απ' την απέναντι πλευρά θα πέρανε ο χρόνος. Η κίνηση δεν είχε ελαττωθεί και πολύ στην πύλη Ε4, αλλά τουλάχιστον τώρα ήταν εύκολο να περάσει κανείς δίπλα απ' το πλοίο δια μέσου των γειτονικών πυλών Ε3 και Ε5. Τα παιδιά ήταν ήδη μέσα στο λιμάνι και προχωρούσαν απ' τα αριστερά βλέποντας τον Τιβερανικό μπροστά τους. Ο Ντένις χαμογελούσε σαν μικρό παιδί στην θέα του επιβλητικού πλοίου, τα 4 άσπρα φουγάρα του γυάλιζαν σαν κρύσταλλοι κάτω απ' το φως του ήλιου, και η σκιά του πλοίου κυριολεκτικά κάλυπτε όλη την προβλήτα έτσι όπως ήταν πλευρισμένο δίπλα της. Το ύψος του χωρίς τα φουγάρα ήταν περίπου 30 μέτρα! Μέχρι και τα κτίρια έξω απ' το λιμάνι είχαν λιγότερο ύψος, και το γεγονός ότι ήταν και το μεγαλύτερο αντικείμενο που επέπλεε αυτήν την στιγμή στο λιμάνι, έκανε τον Τιβερανικό πραγματικά να ξεχωρίζει από μίλια μακριά!

{Σκ7} Πίσω στον Ρέντη στο σπίτι του Ντένις ο Βαγγέλης καθόταν στον μοβ καναπέ της όμορφης τραπεζαρίας και παρακολουθούσε ειδήσεις. Είχε αφήσει ανοιχτή την πόρτα ώστε ο ήλιος και η φρεσκάδα του πρωινού να δώσουν μία εικόνα φύσης στο σπίτι. Τα σκυλιά απ' έξω στην αυλή περπατούσαν πέρα δώθε χαρούμενα που τους χτυπούσε ο ήλιος έτσι όπως ήταν δεμένα στις αλυσίδες τους, και εκείνες με την σειρά τους έκαναν έναν κάπως ενοχλητικό θόρυβο με τον τρόπο που σερνόντουσαν στο τσιμέντο. Τα σκυλάκια ούτε καν είχαν καταλάβει που ήταν οι νεαροί ιδιοκτήτες αυτή την στιγμή, απλά νόμιζαν ότι θα επέστρεφαν σε μία με δύο ώρες όπως και κάθε φορά που έφευγαν όμως λόγω του ενστίκτου τους.. δεν θα αργούσαν να καταλάβουν ότι έφευγαν μακριά. Ο άνδρας της Μαίρης δεν φαινόταν καθόλου επηρεασμένος. Καθόταν απλά και παρακολουθούσε τηλεόραση με ένα τσιγάρο στα χοντρά του δάχτυλα. Οι ειδήσεις σχεδόν όλων των καναλιών αυτήν την ώρα έκαναν ζωντανή μετάδοση και από πού αλλού; Φυσικά και απ' το λιμάνι του Πειραιά, καταγράφοντας την κάθε στιγμή αυτού του ιστορικού γεγονότος! Η όμορφη ξανθιά ρεπόρτερ ήταν χαμογελαστή και το χαλαρό αεράκι φύσαγε ανέμελα τα μακριά μαλλιά της. Πίσω της φαινόταν καθαρά η μαύρη πλευρά του πλοίου και από πάνω η λευκή. Ο κόσμος είχε διαλυθεί αρκετά λόγω ότι σχεδόν και οι 2500 επιβάτες είχαν ήδη επιβιβαστεί και έτσι μπορούσαν τώρα και τα τελευταία αυτοκίνητα να περάσουν της τεράστιες μαύρες πύλες που ήταν ανοιγμένες σαν μικρά φτερά ακουμπώντας το έδαφος απ' την αριστερή πλευρά του κρουαζιερόπλοιου με ευκολία επιτέλους. Τα πάντα έμοιαζαν τέλεια! Οι μουσικοί στην πύλη και τα κόκκινα χαλιά που κάλυπταν το άσχημο γκρι χρώμα της ασφάλτου μέχρι και το πλοίο τώρα φαινόταν καθαρά. Λευκές γλάστρες με μεγάλα κόκκινα

τριαντάφυλλα είχαν στηθεί δίπλα στο πλοίο και χρυσόμαυρες γιρλάντες ήταν τυλιγμένες γύρω απ' τα άσπρα χοντρά σκοινιά που ήταν δεμένο, πραγματικά σαν μεγαλοπρεπές παλάτι έμοιαζε! Ο δήμαρχος του Πειραιά από νωρίς ήταν εκεί και δεχόταν συγχαρητήρια και ευχές για το δημιούργημα του. Στο χοντρό γλυκό πρόσωπο του η συγκίνηση του ήταν φανερή και ούτε και το μαύρο ακριβό κουστούμι του μπορούσε να κρύψει το παιδί που είχε μέσα του αυτήν την πολύ σημαντική ώρα για αυτόν. Ήταν φιλικός και χαμογελαστός και απαντούσε με ειλικρίνεια και χαρά στον κόσμο που τον ρωτούσε διάφορα. Η πιο συχνή ερώτηση είχε να κάνει με το ύψος του πλοίου γιατί από εκεί δίπλα τους φαινόταν σαν ένας μικρός ουρανοξύστης και τους απαντούσε πάντα κωμικά να σκαρφαλώσουν μαζί με ένα μέτρο να το υπολογίσουν γιατί αυτός δεν μπορούσε να σκαρφαλώσει μεγάλος άνθρωπος, οι περισσότεροι γελούσαν σε αυτή την κωμική του απάντησή ενώ άλλοι (κυρίως πλούσιοι και διευθυντές μεγάλων εταιριών) τον κοιτούσαν με ειρωνεία για την λαϊκότητα του, είχαν ξεχάσει φαίνεται με την κατάντια τους ότι ακόμη υπήρχαν και άνθρωποι με χιούμορ και καλοσύνη, άσχετα με την θέση τους!

Η ξανθιά ρεπόρτερ που μίλαγε στην τηλεόραση είχε ιδιαίτερο χιούμορ και μέχρι τώρα είχε μιλήσει με καμιά 40ριά επιβάτες την στιγμή που επιβιβαζόντουσαν. Ρώταγε για της σκέψεις και τα συναισθήματα τους σαν πραγματικά να ενδιαφερόταν η ίδια και μέχρι και τώρα, λεπτά πριν την αναχώρηση δεν είχε χάσει το ενδιαφέρον που έδειχνε ούτε φαινόταν να έχει βαρεθεί..!!

ΡΕΠΟΡΤΕΡ: Βρισκόμαστε ακόμα στον Πειραιά, αγωνιώντας για την στιγμή που θα ακούσουμε για πρώτη φορά της μηχανές του πλοίου μας, του δικού μας ελληνικού Τιβερανικού! (είχε μια ωραία νεανική φωνή και μαζί με τα όμορφα καστανά μάτια της είχα μια πλήρη, πολύ όμορφη εικόνα) Ο κόσμος έχει ήδη επιβιβαστεί από ώρα και όπως βλέπετε τα τελευταία αυτοκίνητα.. (συνέχιζε να μιλάει με καλή διάθεση ενώ η κάμερα προχωρούσε πίσω της κάνοντας ζουμ όλο και πιο κοντά στο πλοίο δίνοντας την ψευδαίσθηση στον θεατή ότι ήταν εκεί.. μαζί τους!).

{*} Πάνω στα καταστρώματα του карабиού πάρα πολλοί επιβάτες χαιρέταγαν τον κόσμο από κάτω με χαμόγελα και πολύ χαρά στα όμορφα νεανικά πρόσωπά τους. Οι φωνές, τα γέλια και ο όμορφος ήλιος ανέβαζαν την διάθεση του καθένα και τέτοια ζεστασιά.. μόνο στην Ελλάδα!

Τα παιδιά επιτέλους τώρα προχωρούσαν δίπλα απ' την πρύμνη του Τιβερανικού, του Δημήτρη η διάθεση άλλαξε τελείως μόλις αντίκρισε την χαρά και τα χαμόγελα όλου του κόσμου. Ξέχασε γιατί πριν από λίγο δεν ήταν καλά, ξέχασε τα άτομα που τον είχαν πληγώσει και χαμογελούσε και πάλι. Ο Κώστας πραγματικά δεν μπορούσε να πιστέψει το πόσο ψηλός ήταν από δίπλα του ο Τιβερανικός, και τώρα περπατούσαν κάτω απ την πρύμνη που ήταν το πιο κοντό κομμάτι του πλοίου.. 20+ μέτρων! Ο Ντένις συγκρατούσε τα δάκρυα του συγκινημένος απ' την εικόνα του πλοίου.. τώρα ήταν μπροστά του και περπατούσε προς της κεντρικές πύλες του.. για να επιβιβαστεί επάνω του και παρέα με τους αγαπημένους του φίλους.. μακριά απ' τα πρόσωπα και της καταστάσεις του Ρέντη.. πάνε τώρα αυτά! Η Νταιάννα προσπαθούσε να υπολογίσει το ύψος του πλοίου με τα μάτια της έτσι όπως περπατούσαν απ' τα δεξιά του πλοίου. Τα εκατοντάδες στρογγυλά φινιστρίνια του την έκαναν να χαμογελάσει γιατί της ήρθε στο μυαλό κατευθείαν ο Τιτανικός. Πραγματικά έμοιαζαν πολύ! Η φασαρία που επικρατούσε λίγο πιο πριν τώρα ήταν απλά συζητήσεις μεταξύ τριών και τεσσάρων το πολύ ατόμων που απαντούσαν στους επιβάτες που τους χαιρετούσαν από πάνω. Πολλοί ήταν αυτοί που γελούσαν κάθε φορά που χαιρετάγανε, χαιρετάγανε άτομα που ποτέ ξανά δεν είχαν δει στην ζωή τους.. απλά για να χαιρετάνε κάποιον και αυτοί. Πάνω στο ψηλότερο κατάστρωμα του Τιβερανικού (το κατάστρωμα με τα 4 φουγάρα) ο κόσμος μπορούσε να δει τα πάντα από εκεί πάνω, ακόμα και οι ταράτσες των κτιρίων έξω απ' το λιμάνι φαινόταν καθαρά! 30 ολόκληρα μέτρα ήταν το ύψος του πλοίου μέχρι και το κατάστρωμα των φουγάρων και επειδή τα κάγκελα δεν ήταν αρκετά ψηλά υπήρχε ένας μικρός φόβος στους μεγάλης ηλικίας επιβάτες και κρατούσαν μία απόσταση μερικών εκατοστών απ' την άκρη. Τα κάγκελα ήταν εσωτερικές μικρές λευκές κολόνες που στηρίζαν ένα μακρύ και παχύ διαφανές μαύρο τζάμι ύψους 1,50μ. Στο 1/3 του καταστρώματος τα κάγκελα τελείωναν και τα υποδέχονταν ένα λευκό ξύλο ίδιου ύψους μέχρι και τα 2/3 της πλευράς του, μετά τελείωνε και

πάλι με μαύρο τζάμι. Σαν να σου λέει ότι στο σημείο που υπάρχει τζάμι στον Τιβερανικό, εκεί υπήρχαν και οι ναυαγοσωστικές λέμβοι κάποτε στον Τιτανικό. Στον κόσμο έκανε εντύπωση αυτή η λεπτομέρεια.. μα να ντύσουν τα λευκά κάγκελα με μαύρο τζάμι; Πολύ μοντέρνα και νεανική ιδέα αυτή. Και έσπαγε την ασπρίλα του καταστρώματος αλλά και προστάτευε τον κόσμο (ιδιαίτερα τα μικρά παιδιά) απ' τον οποιονδήποτε κίνδυνο πτώσης!

Τα δύο παιδιά που είχε δει η Ειρήνη και η Ροδούλα την ώρα που επιβιβαζόντουσαν ήταν ακόμα πάνω στο κατάστρωμα των φουγάρων και γελούσαν ο ένας στον άλλον. Ο Μίμης ήταν ένα όμορφο αγόρι ηλικίας 21 ετών ύψους 1,81μ. κανονικού αναστήματος με ωραία πλάτη και στρογγυλεμένους ώμους. Η γκρι εφαρμοστή μπλούζα που φορούσε έκανε το σώμα του να φαίνεται πιο γυμνασμένο. Άσχετα αν δεν γυμναζόταν αυτός οι ώμοι του του έδιναν μία καλή εικόνα και τα ελάχιστα παραπανίσια κιλά που είχε τον έκαναν να φαίνεται γεροδεμένο χάρης το ύψος του. Τα μάτια του ήταν καταπράσινα σαν ένα γυαλιστερό σμαράγδι που μόλις είχε ξεθαφτεί και τα λεπτά του χείλη βοηθούσαν στο να τα κάνουν να ξεχωρίζουν. Το μαλλί καστανό και πολύ κοντό γύρο απ' το κεφάλι του ενώ από πάνω είχε 3 δάχτυλα μαλλί με μία ξανθιά αντάβια στα δεξιά του λίγο μακρόστενου κούτελου του που έφτανε μέχρι και το μάγουλό του. Ένα νεανικό, μοντέρνο χτένισμα που δεν περνούσε απαρατήρητο. Ο Άκης ήταν γενικά πιο σκουρόχρωμος απ' τον φίλο του σχεδόν σε όλα (μαύρο μαλλί ίδιου σχεδίου, μαύρα φρύδια, σκούρα καστανά αλλά μεγάλα μάτια κτλ.) εκτός του δέρματός του που ήταν σχεδόν λευκό. Ο Μίμης ήταν λίγο μελαχρινός και ακόμα και κάτω απ' τον ήλιο φαινόταν η διαφορά τους. Το ταξίδι για αυτούς θα ήταν μία καινούρια εμπειρία, αναζητούσαν κάτι το καινούριο και το γεγονός ότι το ταξίδι με τον Τιβερανικό θα ήταν πάρα πολύ πιο φθηνό από ότι με άλλο πλοίο που θα πλήρωναν και περισσότερα, και ο προορισμός τους θα ήταν σε μία πιο κοντινή χώρα. Ο Τιβερανικός για αυτούς ήταν τζάκ ποτ! Πού αλλού τέτοια τύχη;! Ο Άκης κοιτούσε από κάτω τους των τελευταίο κόσμο που έμπαινε στο καράβι, προσπαθούσε να δει καμία καυτή ύπαρξη αλλά το ύψος το έκανε λιγάκι δύσκολο να δει λεπτομέρειες.. Μα τόσο ψηλό είναι για πλοίο; Όταν επιβιβαζόντουσαν θα ορκιζόταν ότι ήταν πιο κοντό! Ο Μίμης κοιτούσε γενικά τα κτίρια από απέναντι, από εκείνο το σημείο άνετα κανείς θα μπορούσε να κατασκοπεύσει τον οποιονδήποτε σκέφτηκε και γύρισε τα πράσινα μάτια του από κάτω και αυτός να κατασκοπεύσει τον κόσμο και ξαφνικά έτσι όπως κοιτούσε στένεψε τα μάτια του καχύποπτα.. τώρα αυτό που βλέπει είναι άνδρας η γυναίκα; αγόρι ή κορίτσι; Τα άτομα δίπλα του ήταν μια κοπέλα.. και 2 νεαροί.. φανερό ήταν αυτό ακόμα και από εκεί πάνω.. μπάμ έκανε! Αυτό το άτομο μαζί τους;.. τώρα τι είναι; Έλπιζε να γυρίσει το κεφάλι του προς τα πάνω εκείνο το άτομο.. μπας και καταλάβει και ο Μίμης τι είναι και με το που το σκέφτηκε αυτό ένα αεράκι φύσηξε τα μακριά μαλλιά του και φάνηκε ένα γλυκό πρόσωπο νέου αγοριού, ..του φάνηκε ότι αυτόν κάπου τον είχε ξαναδεί.. Αυτός α αέρας που είχε, αυτός ο δυναμικός τρόπος σιγουριάς που κοιτούσε.. ο.. Ντένις;!! Όχι.. όχι δεν είναι δυνατόν. Δεν μπορεί..! Κλείδωσε το βλέμμα του σε αυτόν, να σιγουρευτεί! ΜΙΜΗΣ: Ρε μαλάκα για δεξ μία εκεί! (λέει με μια κανονική ανδρική φωνή χωρίς κάτι το περίεργο στον τόνο του. Ο Άκης παραξενεύτηκε.. που στο καλό είναι το εκεί;). ΑΚΗΣ: Όταν λες.. εκεί; (ρωτάει κοιτώντας τον με το δεξί του μάτι. Ο Μίμης κοιτούσε από κάτω τους με την ίδια έκπληξη σαν να μην τον άκουσε) Έεε τσααπρρρ.. πού ακριβός είναι το εκεί..; Α.. λες το Subaru εκεί πέρα; (του έδειξε το σπορ αυτοκίνητο που πέρναγε τώρα την πύλη). ΜΙΜΗΣ: Δες εδώ.. (ο Άκης έψαχνε εκεί που κοιτούσε, μόνο απλούς επιβάτες έβλεπε) .. εδώ, κάτω βλάκα! (έδειχνε με το δάχτυλό του τον Ντένις.. ο Άκης πάλι δεν τον είδε..). ΑΚΗΣ: Εεεμμ.. Αχά! (λέει σαν να είδε αυτό το κάτι που του έδειχνε ο Μίμης). ΜΙΜΗΣ: Τι..; (ρωτάει κοιτώντας τον Ντένις από κάτω που τώρα πέρναγαν την πύλη) Βλέπεις; ΑΚΗΣ: Τον σκύλο..? (ρωτάει ο καημένος.. νομίζοντας ότι εννοούσε ένα μαύρο σκυλάκι). ΜΙΜΗΣ: Εμ είσαι.. (τον έπιασε απ' τον σβέρκο με το αριστερό του χέρι και έστρεψε το κεφάλι του στον Ντένις. Ο Άκης πρόσεξε τα μακριά μαλλιά του.. και μετά το πρόσωπο του).

ΑΚΗΣ: Τι στον.. (ξαφνιάστηκε. Έκανε πέρα το χέρι του Μίμη και έσκυψε λίγο περισσότερο).
ΜΙΜΗΣ: Θα μου τα πρήξεις τώρα; (παραπονιέται με ένα νεύρο) ..βλέπεις;!
ΑΚΗΣ: Τι στον διάολο..; (λέει φέρνοντας το κεφάλι του προς τα πίσω) ..ο Ντένις δεν είναι; Μα τι κάνει εδώ; Πού μπαίνει..; (είχε μείνει μαλάκας) ..πού πάει αυτός ρε φίλε;!
ΜΙΜΗΣ: Φαινομενικά.. σε αυτό το καράβι. (λέει και μία εξυπνάδα έτσι για αλλαγή).
ΑΚΗΣ: ..είναι αργά να αλλάξουμε πλοίο..; (ρωτάει ανήσυχος κοιτώντας τους έτσι όπως αυτοί εξαφανιζόντουσαν από κάτω τους, μπαίνοντας στον Τιβερανικό) ..Θα έχουμε πάλι τα ίδια!
{*} Ο Μίμης τον κοίταξε με σοβαρό ύφος. Ήξερε πολύ καλά τι είχε κάνει στον Ντένις και το πώς είχε περάσει σε εκείνο το νυχτερινό γυμνάσιο πάνω στην Νεάπολη και, χάρις εκείνον. Ο Άκης μάλλον εννοούσε ότι ο Ντένις θα ήθελε να πάρει εκδίκηση; Γιατί στην τελική ο Μίμης το είδε καθαρά. Αυτός ο Ντένις τώρα είχε πολύ αυτοπεποίθηση, φάνηκε καθαρά ότι τώρα πια είχε πίστη στον εαυτό του, και τέτοια άτομα ως συνήθως ο Μίμης τα θαύμαζε, αλλά στην περίπτωση του Ντένις ένιωθε σαν να φοβόταν κάπως. Ένα περήφανο άτομο αποκλείετε να άφηνε έτσι απλά κάποιο άλλο άτομο σε ησυχία.. ιδικά άτομο που τον είχε πληγώσει όταν εκείνος ήταν ευάλωτος. Όχι.. ο Ντένις όμως ήταν ένα πολύ καλό και λογικό παιδί και πάντα έλεγε ότι η δύναμη να μπορεί κάποιος να συγχωρεί είναι απ' της μεγαλύτερες αρετές που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος. ..Όχι δεν μπορεί να θέλει να του κάνει κακό. Αλλά μια πιο σωστή απορία θα ήταν αν αυτός ο Ντένις τώρα.. είναι ακόμα ο ίδιος άνθρωπος που ήξερε κάποτε; Γιατί εμφανισιακά ήταν άλλος άνθρωπος. Άλλο σκαρί! Καμία σχέση με το κλασιάρικο αγοράκι που το πηγαινοέφερε η Μαμά του κάποτε κάθε μέρα στο σχολείο και δεν μίλαγε σε κανέναν. Αλλά και πάλι είναι ο Ντένις.. πόσο πια μπορεί να έχει αλλάξει μέσα σε 2 χρονάκια; Έλα τώρα.. αποκλείετε! Δεν μπορεί αυτός ο Ντένις να θέλει να του δώσει τα ρέστα.. δεν ξέρει πώς να πληγώσει κιόλας.. Όχι όχι.. λάθος σκέφτεται και στην τελική δεν πρέπει να σκέφτεται τέτοια πράγματα ιδικά μία τέτοια μέρα. Καινούρια μέρα άρχισε.. καινούριες εμπειρίες τον περιμένουν.. ότι έγινε, έγινε! Πάμε για άλλα τώρα. Και με χαμόγελο!

Μόλις τα παιδιά περάσανε το 3όροφο parking και πάτησαν τα πόδια τους στο κεντρικό διάδρομο του Τιβερανικού πραγματικά τους έφυγε η Μαγκιά! Κάτω κόκκινο ακριβό χαλί, στο λευκό σκαλιστό ταβάνι, χρυσές περίτεχνες λεπτομέρειες και μεγάλα πολυτελές κρυστάλλινα πολύφωτα μέσα σε μικρά βαθουλώματα. Πολύφωτα που ήταν λες και ήθελαν να βγούνε απ' την βάση τους. Οι τοίχοι αριστερά και δεξιά ήταν από λευκό ξύλο και ήταν σκαλισμένοι πάρα πολύ προσεκτικά. Οι 5 πόρτες στα αριστερά και δεξιά του διάδρομου είχαν ακριβός ίδιες αποστάσεις η μία απ' την άλλη, λες και είχαν τοποθετηθεί τέλεια και με ακρίβεια από ηλεκτρονικό υπολογιστή! Ήταν τόσο πολυτελές που ήταν σαν να περπατούσες μέσα σε παλάτι! Το ευχάριστα διακριτικό άρωμα λεβάντας που επικρατούσε στον χώρο πραγματικά σε αναζωογονούσε.. τόσο όμορφα! Στο βάθος του διαδρόμου ήταν και άλλοι που είχαν μείνει άναυδοι από την ομορφιά του συγκεκριμένου διαδρόμου και σχολιάζανε περπατώντας αργά. Γύρο στα 20 μέτρα μπροστά τους ο Δημήτρης πρόσεξε ότι είχε μέχρι και ένα μικρό μαρμάρινο σιντριβάνι στο κέντρο εκείνης της στρογγυλής αίθουσας που μάλλον από τα φαινόμενα ήταν και η ρεσεψιόν. Αφού όλοι εκεί πηγαίνανε και μπορούσε να διακρίνει και ένα ξύλινο στρογγυλό γραφείο στην δεξιά πλευρά. Ο Ντένις είχε χάσει τα λόγια του.. δεν ήξερε τι να πει. Αισθανόταν τα πόδια του να πατάνε πάνω στον Τιβερανικό, μύριζε το άρωμα του χώρου, άκουγε τους άλλους επιβάτες.. το είχε εμπεδώσει πια, δεν υπήρχε καμία αμφιβολία.. ήταν πάνω στον Τιβερανικό! ..Μία ανάσα συγκίνησης του ξέφυγε και ο Δημήτρης γύρισε και τον είδε. Είχε το χέρι του στην καρδιά του και ήταν ακινητοποιημένος.. σε άλλο κόσμο. Του χαμογέλασε εκείνος και χτύπησε τα δάχτυλά του μπροστά απ' το πρόσωπό του για να τον επαναφέρει που τα είχε χάσει..
ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ωραίο ε; (λέει έκπληκτος. Ο Ντένις κούνησε το κεφάλι του με θαυμασμό).
ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Παιδιά είναι φανταστικό.. δείτε λεπτομέρεια στους τοίχους.. δείτε πολυτέλεια..
ΚΩΣΤΑΣ: ..δεν ξέρω τι να πω.. απλά κάτι τέτοιο δεν έχω ξαναδεί. (λέει με μάτια ορθάνοιχτα).
ΝΤΕΝΙΣ: Που μας έφερα ε; (λέει με ένα χαμόγελο αρχίζοντας να περπατάει προς τη ρεσεψιόν).

{*} Μόλις έφτασαν στην ρεσεψιόν πρόσεξαν ότι είχε και άλλους 2 ίσιους διαδρόμους. Βέβαια λιγότερο πολυτελείς αλλά είχαν παρόμοια χρώματα και, κάτι παραπάνω, επώνυμα μαγαζιά. Η αίθουσα είχε στρογγυλεμένο σχήμα και στην μέση είχε ένα μικρό σιντριβάνι με ένα μικρό μαρμάρινο αγγελάκι στην μέση που ήταν σαν να παίζει φλάουτο. Μέσα στο νερό υπήρχαν 6 πραγματικά πανέμορφα ψάρια που κανένας τους δεν ήξερε τι ακριβός ψάρια ήταν. Όλα περίεργα και πολύχρωμα, δεν είχαν ξαναδεί τέτοια ψάρια. Οι 4 μικροί προβολείς χαμηλού φωτισμού τα έκαναν να γυαλίζουν έντονα, και τα χρώματα τους φαινόταν ακόμη πιο εντυπωσιακά. Τα παιδιά μετά πήγαν στο γραφείο της ρεσεψιόν στα δεξιά τους να παραλάβουν της βαλίτσες τους και για καλή τους τύχη μόνο 2 νέες κοπέλες ήταν μπροστά τους. Μόλις η Νταϊάννα και ο Κώστας πήραν τα πράγματα τους πήγαν να βρουν και την καμπίνα τους, είχε τον αριθμό 254 και σύμφωνα με την κάρτα που τους έδωσαν ήταν στο 5^ο κατάστρωμα κάτω. Τα πράγματα τους πληροφορήθηκαν ότι η Μαίρη τα είχε ήδη πάρει στην καμπίνα τους, που ήταν και αυτή στο 5^ο κατάστρωμα. Ο αριθμός της ήταν 267, ένας μόνο διάδρομος τους χώριζε δηλαδή απ' την καμπίνα του Κώστα και την Νταϊάννας. Ο Ντένις έτρεξε παρέα με τον Δημήτρη σχεδόν αμέσως στο κατάστρωμα τον φουγάρων, μπορούσαν να τακτοποιηθούν και μετά την αναχώρηση. Στον δρόμο ο Ντένις δεν μπορούσε να πιστέψει στο πόσο ωραίοι και διαφορετικοί ήταν οι χώροι από κατάστρωμα σε κατάστρωμα, λες και πήδαγες από χώρα σε χώρα!

Οι δημόσιοι χώροι του Τιβερανικού είχαν σχεδιαστεί από της μεγαλύτερες σχεδιάστριες χώρων στον κόσμο, την Κλόνταχ, που ήταν ιδική στο να εξοικονομεί χώρους και την Λάουρα Ντέι, ιδική στο να διαμορφώνει τα έπιπλα και τα ιδιαίτερα χρώματα στις σωστές θέσεις. Αυτές οι 2 γυναίκες μαζί πήραν έμπνευση και από κάποιες θρυλικές σχεδιάστριες που τα ονόματά τους είχαν μείνει στην ιστορία! Αυτές ήταν η Έλσι Ντε Γούλφι και η Ντόροθι Ντράπερ. Η Έλσι ήταν ιδική στο να βάζει σε τάξη πολύπλοκα χρώματα. Επίλεγε να κάνει Γαλλικά και Αγγλικά τελειώματα 18^ο αιώνα δίνοντας πνοή σε ξεπερασμένες μόδες, κάνοντας τους χώρους που διακοσμούσε πολύ πιο μοντέρνους από άλλους χώρους σύγχρονης μόδας. Η Ντόροθι πάλι ήταν τελείως διαφορετική στον τρόπο που διακοσμούσε, χρησιμοποιούσε ασυνήθιστους συνδυασμούς χρωμάτων σε μεγάλους χώρους με άνθινα τελειώματα. Πίστευε στην ιδέα του "Εάν φαίνετε σωστό, είναι σωστό" παίρνοντας στην ιστορία με αυτήν την φράση. Η Κλόνταχ είχε αναλάβει να σχεδιάσει διακοσμήσεις για της καμπίνες διαμερίσματα, της φθηνές καμπίνες, για της σουίτες και γενικά για τους μικρούς, ιδιωτικούς χώρους του караβιού. Η Λάουρα είχε αναλάβει τους μεγάλους δημόσιους χώρους, όπως της 2 τεράστιες αίθουσες στο 4^ο κατάστρωμά, το κεντρικό hall που ήταν σαν ένα εμπορικό κέντρο και το παλάτι των 12 θεών. Έναν πραγματικά υπερπολυτελή και τεράστιο χώρο με χρυσά και κόκκινα χρώματα. Και οι 2 αυτοί χώροι ήταν μοναδικοί, μόνο στον Τιβερανικό υπήρχαν! Γενικά όλο το πλοίο είχε αυτήν την ακριβή πολυτέλεια του 1900 με τους σκαλιστούς τοίχους, τα χρυσά χρώματα και τα μεγάλα ξύλινα γυαλιστερά τραπέζια που κανένας δεν είχε προλάβει να γνωρίσει. Είχε αυτήν την μόδα και την συνδύαζε με σημερινή πολυτέλεια, πολυτέλεια που είχε εσωτερικούς φωτισμούς σε τοίχους βαμμένους με ζωηρά και νεανικά χρώματα, γυάλινα τραπέζια περιεργων χρωμάτων στην ακριβές καφετέριες και στα κλαμπ του πλοίου. Ο δήμαρχος του Πειραιά το είχε πει ΚΑΙ το είχε κάνει "δεν θα λυπηθώ ευρώ για τον Τιβερανικό μας" με αποτέλεσμα ένα αριστούργημα που τα συνδύαζε όλα! Είχε κάνει την κίνηση να ξαναφέρει στην ζωή την ακριβή, κανονική πολυτέλεια! Βέβαια και οι σχεδιάστριες είχαν ρίξει πολύ ιδρώτα τα 3 τελευταία χρόνια για να συνδυάσουν 2 τελείως διαφορετικές μόδες, μόδες που απείχαν έναν ολόκληρο αιώνα η μία απ' την άλλη. Ναι.. πληρώθηκαν αρκετά καλά, αλλά το αντάλλαγμα ήταν να γίνει και σκοπός της ζωής τους. Το να μάθουν παπαγαλία το πλοίο, να υπολογίσουν τα δεκάδες χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα του και να σχεδιάσουν τον κάθε έναν χώρο ξεχωριστά ΜΑΖΙ με το κάθε έπιπλο που θα ταίριαζε μέσα σε εκείνον τον χώρο ήταν πραγματικά χρονοβόρο και πολύ δύσκολο.. έως αδύνατον.

Μόλις έφτασαν στο κατάστρωμα των φουγάρων ο Ντένις έβγαλε το πορτοκαλί κινητό του και άρχισε να βγάζει χαρούμενος φωτογραφίες τα φουγάρα και τον Δημήτρη. Το πάτωμα ήταν λείες ανοιχτόχρωμες σανίδες απ' την μια άκρη μέχρι και την άλλη αλλά, ήταν τόσο λείο, προσεγγμένο και ίσιο που σε έκανε να αναρωτιέσαι αν ήταν όντως σανίδες η απλά ένα φθινό κάλυμμα.

Τα φουγάρα ήταν σχεδόν στρογγυλά και είχαν αρκετά μεγάλο ύψος. Ήταν στοιχισμένα το ένα πίσω απ' το άλλο και σε ίδια απόσταση και χωριζόντουσαν από 3 αίθουσες με έναν μεγάλο μαύρο γερανό από πάνω τους. Ολοφάνερο ήταν ότι αυτές οι αίθουσες δεν ήταν απλά για ντεκόρ. Και τα 4 φουγάρα ήταν δεμένα με 6 καφέ σκοινιά τα οποία ήταν τοποθετημένα γύρω τους και σε ίδια απόσταση το ένα απ' το άλλο. Αυτό που έκανε την μεγαλύτερη εντύπωση στον Δημήτρη ήταν και ένας πολύχρωμος τετράγωνος κίονας που υψωνότανε ανάμεσα στα 2 τελευταία φουγάρα, σαν βάση γερανού ήταν ένα πράγμα και μόλις γύρισε τα μάτια του στην κορυφή του και είδε ότι ήταν σαν μια μικρή μπάλα με πολλά φωτάκια κατάλαβε ότι ήταν και ένα απ' τα παιχνίδια του λούνα πάρκ, το περιβόητο σοκ τάουερ! Ήταν ακριβός όπως και ο πρωτότυπος πύργος στο Αλλού φαν Πάρκ του Ρέντη με την διαφορά ότι αυτός εδώ ήταν δεμένος από 4 μαύρα χοντρά σκοινιά ψηλά στις 4 γωνίες του, για μεγαλύτερη σταθερότητα φυσικά. Σχεδόν όλος ο κόσμος ήταν σκυμμένος απ' την δεξιά πλευρά και αποχαιρετούσαν τον κόσμο και να, ξαφνικά ακούστηκε απ' τα μεγάφωνα μια ωραία φωνή ενός νεαρού άνδρα..

ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Ο Τιβερανικός σε 2 λεπτά ακριβός αναχωρεί απ' το λιμάνι του Πειραιά με πρώτο προορισμό μας την Κρήτη. (λίγος κόσμος χειροκρότησε στο άκουσμα για την αγαπημένη τους Κρήτη! Ο Δημήτρης και ο Ντένις είχαν πάει και αυτοί στην δεξιά πλευρά αλλά τώρα άκουγαν με προσοχή πάνω προς το 3^{το} φουγάρο, απ' όπου ήταν και ένα απ' τα άσπρα μεγάφωνα) ..Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να απευθυνθείτε στα μέλη του πληρώματος. Επίσης μεγάλη προσοχή να δώσετε στα πράγματα σας, αν έχετε χάσει κάτι απευθυνθείτε αμέσως στις ρεσεψιόν του 8^{ου} η του 5^{ου} καταστρώματος. Καλό ταξίδι να έχουμε! Μπόμπακ Φερντόουσι, πάντα στην διάθεσή σας! (Τόνισε την τελευταία του φράση και ο κόσμος άρχισε και πάλι να χειροκροτεί και να σφυρίζει. Πρέπει να είναι πολύ αγαπητός αυτός ο Μπόμπακ, σκέφτηκε ο Δημήτρης).

Ακούστηκαν η φωνές κάποιου νευριασμένου άνδρα κάτω απ' το καράβι και όλοι έστρεψαν την προσοχή τους στις πύλες που ήταν και 3 αυτοκίνητα που εισερχόντουσαν μέσα. Το κακό ήταν ότι το πρώτο μπλε αυτοκίνητο είχε σταματήσει γιατί ο οδηγός είχε κατεβεί για κάποιον λόγο και φώναζε σε ένα άλλο άτομο, που ήταν μέσα στο ίδιο αυτοκίνητο. Ο Δημήτρης άρχισε να γελάει με το θέαμα, ο οδηγός ήταν ένας χοντρός 60^{ης} που σε αηδίαζε, φώναζε υστερικά ότι όποτε θέλει θα τρώει και δάγκωνε το χέρι του. Πραγματικά δηλαδή.. μία εικόνα ίσον με χίλιες λέξεις!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ΈΕΕΕ ΡΕΕ.., ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΑΝΤΕ!!.. (φωνάζει με ορθάνοιχτα τα μάτια του χιουμοριστικά. Ο Ντένις γελούσε απ' την μύτη του με αυτό που έβλεπε).

{*} Ο κλασικός Έλληνας θα έλεγε κανείς! Όχι μόνο έρχεται πάντα απ' τους τελευταίους για της υποχρεώσεις του, όχι μόνο δεν έχει αξιοπρέπεια και δεν τον ενδιαφέρει η εικόνα που παρουσιάζει, το χειρότερο ήταν ότι δεν λογαριάζει ο κωλόβλαχος και τους άλλους που περίμεναν πίσω του σαν τους μαλάκες! Ο οδηγός απ' το πίσω κόκκινο αυτοκίνητο άρχισε να κορνάρει και να του κατεβάζει καντήλια μουντζώνοντας τον νευρικά! Οι 2 ναύτες που επιβλέπανε την είσοδο αναγκάστηκαν να πάρουν θέση για να επιστρέψει αυτό το γουρούνι στο αυτοκίνητο του, για να μπορέσουν να μπουνε και οι πίσω που δεν είχαν καθόλου καλές διαθέσεις με το όλο θέμα, έτοιμοι ήταν τον πλακώσουν στον ξύλο τον χοντρό αλλά για καλή του τύχη οι ναύτες τον ηρέμησαν εντός λεπτού και τελείωσε η κατάσταση χωρίς πρόσθετο θέαμα.

Τι Τιβερανικοί, πολυτέλειες και παπαριές μου λες; Ο Έλληνας δεν καταλαβαίνει από τίποτα! Φάνηκε ολοκάθαρα.. σε ποία άλλη χώρα θα το έβλεπε κανείς αυτό ΚΑΙ κατά την διάρκεια μιας επιβίβασης σε ένα μεγάλο κρουαζιερόπλοιο; Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να γινόντουσαν αυτά έξω απ' την Ελλάδα..! Οι Έλληνες έχουν ένα θέμα με τους κανόνες.. δεν υπακούνε σε αυτούς! Απλά τα πράγματα, απλά πας πάσο και κοιτάς να ηρεμίσεις όσο μπορείς τα πνεύματα...

Οι πύλες του πλοίου έκλεισαν, η σκάλες ξεσυναρμολογήθηκαν απ' της πόρτες του και οι κάβοι που ήταν δεμένο ένας ένας άρχισαν να μαζεύονται πάνω στις βάσεις τους απ' το πλήρωμα! Η αγωνία του κόσμου να δει της 2 προπέλες να αφρίζουν την θάλασσα από λεπτό σε λεπτό κάτω απ' την μεγάλη πρύμνη του ήταν φανερή και ο Ντένις δεν φαινόταν να υπήρξε ποτέ πιο χαρούμενος στην ζωή του. Τα καστανά μάτια του έλαμπαν από χαρά, τα μεγάλα του χείλη ήταν ανοιχτά απ' την συγκίνηση και το μυαλό του είχε αδειάσει τελείως από κάθε αρνητική σκέψη! Ο Δημήτρης δίπλα του κοιτούσε τον κόσμο από κάτω με μεγάλη έκπληξη, δεν περίμενε να μαζευτούν τόσο πολλοί ΚΑΙ να χαιρετάνε εγκάρδια αγνώστους, άτομα που δεν είχαν ξαναδεί ποτέ στην ζωή τους. Σκέφτηκε ότι δεν είχε χαθεί τίποτα τελικά.. ότι η αγάπη ακόμα υπήρχε στις καρδιές.. ότι αυτή η ανθρωπιά που θεωρούσε παραμύθι μάλλον δεν ήταν τόσο παραμύθι. Κάτι υπήρχε στην όλη μεγαλοπρεπή εικόνα της αναχώρησης που ακόμα και εάν δεν είχε να κάνει και πολλά με αυτόν, ένοιωθε συνδεμένος με τα πάντα! Ότι όλοι ταιριάζανε σαν κομμάτια στο πάζλ της αναχώρησης Τιβερανικού και όλοι συμπλήρωναν ο ένας τον άλλον σαν συνάνθρωποι!

Ξαφνικά, ακούστηκε μία δυνατή και βαθιά κόρνα απ' τα φουγάρα του πλοίου.. και όλα τα υπόλοιπα πλοία στο λιμάνι άρχισαν να κορνάρουν και αυτά.. σαν απάντηση στο ελληνικό καμάρι της Ελλάδας.. σαν να λένε στον Τιβερανικό «βασιζόμαστε σε εσένα για την τιμή μας». Ο κόσμος άρχισε και αυτός να χειροκροτεί σφυρίζοντας δυνατά, μαζί.. τα πλοία τους και οι έλληνες! Ο Δήμαρχος του Πειραιά άρχισε να κλαίει από την συγκίνηση που υπήρχε τόση αγάπη και χαρά στον κόσμο.. έτσι ακριβώς την είχε φανταστεί την αναχώρηση του Τιβερανικού του.. έτσι ακριβώς, με φασαρία και λαοθάλασσα, με γέλια και χειροκροτήματα!

Ο Ντένις βλέποντας αυτή την εικόνα γύρο του δεν άντεξε ούτε και αυτός και πλημμύρισαν τα μάτια του από δάκρυα χαράς, τι μαγική εικόνα ήταν αυτή; 10 δευτερόλεπτα ακριβώς ήταν τελείως διαφορετικά και έτσι περίμενε την αναχώρηση.. όχι τόσο θριαμβευτική!

Μπορεί να ένοιωθε τα αυτιά του έτοιμα να εκραγούν απ' της πολύ δυνατές κόρνες του Τιβερανικού πάνω απ' το κεφάλι του αλλά χαμογελούσε με χαρά.. δεν πίστευε στα μάτια του! Η θάλασσα κάτω απ' το πλοίο άρχισε να αφρίζει λες και έβραζε στους 200 βαθμούς, οι χρυσές προπέλες του άρχισαν να γυρνάνε γρήγορα κάτω απ την επιφάνεια του νερού προκαλώντας μεγάλη αίσθηση και ο Τιβερανικός ξεκίνησε να κινείται αργά.. με πυροτεχνήματα να σκάνε στον ουρανό βάφοντάς τον με φωτεινά χρώματα και διάφορα σχέδια! Τα πλοία συνέχισαν να κορνάρουν ακούραστα, ασταμάτητα καθώς ο Τιβερανικός έφευγε για την νίκη.. τίποτα δεν θα τους σταματούσε τους έλληνες.. τίποτα και καμία άλλη χώρα, απολύτως!

Σιγά σιγά άρχισε να μικραίνει όλο και πιο πολύ μπροστά τους, έβλεπαν τα χρυσά γράμματα επάνω στην μαύρη πρύμνη του να γυαλίζουν TIBERANIC και ακριβώς από κάτω με λίγο πιο μικρά γράμματα PIRAEUS και όλοι κατάλαβαν το μήνυμα, η Ελλάδα ήταν και πάλι νικήτρια, και πάλι ξανά μπροστά.. και πάλι πρώτο θέμα σε όλο τον κόσμο!

Ο Τιβερανικός μπορεί να άφηνε τώρα αυτά τα γενέτειρα νερά του, αλλά θα ήταν για λίγο χρόνο. Και μπορεί ο δήμαρχος να ένοιωθε τώρα σαν να αφήνει το παιδί του, αλλά η εικόνα να το βλέπει να σκίζει την θάλασσα με τέτοια περηφάνια του έδιωξε κάθε στεναχώρια..

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: Καλό ταξίδι αγόρι μου.. (λέει χαμηλόφωνα σηκώνοντας το χέρι του στον Τιβερανικό του που τώρα χανότανε στην θάλασσα μπροστά τους) Πήγαινε δείξ' τους!!

{*} Μια τέτοια αναχώρηση, ένας τέτοιος θρίαμβος και τόση χαρά και αγάπη.. μακάρι να ήταν έτσι και όλος ο κόσμος! Μακάρι ο Τιβερανικός να μεταφέρει κάτι παραπάνω από επιβάτες στις άλλες χώρες.. μακάρι και οι ξένοι να χαμογελάσουν όπως κάναμε και εμείς. Μακάρι αυτή η εικόνα να υπάρξει και στην Μάλτα, στην Ισπανία, την Πορτογαλία και την Αμερική!

Μακάρι αυτή η ευτυχία να μην χαθεί σε μία μόνο ημέρα, μακάρι να επαναληφθεί!

Καλό ταξίδι στον Τιβερανικό μας και στους Έλληνες, καλά να περάσουν!

{Σκ8} Μόλις ο Πειραιάς χάθηκε πίσω απ' το πλοίο οι επιβάτες πήγαν να οργανωθούν στις καμπίνες τους σιγά σιγά, πάνω στο κατάστρωμα των φουγάρων ο κόσμος είχε μειωθεί αρκετά, μόνο καμιά 30^{πια} είχαν μείνει και κοίταζαν τον λίγο λευκό καπνό που έβγαινε απ' τα 4 ψηλά φουγάρα. Ήταν τόσο ελάχιστος που σχεδόν δεν φαινότανε, τελικά το να χωρίζεται στα τέσσερα όλος αυτός ο καπνός από μέσα ήταν πολύ έξυπνο. Σε όλα τα άλλα κρουαζιερόπλοια που έχουν μόνο ένα η δύο φουγάρα ο καπνός που έβγαινε απ' αυτά ήταν πολύ πιο φανερός. Κανένα πρόβλημα δεν υπήρξε στην αναχώρηση και μέχρι και τώρα που είχαν περάσει 40 λεπτά όλα ήταν μία χαρά. Βέβαια υπήρχε μία μικρή κίνηση μέσα στους διαδρόμους του πλοίου γιατί σχεδόν όλοι τώρα είχαν βρει χρόνο να τακτοποιηθούν. Ο Δημήτρης και ο Ντένις πήγαιναν και αυτοί για πρώτη φορά στην καμπίνα διαμέρισμα τους και ο Δημήτρης δεν το πίστευε ακόμα ότι θα μπορούσε να είναι σαν διαμέρισμα όσο και αν του έλεγε ο Ντένις τα αντίθετα. Πώς είναι δυνατόν; Σε ένα καράβι διαμερίσματα; Θα το πίστευε μόνο όταν τα έβλεπε με τα μάτια του.

Στην καμπίνα διαμέρισμα 291 ο Μίμης και η παρέα του καθόντουσαν στο καθιστικό που ήταν σαν μικρή τραπεζαρία. Ήταν κάτι λιγότερο από 4 μέτρα σε ύψος και έκανε εντύπωση το πόσο φωτεινό και ευρύχωρο ήταν. Ακόμα και αν είχε μόνο ένα μεγάλο στρογγυλό παράθυρο το γεγονός ότι το χτύπαγε ο ήλιος έκανε τον χώρο αρκετά φωτεινό. Με εξαίρεση της 4 μαρμάρινες γωνίες, ο κάθε τοίχος στον χώρο είχε ένα ελαφρύ κόκκινο χρώμα. Το πάτωμα ήταν από γυαλιστερό καφέ ξύλο και στην μέση υπήρχε ένα μεγάλο και χοντρό βυσσινί χαλί με διάφορα σχέδια. Πάνω στο κέντρο του χαλιού τράβαγε το μάτι ένα τετραγωνικό μαύρο τραπέζι με κρυστάλλινη γυαλιστερή επιφάνεια μεσαίου ύψους με 2 κόκκινους, φανερά αναπαυτικούς καναπέδες απ' την προστηνή και την δεξιά του πλευρά ενώ στην αριστερή πλευρά υπήρχε ένα μικρό μαύρο γυαλιστερό έπιπλο με περίεργο σχήμα, βάση μίας 32 ιντσών λεπτής τηλεόρασης τελευταίας τεχνολογίας. Απ' την δεξιά πλευρά ο μικρός χώρος στην γωνία ήταν μία μικρή κουζίνα με λευκό νεροχύτη και ένα μικρό λευκό ψυγείο. Εντύπωση έκανε η πρόσοψη της μικρής κουζίνας γιατί στην πραγματικότητα ήταν μικρός πάγκος ανοιχτού καφέ χρώματος! Τα κρεβάτια ήταν μέσα στα 2 δωμάτια απ' την αριστερή πλευρά, η καφέ ξύλινες πόρτες ήταν ανοιχτές και ο οποιοσδήποτε μπορούσε να καταλάβει ότι πρόκειται για υπνοδωμάτια. Όλα τα είχε αυτή η καμπίνα.. τι καμπίνα δηλαδή; Πιο πολύ διαμέρισμα ήταν παρά καμπίνα! Πέρα απ' τον Μίμη και τον Άκη ήταν και άλλοι 2 που ήταν και αυτοί στην ίδια παρέα. Ένα ωραίο αρρενωπό αγόρι 22 χρονών που αυτό που τον έκανε πραγματικά να ξεχωρίζει ήταν τα μαλλιά του, αυτή η μοϊκάνια του σαν ρωμαϊκή περικεφαλαία! Όταν τον έβλεπε κανείς άγνωστος το λιγότερο που τον έκανε ήταν αναρχικό η βιαστή αλλά ο Γιώργος αν και αγόρι που του άρεσε να τσακώνετε δεν είχε καμία σχέση με τέτοιους ανθρώπους. Απλά οι έλληνες είχαν και αυτό το θέμα να κρίνουν απ' την εμφάνιση. Όχι ότι τον ενδιέφερε ιδιαίτερα αλλά πολλά λεγότουσαν τότε που πήγαινε σχολείο (στο ίδιο σχολείο με τον Μίμη και τον Άκη) και δεν έπαιρνε θέση. Το άλλο άτομο ήταν μία νεαρή ξανθιά κοπέλα 19 ετών, η Αντωνία. Το πρόσωπο της ήταν αρκετά γλυκό με μεγάλα σπάνια, σχεδόν μαύρα μάτια. Το γλυκό ήσυχο παρουσιαστικό της δεν είχε καμία σχέση με την αστεία και θαρραλέα προσωπικότητα της. Ήταν ικανή να κάνει πολλά και τρελά πράγματα για λογαριασμό των φίλων της, το θάρρος της ήταν και αυτό που την έκανε να ταιριάζει περισσότερο με αγόρια παρά με κορίτσια! Ο Μίμης, ο Άκης, ο Γιώργος και η Αντωνία πραγματικά ταιριάζανε σε πολλά για αυτό και επιλέξανε να ταξιδέψουν όλοι μαζί παρέα.

Το γεγονός ότι είχαν γνωριστεί και σε εκείνο το σχολείο στην Νεάπολη τους είχε δέσει. Ο Γιώργος και η Αντωνία δεν είχαν καμία σχέση με την προδοσία του Μίμη προς τον Ντένις αλλά είχε γίνει μεγάλο θέμα στην παρέα. Η Αντωνία ήταν στην ίδια τάξη με τον Ντένις τότε, και τον λυπότανε που τα πέρναγε αυτά. Μια φορά που ένας συμμαθητής του Ντένις είχε πάει να τον χτυπήσει κατά την διάρκεια του μαθήματος γιατί δεν του άρεσε η άσχημη μούρη του όπως και είχε πει η Αντωνία είχε μπει στην μέση, σπάζοντας στο ξύλο τον νεαρό μπροστά σε όλη την τάξη! Από τότε αυτός ο νεαρός δεν είχε ξαναδώσει κανένα δικαίωμα για φασαρία, είχε ζητήσει

και συγγνώμη απ' τον Ντένις. Η Αντωνία χάρις και αυτό που είχε γίνει απέκτησε φήμη σε όλο το σχολείο, και οι 3 τάξεις του νυχτερινού γυμνασίου έμαθαν ότι ο Ντένις δεν ήταν και τόσο μόνος του όσο νομίζανε όλοι στην αρχή, υπήρχαν και καλά παιδιά που τους νευρίαζε το άδικο και με τον καιρό είχαν βγει στην επιφάνεια. Στο συμβάν με τον Μίμη η Αντωνία δεν είχε πάρει θέση, όσο και αν την νευρίαζε, αυτά που της είχε πει ο Μίμης (ότι ήθελε να τον μάθει πως είναι ο κόσμος πληγώνοντας τον) της είχαν φανεί λογικά. Αν και λάθος, κατά κάποιον τρόπο το να γίνει όλο αυτό είχε μία βάση, γιατί ο Ντένις μετά έγινε άλλος άνθρωπος και χάρις αυτό έμαθε να είναι κοινωνικός και απέκτησε και αυτός μία δυναμική προσωπικότητα.

Ο Μίμης δεν είχε βγάλει απ' το μυαλό του τις σκέψεις που είχε, το να θέλει ο Ντένις να πάρει το αίμα του πίσω τον έκανε να αμφιβάλει όλο και περισσότερο ότι αυτό που είχε κάνει τότε ήταν και σωστό. Δεν είχε ιδέα αν ο Ντένις ήξερε ότι ήταν και ο Μίμης πάνω στο πλοίο και τον έκανε κάπως ανήσυχο. Σε κανέναν δεν είχε πει τίποτα αλλά ήθελε να το κάνει τώρα για καλό και για κακό. Για να μην έχει και αργότερα παρατράγουδα με την Αντωνία. Έτσι όπως καθόταν στον δεξί καναπέ οκλαδόν και έπαιζε με τα κορδόνια του ακούγοντας τον Γιώργο που καθόταν δίπλα στην Αντωνία στον άλλον καναπέ και τους έλεγε με έμφαση για μία ωραία ξανθιά γκόμενα που είχε δει στην ρεσεψιόν βρήκε και την στιγμή να αναφέρει τον Ντένις, με τον τρόπο του..

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αχ μόλις είδα αυτόν τον βύζο.. μαλάκα.. άστα! .. Είχε και μία κολάρααα..

ΜΙΜΗΣ: Εγώ πάλι αν σας πω ποιόν είδα να μπαίνει στο καράβι δεν θα με πιστέψετε! (τα παιδιά γύρισαν σε αυτόν με περιέργεια.. δεν χαμογελούσε τώρα) .. θυμάστε τον Ντένις απ' το σχολείο;

ΑΝΤΩΝΙΑ: Πες μου ότι κάνεις πλάκα.. (λέει κοιτώντας μία τον Γιώργο και μία τον Μίμη).

ΓΙΩΡΓΟΣ: Εκείνο το πουστράκι δεν ήτανε που έκλαιγε συνέχεια; (ρωτάει με έκπληξη).

ΑΝΤΩΝΙΑ: Γιώργο, το έχουμε πει χίλιες φορές ότι δεν φταίει αυτός που είχες πέσει σε εκείνο το χαντάκι! (λέει σοβαρά, υπερασπίζοντας τον και ο Γιώργος ξεφύσηξε με νεύρο) κόφτο πια..

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γάμησε μας Αντωνία (απαντάει με κοροϊδία) πούστης ήταν και πούστης θα μείνει! (η κοπέλα άφησε μια ανάσα με έκπληξη! Μα τόσο πολύ τον ζήλευε; ο Μίμης νευρίαζε.. δεν είναι αυτό το θέμα τους. Και δεν γουστάρει να τσακωθούν για μαλακίες τώρα!).

{*} Ο Μίμης χτύπησε τα μεγάλα δάχτυλά του και γύρισαν σε αυτόν. Ήταν με μισό μάτι..

ΜΙΜΗΣ: Δεν είναι αυτό το θέμα μας! (τονίζει αυτός. Παίρνει μία ανάσα) Αν θέλει να μου κάνει μαλακία και καλά για εκδίκηση; (τον κοιτούσαν μπερδεμένοι. Γιατί να το ήθελε;) ..Λέω εγώ τώρα. Πες ότι θέλει να πάρει το αίμα του πίσω.. ξέρω και γώ; ..Λέω τώρα.. μήπως!

ΑΝΤΩΝΙΑ: Όχι ότι θα είχε και άδικο.. αλλά δεν είναι τέτοιος άνθρωπος. (λέει με έμφαση) Σε είδε εκείνος; (ρωτάει στρίβοντας το χέρι της. Τα μικρά μπλε βραχιόλια της έκαναν θόρυβο).

ΜΙΜΗΣ: Όχι.. εγώ ήμουν ήδη πάνω στο καράβι, όταν αυτός έμπαινε παρέα με κάτι παιδιά.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Και να τον δεις μην του μιλήσεις. (λέει με τα καστανά του μάτια να γυαλίζουν με περιφρόνηση. Πραγματικά δεν τον ήθελε καθόλου) Αγνόησε την πουστάρα, απλά.

{*} Η Αντωνία πείρε μία γρήγορη ανάσα με νεύρο και πήγε να απάντηση στον Γιώργο, αλλά σκέφτηκε ότι δεν θα είχε νόημα και γύρισε και πάλι στον Μίμη που φαινόταν ανήσυχος.

ΑΝΤΩΝΙΑ: Όσο και αν θέλω την παίξω με αυτόν εδώ (λέει δείχνοντας τον Γιώργο δίπλα της με τον αντίχειρα της) συμφωνώ μαζί του. (ο Μίμης και ο Γιώργος ξαφνιάστηκαν) Δεν νομίζω καν να θέλει να ασχοληθεί μαζί σου, απλά μην του δώσεις δικαίωμα. (λέει χαλαρά) Όμως ότι και να γίνει, εγώ δεν θα πάρω το μέρος κανενός! (λέει κοιτάζοντας και τους 2 σοβαρά) Μην έχουμε μαλακίες πρώτη μέρα.. κοιτάζτε να είστε σοβαροί! (γύρισε στον Γιώργο απότομα) Ιδικά εσύ! ..Δεν ήρθαμε κρουαζιέρα για να πλακωθούμε, ήρθαμε να περάσουμε καλά! (την κοιτούσαν σαν να ήταν οι μαθητές της) Κοιτάζτε να συνυπάρξουμε, μην μου το χαλάσετε..!

{*} Αυτά της τα λόγια έκαναν τον Μίμη να αγχωθεί περισσότερο. Ήξερε καλά ότι ο Γιώργος δεν θα έχανε ευκαιρία να γελάσει μαζί του όπου και αν βρισκόντουσαν και εύκολα μπορούσε να τον παρασύρει και σε μαλακίες και πράγματα που μόνος του δεν θα έκανε. Δεν ήθελε να γίνει τίποτα γιατί είχε δει και ότι ο Ντένις δεν ήταν καθόλου μόνος του όταν επιβιβάζοντουσαν πριν.

Και ποίος του λέει ότι δεν ήταν παρέα του; Και αν τον έβλεπαν και ο Ντένις τους έλεγε απλά γαμήστε τον; Τι θα έκανε μόνος του εναντίων 5;! Δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να βρεθεί εναντίον του Ντένις, ειδικά τώρα που είδε και τους μπράβους. Θα έκανε ότι του είπε η Αντωνία και απλά δεν θα του μιλούσε. Ήταν και το άλλο που κάπως τον καθησύχαζε.. Ολόκληρη γκουμούτσα κρουαζιερόπλοιο είναι ο Τιβερανικός! Τι στον διάολο δεν μπορεί;! Αποκλείετε να ειπωθούν μέσα σε 300 μέτρα καράβι.. όλα θα πάνε καλά..

Στην καμπίνα διαμέρισμα 267 η αδερφή του Ντένις και η Ροδούλα είχαν ήδη βουλευτεί στο αριστερό δωμάτιο εκμεταλλευόμενες ότι αυτές το είχαν δει πρώτες. Ήταν και το μεγαλύτερο δωμάτιο της καμπίνας με το μόνο ελάττωμα ότι δεν είχε εκείνο παράθυρο όπως είχε το δεξί. Στην αρχή το σκεφτόντουσαν αλλά ο μεγαλύτερος χώρος είχε πιο μεγάλη σημασία σε αυτές. Η Μαίρη ήταν πάνω στην ρεσεψιόν και τσέκαρε κάτι χαρτιά για τα διαβατήρια των παιδιών. Η έξοδος απ' την Ευρώπη απαιτούσε διαβατήριο και δεδομένου ότι ο Ντένις και τα κορίτσια ήταν ανήλικα είχε πάει να σιγουρευτεί ότι όλα ήταν εντάξει για να μην έχουν αργότερα κανένα πρόβλημα με αυτό το θέμα. Ο Ντένις και ο Δημήτρης ήταν στην πόρτα της καμπίνας τους. Μια βαριά ξύλινη πόρτα σκούρου χρώματος με επίχρυσο αριθμό στην μέση. Ο διάδρομος είχε πλάτος 2 μέτρα και τους έκανε εντύπωση γιατί ήταν αρκετά άνετος σε αντίθεση με όλα τα άλλα πλοία που ήξεραν και είχαν δει. Το αστραφτερό μαρμάρινο πάτωμα ήταν στην μέση καλυμμένο με καλή κόκκινη μοκέτα, οι τοίχοι ήταν λευκοί με χρυσές και καφέ λεπτομέρειες σαν να τους είχε ζωγραφίσει περίτεχνος ζωγράφος. Το μακρύ λευκό ταβάνι είχε στην μέση μικρά πανέμορφα κρυστάλλινα πολύφωτα τα οποία στόλιζαν και φώτιζαν όλο τον διάδρομο.

Ο Δημήτρης για μία στιγμή σκέφτηκε τον τελείως διαφορετικό και συνηθισμένο διάδρομο που είχε η πολυκατοικία του και χάρηκε που τώρα ήταν έτσι σε αυτό το πολυτελές μέρος, παρέα με άτομα που τον αγαπούσανε. Ξαναθυμήθηκε και την Δέσποινα όμως και μούτρωσε καθώς ο Ντένις πέρναγε κάθετα την άσπρη κάρτα της καμπίνας τους στην σιδερένια υποδοχή απ' τα δεξιά της πόρτας τους. Λες να ήρθε η ώρα να του μιλήσει για το τι έγινε εχτές; Δεν ήθελε να μην είναι ειλικρινής απέναντι στον φίλο του, ήθελε να του ξεκαθαρίσει την κατάσταση και να του πει το πώς ένοιωθε.. το ότι μάλλον δεν ήταν έτοιμος να κάνει αυτό το ταξίδι, θα κατέβαινε στην Κρήτη και θα γυρνούσε Πειραιά. Ήθελε να καθαρίσει το όνομα του και την εικόνα του απ' τα άτομα που τώρα μόνο ο θεός ξέρει με τι λόγια θα τον στολίζουν και τι βρόμα θα είχε ρίξει η Δέσποινα για να λερώσει την υπόληψη του. Δεδομένου ότι δεν ήταν εκεί δεν μπορούσε να κάνει τίποτα! Ένοιωθε κυριολεκτικά φυλακισμένος, απ' την μία ήθελε να συνεχίσει το ταξίδι και απ' την άλλη να γυρίσει πίσω και να σπάσει κεφάλια. Σκεφτότανε απλά να μην ασχοληθεί και να τους γράψει.. αλλά μια μέρα θα γυρνούσε, και θα ήταν πολύ αργά να κάνει κάτι αφού ήδη θα του είχαν βγάλει το όνομα. Γαμημένοι έλληνες.. παλιό οπισθοδρομικά γουρούνια! Νευρίαζε τόσο πολύ που έσφιγγε της γροθιές του νευρικά, δεν ήθελε να του μιλήσει άνθρωπος τώρα!

Μόλις πέρασαν την πόρτα και ο Ντένις είδε το πολυτελές καθιστικό έμεινε με ανοιχτό το στόμα! Κοιτούσε μαγεμένος τους κοκκινωπούς τοίχους και της μακριές κόκκινες κουρτίνες με τα χρυσά τελειώματα στον τοίχο μπροστά τους.. τόσο όμορφα ήταν που απλά έκανε ένα ένα βήμα με το κεφάλι του να κοιτάει αριστερά και δεξιά σαν χαμένος! Ο Δημήτρης απλά πέρασε ανέκφραστος και έκατσε στον έναν απ' τους δύο καναπέδες στο κέντρο για να μην δώσει αφορμή. Ο Μικρός πήγε και άνοιξε την κουρτίνα μπροστά του να δει την θάλασσα και ο ζεστός ήλιος φώτισε το ξαφνιασμένο πρόσωπο του. Το νερό ήταν τόσο γαλάζιο, γαλήνιο.. σαν να το είχε σκάσει από πίνακα ζωγράφου και ο ουρανός τόσο καθαρός λες και ήταν καλοκαίρι. Άνοιξε το μεγάλο τους φινιστρίνι γυρνώντας προς τα κάτω το μαύρο χερούλι του και μόλις το έκανε ο αέρας του φύσηξε τα μακριά μαλλιά του προς τα πίσω και εκείνος έκλεισε τα μάτια του μυρίζοντας την ατελείωτη θάλασσα από κάτω του. Ο ήχος που έκαναν τα κύματα, το χαλαρό αεράκι και η χαρούμενη ατμόσφαιρα τον έκαναν να ταξιδέψει αλλού για μια στιγμή. Ξαφνικά ανοίγει η πόρτα απ' τα δεξιά του με πάταγο και πατάχτηκε η Ροδούλα από μέσα σαν σίφουνας, καταστρέφοντάς

του την γαλήνη και ο Ντένις ανάσανε σκεφτόμενος ότι ήταν πολύ καλό για να είναι αληθινό. Το κορίτσι περνώντας και τον Δημήτρη σαν αστραπή τον τρόμαξε, πετάχτηκε εκείνος όπως είχε αρχίσει να χάνετε στις σκέψεις του. Η Ροδούλα πάει και ακουμπάει την γυαλιστερή βρύση στην μικρή κουζίνα, παίρνει μία ανάσα σκυμμένη πάνω απ' τον νεροχύτη..

ΡΟΔΟΥΛΑ: Φτού για μένα ρε! (λέει δυνατά σηκώνοντας το βλέμμα της στα αγόρια. Ο Ντένις χαμογέλασε σαν παιδί.. έπαιζαν κρυφτό! Γυρνάει στην Ροδούλα). Ήρθαν τα αγόρια..

ΝΤΕΝΙΣ: Παίζω και γώ! (λέει σαν να δίνει εντολή, αλλά δεν ήταν τόσο απλό..).

ΡΟΔΟΥΛΑ: Φιλιάς και σύ! (λέει με χαμόγελο ανασηκώνοντας τους ώμους της).

{*} Άνοιξε η πόρτα του αριστερού δωματίου και βγήκαν από μέσα η Ειρήνη που τα ξανθιά μαλλιά της ήταν ελαφρός ανακατωμένα και μία άλλη κάπως άσχημη κοπέλα μα καστανά κοντά μαλλιά μέχρι τον σβέρκο, ο Ντένις δεν την είχε ξαναδεί. Μόλις είδε τον Ντένις το κορίτσι πάει δίπλα απ' την Ροδούλα κοιτώντας λες και κοιτούσε εξωγήινο. Λέει στο αυτί της..

ΚΟΡΙΤΣΙ: Αυτός είναι αδερφή.. (λέει σαν να μην τρέχει τίποτα. Το μάτι της Ροδούλας έσταξε αίμα απ' τα νεύρα) χαχα.. τον ξέρεις; ..Να πούμε τίποτα να γελάσουμε λίγο με την συκιά!

ΡΟΔΟΥΛΑ: ΠΟΙΟΝ ΕΙΠΕΣ ΑΔΕΡΦΗ ΜΩΡΗ ΠΑΤΣΑΒΟΥΡΑ;!! (φωνάζει πιάνοντας την γερά απ' τα μαλλιά με όλους να κοιτάνε με ανοιχτά τα μάτια) ΘΑ ΣΟΥ ΔΕΙΞΩ ΕΓΩ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΔΕΡΦΗ ΤΩΡΑ ΚΑΡΙΟΛΑ!! (άρχισε να την κλοτσάει με μανία η Ροδούλα, και η Ειρήνη όρμησε και αυτή και άρχισαν να την τουλουμιάζουν και οι δύο!! Ο Δημήτρης σηκώθηκε και προσπάθησε να της χωρίσει αλλά η Ειρήνη δεν της άφηνε τα μαλλιά, και η κοπέλα στρίγκλιζε πολύ ενοχλητικά! Ο Ντένις πήγε και πείρε το χέρι της Ειρήνης απ' τα μαλλιά της).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Εέε (λέει καθώς η Ροδούλα προσπαθούσε να της ρίξει κι άλλες πίσω απ' τον Δημήτρη, με μανία) ΕΕΕ ΡΟΔΟΥΛΑ! ..ΤΕΛΕΙΩΣΕ! (η Ροδούλα χαλάρωνε ανασαίνοντας).

ΕΙΡΗΝΗ: Φύγε από δω μέσα μην σε σκοτώσω! (λέει αγριεμένα και απειλητικά, η κοπέλα πίσω απ' τον Ντένις έβαλε τα χέρια της στο κεφάλι της να φτιάξει την κοτσίδα της) Φύγε λέω!!

{*} Η Κοπέλα πήγε προς την πόρτα σιωπηλή κρατώντας τα δάκρυα της. Ο Ντένις την λυπήθηκε και πήγε ξοπίσω της για προστασία. Το κορίτσι ανοίγει την εξώπορτα και χωρίς να έχει ιδέα ποίον έχει πίσω της λέει σαν θύμα. Προφανώς δεν κατάλαβε από τόσες που έφαγε.. έλεος!

ΚΟΡΙΤΣΙ: Όλα αυτά για έναν πούστη; (λέει σοβαρά. Ο Ντένις ένοιωσε το αίμα του να τον καίει, το κεφάλι του έτοιμο να εκραγεί. Δεν υπάρχουν λόγια για το πόσο νευρίασε μέσα σε 3 μόλις δευτερόλεπτα! Κοίταξε αυτός να την προστατέψει, και ιδού το αποτέλεσμα).

{*} Πριν προλάβει να γυρίσει να τους δει με παράπονο, πριν προλάβει καν να πάρει ανάσα ο Ντένις ήταν ήδη στον αέρα και μόλις γύρισε εκείνη το μόνο που πρόλαβε να δει ήταν το ασημένιο χρώμα του παπουτσιού του Ντένις! Το πόδι του να την κλοτσάει με μεγάλη δύναμη μες την μούρη. Η στριφτή κλοτσιά την πέταξε έξω απ' την πόρτα κυριολεκτικά σαν μαξιλάρι! Η Ροδούλα και η Ειρήνη έμειναν άφωνες με την ταχύτητα της κλοτσιάς του. Το κορίτσι απ' έξω ούρλιαζε φοβερά βρομόλογα και προσβολές προς όλους τους μόλις σηκωνότανε, με το στόμα της μες τα αίματα στο κοκκινισμένο πρόσωπο της! Ο Ντένις έκλεισε την πόρτα αμέσως μετά φανερά μετανιωμένος για την πραγματικά επικίνδυνη κίνηση που είχε κάνει. Ο Δημήτρης τον κοιτούσε νευριασμένος με τα φρύδια του αγριεμένα. Τι στον διάολο έκανε σε ένα κορίτσι;!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ντένις, ΠΑΝΤΑ μα ΠΑΝΤΑ θα κάνεις τέτοια μόνο για άμυνα!! (λέει σοβαρά προχωρώντας προς αυτόν. Με το δάχτυλο να τον κρίνει). Δεν σε έμαθα καράτε για να χτυπάς αδύναμα και ανήλικα κοριτσάκια!! (λέει προσπερνώντας τον να πάει να ανοίξει την πόρτα να δει αν το παιδί ήταν καλά) Τι μαλακία έκανες γαμώτο;!! ..ΓΙΑΤΙ ρε Ντένις;!

{*} Μόλις άνοιξε την πόρτα κανένας δεν ήταν ακριβός απ' έξω. Κοίταξε μία αριστερά, το μόνο που είδε ήταν μερικοί περίεργοι που κοιτούσαν προς εκείνον. Γυρνάει και απ' τα δεξιά και την είδε να περπατάει δίπλα σε έναν νέο μελαχρινό άνδρα, προφανώς μέλος του πληρώματος κρίνοντας απ' το θαλασσί πουκάμισο και απλά έκλεισε την πόρτα αφού είδε ότι περπατούσε.

ΡΟΔΟΥΛΑ: Και λίγα της έκανε! (λέει θυμωμένη) Δημήτρη τον είπε πούστη.. τον φίλο σου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δεν θα την σκοτώσουμε κιόλας ξεκολλάτε πρώτη μέρα! (ο Ντένις ξεφυσάει, περνάει τα μαλλιά του πίσω απ το κεφάλι του ενοχλημένος και πάει και κλείνετε στο δεξί

δωμάτιο. Ο Δημήτρης κοιτάει μία την πόρτα του δωματίου, μία τα κορίτσια και μετά τον ακολουθεί. Πάνε να ακολουθήσουν και τα κορίτσια..) Αφήστε μας λίγο, μόνους! (τονίζει στα κορίτσια που κατάλαβαν ότι για κάτι άλλο πρόκειται. Μπαίνει μέσα και κλίνει την πόρτα).

{*} Ίσως να ήταν τώρα η στιγμή που έπρεπε με μιλήσει, τώρα που ήταν μόνοι. Τον είδε που ήταν νευριασμένος, με αυτό που έγινε προφανώς σκέφτηκε. Πήγε ο Δημήτρης και άνοιξε το φινιστρίνι και η εικόνα τον γαλήνευσε.. δεν ήθελε ρε γαμώτο να φύγει για τους γαμημένους στην γειτονιά του, ο Ντένις δεν έφταιγε σε τίποτα και άσε που θα το έπαιρνε διαφορετικά απ' ότι εκείνος θα το εννοούσε και θα άρχιζε να κλαίει, μπορεί και να του έλεγε σαν απάντηση να το τελειώσουν εδώ με όλα όσα έχουν γίνει μέσα σε αυτά τα 2 χρόνια.. που ο Ντένις έκανε και ξανά έκανε υπομονή. Ποίος θα τον κατηγορούσε στην τελική; Θα είχε και απόλυτο δίκιο να το κάνει με τόσα που έχει υπομένει αλλά και πάλι να μην του πει τίποτα και αύριο απλά να φύγει; Θα του κατάστρεφε τελείως την ψυχολογία του, θα του χάλαγε τελείως το ταξίδι. Ακόμα και αν γινόταν εδώ που ήταν τώρα, επάνω στον Τιβερανικό. Ήξερε καλά πόσο τον αγαπούσε ο Ντένις, πόσο θα έκλαιγε αν έκανε κάτι τέτοιο τελείως στα ξαφνικά, καλύτερα να του μιλήσει σαν άνδρας εδώ και τώρα.. ντόμπρα. Τον έβλεπε που τον κοιτούσε προσπαθώντας να καταλάβει τι είχε, αντάλλαζαν ματιές μέσα στην απορία, Ο Ντένις φαινόταν να είχε καταλάβει τι πρόκειται να πούνε, στα καστανά μάτια του είχε ζωγραφιστεί μία στεναχώρια. Σαν μικρού παιδιού ήταν το γλυκό πρόσωπο του, ένα πρόσωπο αθώο και καλό. Ο Δημήτρης ξεφύσηξε με αναστεναγμό κουνώντας το κεφάλι του δεξιά και αριστερά.. ήρθε η ώρα.. κάθισε στο κρεβάτι..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: γαμώτο.. (λέει κοιτώντας τον σοβαρά. Δεν φταίει σε τίποτα να πληγωθεί).

ΝΤΕΝΙΣ: Αν πρόκειται να μου κάνεις σκηνή για το κορίτσι να σου θυμίσω ότι εσύ ο ίδιος μου είπες να βάζω στην θέση τους όσους με προσβάλουν. (λέει γυρνώντας τα μάτια του στο δωμάτιο. Ήταν στενό αλλά όμορφο με ένα μονό ξύλινο κρεβάτι, ένα κομοδίνο σε ίδιο χρώμα και ένα τραπεζάκι μπροστά απ' το κρεβάτι. Στον τοίχο είχε 5 λευκά ράφια με εσωτερικό φωτισμό).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Και κοριτσάκια που απλά δεν έχουν σεβασμό τα βαράμε έτσι; (ο Ντένις ξεφύσηξε σαν να λέει «ok το κατάλαβα έκανα βλακεία») Έτσι σου έμαθα εγώ;

ΝΤΕΝΙΣ: Εκείνη την στιγμή θόλωσα γιατί κοίταγα να την προστατέψω κιόλας. Και το είδαμε το ευχαριστώ.. ωραία πράγματα..! (λέει σταυρώνοντας τα χέρια του και γυρνώντας σε εκείνον).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ντάξει, άσ' το αυτό. Θέλω να σου πω κάτι.. (λέει δειλά με χαμηλωμένο βλέμμα)

Πόσο καιρό πάνω κάτω κάνουμε παρέα; (ο Ντένις τον κοιτάει με απορία. Αυτό που κολλάει;).

ΝΤΕΝΙΣ: δύο χρόνια.. (λέει με στενεμένα μάτια). Και κάτι μίνες αν υπολογίσεις το τελευταίο καλοκαίρι. Δημήτρη.. (στρίβει το κεφάλι του καχύποπτα) τι συμβαίνει; ..Απ το πρωί έχεις κάτι μίλησε μου.. (λέει καθώς καθότανε δίπλα του. ο Δημήτρης σκεφτόταν από πού να αρχίσει).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ΧΩΡΙΣΑ!.. (λέει δυνατά χωρίς να τον κοιτάξει. Δεν είχε τα κότσια). Εχτές χώρισα με την Δέσποινα. Γιατί έπρεπε να κάνω το σωστό για μια φορά, και το έκανα..

ΝΤΕΝΙΣ: εε..; (απορεί με αυτό που μόλις άκουσε. Τι έγινε; Γιατί; ..Μα την αγαπούσε). Γιατί;..

Τι.. ποίο σωστό; ..δεν καταλαβαίνω. ..Πες μου τι έγινε.. ε; Δημήτρη..! (τον κοιτούσε που ήταν σκυμμένος σαν να ήταν έτοιμος να κλάψει.. πέρασε το χέρι του απ' την πλάτη του αργά).

{*} Ο Δημήτρης σηκώθηκε απότομα να αποφύγει το αγκάλιασμα. Δεν ήθελε τέτοια..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ο Κώστας και η Νταϊάννα τα ξέρουν με λεπτομέρειες να σ' τα πουν. (λέει με νόημα γυρνώντας στον απορημένο φίλο του, δεν το πίστευε) Για κάτι άλλο θέλω να μιλήσουμε..

Η μάλλον κάτι άλλο έχω να σου πω. Και το έχω αποφασίσει.. (λέει απόλυτα κοιτώντας τον).

ΝΤΕΝΙΣ: Τι έχεις αποφασίσει..; (ρωτάει κοιτώντας τον λοξά από πάνω του. Κατάλαβε ότι είχε να κάνει με αυτόν. Σηκώθηκε να τον δει κατάματα). Δημήτρη, απλά πες το..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θα κατεβώ στην Κρήτη και θα γυρίσω Πειραιά.. πρέπει να τελειώσω το θέμα οριστικά. (ο Ντένις τα έχασε. Τον κοιτούσε σκεφτόμενος ότι έκανε πλάκα.. δεν γίνεται πλάκα κάνει. Περίμενε πρώτα να ανεβούνε στο καράβι και μετά να το πει;) Ότι και να πεις έχεις δίκιο. Είμαι μαλάκας, ψεύτικος και ότι θες. Αλλά θέλω να ξέρεις ότι δεν φταις εσύ σε τίποτα.. (λέει με ειλικρίνεια στα μάτια του. Ο Ντένις γύρισε το κεφάλι του απ' την άλλη στεναχωρημένος).

ΝΤΕΝΙΣ: Γιατί ρε Δημήτρη και εσύ; (γυρίζει πάλι σε αυτόν συγκρατώντας την ψυχραιμία του). Ξέρεις καλά τι έχω περάσει και μου κάνεις κάτι τέτοιο.. τώρα;! (άρχισε να νευριάζει) Μετά από δυο χρόνια που έκανα και ξανά έκανα υπομονή;! (ο Δημήτρης τον κοιτούσε με στενεμένα χείλη. Έτοιμος.. να τα δεχτεί όλα σαν άνδρας. Ότι και να πει τώρα ο Ντένις δίκιο έχει) ..ΓΙΑΤΙ;! ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν έφταιγα εγώ με εκείνη την κατάσταση με τα παιδιά! (άρχισε να νευριάζει και αυτός. Περίμενε έστω μία κατανόηση αλλά ήταν σίγουρος ότι με αυτό που του είπε δεν θα την έβρισκε. Το γεγονός είναι ότι θα φύγει, και αυτό τον έκανε φταιχτή). ΝΤΕΝΙΣ: Και ποίος έφταιγε εγώ;!! (λέει σχεδόν κάνοντας επίθεση) ΕΣΥ έφταιγες που δεν τους πλάκωνες στο ξύλο και κοιτάγες να βγάλεις άκρη.. με τους κομπλεξικούς ΕΛΛΗΝΕΣ! (φωνάζει νιώθοντας το άδικο να τον πνίγει. Τη δεν καταλάβαινε ο Δημήτρης τέλος πάντων;) Δηλαδή τι ήθελες; Να γίνουμε όλοι καλοί φίλοι και να είναι όλα καλά;! ΜΕ ΠΟΙΟΥΣ; ..ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΜΟΡΦΩΤΟΥΣ ΤΣΟΠΑΝΗΔΕΣ ΓΙΑ ΦΙΛΟΥΣ ΣΟΥ;! Που γονείς σωστούς δεν έχει κανένα τους! ..ΜΕ ΤΙ μυαλά ρε έξυπνε θα κατανοούσαν ότι και εγώ είμαι άνθρωπος; Εε; (λέει φανερά νευριασμένος με αγριεμένο βλέμμα και δυνατή φωνή) Ξύπνα ρε! Ούτε την γνώση, ούτε την απαραίτητη παιδία κατέχουν οι σημερινοί έλληνες για να λέγονται άνθρωποι! Το μόνο που τους νοιάζει είναι η θεοποίηση του ποδοσφαίρου, να βρίζουνε στα γήπεδα και να μαχαιρώνονται με άλλα απολίτιστα γουρούνια για ένα ΠΑΙΧΝΙΔΙ! Τοόσο μυαλό έχουν! (ο Δημήτρης τα πείρε με αυτό το θράσος του. Ναι μεν δεν θέλει να τον κρίνουνε αλλά θέλει να τους κρίνει αυτός;). Με αυτούς ήθελες να κάνεις παρέα;! ..Τι καλό θα έπαιρνες από αυτούς τους κατεστραμμένους;! ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ντένις και εσύ δεν πάς πίσω.. δεν θες να σε κρίνουνε και εσύ τους κρίνεις; ΝΤΕΝΙΣ: Ναι ρε.. γιατί εγώ τους έκρινα πρώτος και εγώ τους κορόιδα πίσω απ' την πλάτη τους! Τόσο μάγκες! (λέει επιθετικά κοιτώντας τον κατάματα, με λιγότερο από 10 εκατοστά απόσταση από εκείνον) Εγώ για όσα τους κρίνω έχω βάσεις και κριτήρια! ..Αυτοί όταν με έκριναν.. τι είχαν; (λέει δυνατά και με νόημα. Ο Δημήτρης δεν ήξερε τι να απαντήσει) ΤΙ ΕΙΧΑΝ ΡΕ ΔΗΜΗΤΡΗ;! Τίποτα ρε γαμώτο δεν τους έκανα.. ΤΙΠΟΤΑ! (λέει με παράπονο κουνώντας το κεφάλι του απογοητευμένα) και αν θυμάσαι ήμουν πολύ ευγενικός μαζί τους. Πού θα πάς ρε Δημήτρη.; Σε ποίους θα πάς; Σε αυτούς που σε έδιωξαν γιατί με έκανες παρέα; (λέει έτοιμος να βάλει τα κλάματα που θυμήθηκε τι είχε γίνει.) Εγώ σε αγαπώ ρε.. και για αυτό δεν τους υπολόγιζα και έκανα υπομονή.. για αυτό δεχόμουν τα γέλια των φίλων σου, για αυτό σε όλα κοιτάγα να είμαι πλάι σου.. και τώρα μου κάνεις αυτό..; ..ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΟΥΣ;!! (τα έχασε ο Δημήτρης. Ένωσε λες και του κάρφωσε την καρδιά με αυτά του τα λόγια. Ακόμα και αν γύριζε για να πάρει το αίμα του πίσω. Για αυτούς πάλι δεν γύριζε ουσιαστικά; Τους έδινε προσοχή). ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ντενις λυπάμαι αλλά ο τρόπος που με αγαπάς δεν θα έχει ανταπόκριση.. (λέει με σοβαρό ύφος. Μα τι είπε;! Ο Ντένις άνοιξε το στόμα του σαν να τον πρόσβαλε πολύ άσχημα). Είμαστε φίλοι όχι ζευγάρι.. (συνέχιζε και από πάνω. Σκεφτόταν να κάνει τον Ντένις να τον μισήσει γιατί δεν πήγαινε άλλο. Πάντα θα τον πλήγωνε και χωρίς να το θέλει) και πολλές φορές με φέρνεις σε δύσκολη θέση με την αγκαλιές και τα.. δικά σου.. αυτά που κάνεις.. ΝΤΕΝΙΣ: Εε...; (λέει χαμηλόφωνα.. σαν να του κάρφωσε μαχαίρι ο Δημήτρης. Δεν μπορεί να πιστευε ότι τον ήθελε για κάτι τέτοιο.. δεν μπορεί να παρεξηγεί έτσι τον φίλο του..) Εσύ δεν μου έλεγες ότι φιλία πάνω απ' όλα;.. Τώρα πάει σχέση.. και μετά φιλία; (ένα δάκρυ κύλησε στο δεξί μάγουλο του Ντένις. Τα μάτια του γυάλιζαν έντονα.. γουρλωμένα) Σε ευχαριστώ για αυτό το καταπληκτικό ξεκίνημα για το ταξίδι μας ρε.. όπως βλέπεις κολλητέ μου είμαι πανευτυχής. (ο Δημήτρης κοιτούσε μία αριστερά μια δεξιά νιώθοντας σαν τον χειρότερο άνθρωπο που υπήρχε) Σε ευχαριστώ για την χαρά που μου έδωσες τώρα.. να είσαι πολύ περήφανος για τον εαυτό σου.. και μην ανησυχείς έχω συνηθίσει να με αγαπάνε έτσι οι φίλοι μου, να είσαι καλά! (λέει με πόνο και μετά άφησε μία ανάσα, χτυπώντας του γλυκά τον δεξή του ώμο, και έκατσε στο κρεβάτι με το κεφάλι του κρυμμένο μέσα στα χέρια του κλαίγοντας σιωπηλά. Ο Δημήτρης δυσκολεύτηκε πολύ να μην τον αγκαλιάσει εκείνη την στιγμή και να ξεσπάσει και αυτός. Τα μάτια του ήταν έτοιμα να τρέξουν με αυτά που του είπε, έτρεμε σαν ψάρι.. τον έκανε κομμάτια).

{*} Ο Δημήτρης άφησε μια ανάσα σαν να πήγαινε να κλάψει, κλότσησε με δύναμη την βαλίτσα του ρίχνοντάς την κάτω και μετά πήγε να ανοίξει την πόρτα να πάει να ξεσπάσει κάπου μόνος του. Ήθελε τόσο πολύ να του ζητήσει συγγνώμη, να του δείξει ότι τον καταλαβαίνει, να του δείξει το ότι τον αγαπάει και αυτός αλλά τι νόημα θα είχε; Αφού έφευγε.. απλά κλότσησε την βαλίτσα που είδε μπροστά του να βγάλει τον θυμό του, θυμό που είχε για τον εαυτό του και για το άδικο της κατάστασης. Τα λόγια που του είχε πει ο αδερφός του εχτές του έκαιγαν τώρα το κεφάλι, έτσι όπως πέρασαν απ' το μυαλό του τα ένιωσε σαν ένα γυαλί.. τον πόνεσε πάρα πολύ το γεγονός ότι τελικά έπρεπε να τον είχε ακούσει. Να το σκεφτεί για μία ακόμη γαμημένη φορά. Αν το είχε κάνει, τώρα δεν θα γινόταν αυτό και ο Ντένις δεν θα έκλαιγε εξαιτίας του. Μπράβο Δημήτρη, για μια ακόμη φορά αποδεικνύετε το πόσο μαλάκας και αρχίδι είσαι.. απλά μπράβο σου. Τα αποτελέσματα της ηλιθιότητας σου, και για ακόμη μία φορά σε γαμάνε!

Έξω απ' την πόρτα η Ροδούλα και η Ειρήνη είχαν στήσει αυτή εδώ και ώρα. Αυτό που ακούσανε δεν το πιστεύανε! Η Ροδούλα ήθελε πολύ να πάει μέσα και να τον κράξει τον Δημήτρη, να του πει το πόσο άδικο είχε.. να τον ξεχέσει!! Η Ειρήνη ήθελε να πάει να παρηγορήσει τον Ντένις αλλά κυρίως να του πει “Στα λεγα εγώ” γιατί πάντα του το έλεγε ότι δεν θα είχε κανένα καλό αποτέλεσμα όλο αυτό και ότι το παρατραβούσε με τον Δημήτρη. Ήταν απλά άλλης πάστας άνθρωπος, με άλλα ενδιαφέροντα και διαφορετικά πιστεύω. Απλά ήταν αναπόφευκτο και ζήτημα χρόνου.. θα γινόταν αυτό. Τουλάχιστον έτσι εκείνη πίστευε, και έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα μάλλον δίκιο είχε. .. Και αυτά που είπε ο ένας στον άλλον τώρα που τα βάζεις..; Ποίος μπορούσε τώρα να την αδικήσει που ήθελε να του τα θυμίσει όλα αυτά που του έλεγε; Έτσι όπως ήταν σχεδόν γατζομένες και οι δύο στην πόρτα, έτσι όπως περίμεναν να ακούσουν σαν κουτσομπόλες τι άλλο θα πούνε ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και τα κορίτσια ξαφνιάστηκαν. Είχαν ξεχαστεί και δεν περίμεναν ότι η πόρτα μπορούσε να ανοίξει από στιγμή σε στιγμή, όπως και έγινε. Εκείνες γλίστρησαν στο ξύλινο πάτωμα, και καλά σαν να έψαχναν κάτι. Μόλις της είδε ο Δημήτρης ξαφνιάστηκε.. αλλά απλά της προσπέρασε, αφήνοντας μια γκριμάτσα δείχνοντας τους ότι δεν είχε καθόλου την όρεξή τους για παιχνίδια και έφυγε βιαστικά απ' την καμπίνα, με αυτές να μην τον κοιτάνε καθόλου. Και καλά δεν ήξεραν καν τι είχαν πει οι δυο τους και μετά σηκώθηκαν και πήγαν γρήγορα να συμπαρασταθούν στον Ντένις, που ήταν κρυμμένος κάτω απ' τα μαλλιά του, με την ανάσα του να ακούγεται απότομη. Δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί και εκείνος σαν τον Δημήτρη γιατί όσο δυνατός και να είναι ένας άνθρωπος, όσο και να έχει αλλάξει.. πάντα είχε και θα έχει αδυναμία στα άτομα που αγαπάει. Κατάρτα και ευχή μαζί είναι να αγαπάς ανθρώπους, γιατί αυτή η δυνατή χαρά που νιώθεις μαζί τους, αυτό το συναίσθημα ότι όλα είναι πανέμορφα, μπορεί σε οποιαδήποτε στιγμή να γίνει το ακριβός αντίθετο και να αναρωτιέσαι τον λόγο.. το γιατί. Ένα γιατί που δυστυχώς απάντηση της περισσότερες φορές δεν θα έχει. Ένας ουσιαστικός λόγος ποτέ δεν θα υπάρχει.. Οι άνθρωποι δεν έχουν μάθει και δεν θέλουν να λένε την αλήθεια, για αυτό και δεν ξέρουν να την αποδέχονται. Η κοινωνία πιστεύει ότι η δική της η αλήθεια, αυτή με τους δικούς της κανόνες είναι και η σωστή. Εννοείτε ότι απλά οι μάζες θα ακολουθούν αυτά τα πιστεύω σαν τα πρόβατα, δεν έχουν την κατάλληλη νοημοσύνη να καταλαβαίνουν το πόσο λάθος κάνουν! Μακάρι όλος ο κόσμος να ήξερε να αγαπάει όπως και ο Ντένις και να λέει την αλήθεια.. όπως και αυτός την είπε! Να την λέει καθαρά, όσο ωμή και αν είναι! Μακάρι όλος ο κόσμος να ένοιωθε το λάθος που έκανε την στιγμή που το έκανε, όπως το ένοιωσε και ο Δημήτρης. Μακάρι οι άνθρωποι απλά να ήταν άνθρωποι..

{Σκ9} Στην καμπίνα 254 η Νταϊάννα βόλεψε τα πάρα πολλά πράγματα της στην ντουλάπα του δωματίου τους. Ο Κώστας είχε χάσει το μέτρημα με τα τόσα πράγματα που είχε πάρει, αυτός απλά είχε πάρει τα βασικά όπως μερικές αλλαξιές ρούχα και τα είδη υγιεινής του. Εννοείτε ότι τα είχε βολέψει εδώ και κάνα δεκάλεπτο αυτός σε ένα μικρότερο ξύλινο έπιπλο απ' τα δεξιά της

ντουλάπας, τα 6 συρτάρια του έφτασαν και του περίσσεψαν. Δεν έβαλε τίποτα στην ντουλάπα παρά μόνο τα 2 μαύρα μπουφάν του. Την καμπίνα θα την μοιραζόντουσαν με ένα νέο ζευγάρι, και αυτοί ξεπακετάριζαν στο άλλο δωμάτιο. Στον Τιβερανικό πολλές απ' της καμπίνες ήταν για συγκατοίκηση. Ο δήμαρχος του Πειραιά το είχε προτείνει με την ελπίδα να φέρει πιο κοντά τον κόσμο και αν και υπήρχαν πολλές πιέσεις πάνω στο συγκεκριμένο θέμα τελικά τα κατάφερε και είχε εφαρμοστεί. Το πλοίο είχε 3^{ov} ειδών καμπίνες (κάτι σαν της θέσεις διαμονής που υπήρχαν και στον Τιτανικό) και ανάλογα με το τι είχε ο καθένας στην διάθεσή του να πληρώσει γινόταν και η κατάταξη των καμπίνων. Οι μεγάλες σουίτες προορίζονταν για τους πολύ πλούσιους, οι καμπίνες διαμερίσματα για της μεσαίας τάξης επιβατών και οι απλές καμπίνες για αυτούς που δεν είχαν μεγάλη οικονομική δυνατότητα. Ακόμα και έτσι η κατάταξη δεν γινόταν σε καμία περίπτωση τυχαία και ακόμα και στις απλές καμπίνες (που σχεδόν 100% θα είχε κάποιος από έναν έως και τρεις συγκατοίκους) οι οικογένειες είχαν προτεραιότητα και εκείνες επέλεγαν αν ήθελαν συγκατοίκιο η όχι. Το ζευγάρι ήταν 2 νεαρές πολύ καλές κοπέλες, η Νταϊάννα και ο Κώστας έδειξαν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για τις κοπέλες και εκείνες είχαν φανεί πολύ ευδιάθετες. Τους είπαν ότι είχαν έναν φίλο που ήταν και αυτός "ιδιαίτερος" και ήξεραν καλά τι σημαίνει η κοινωνική αποδοχή. Η εξωστρέφεια και οι γνώσεις της Νταϊάννας πάνω στην ψυχολογία την έκαναν να πολύ αγαπητή στις κοπέλες, το χιούμορ και η γοητεία του Κώστα τις είχαν ευχαριστήσει πολύ, έτσι είχε φανεί τουλάχιστον μόλις είχαν κάτσει στο καθιστικό της καμπίνας τους πριν από λίγα λεπτά να γνωριστούνε. Σχεδόν μια ολόκληρη εβδομάδα θα πέρναγαν στην τελική και οι 4 μαζί στο ίδιο μέρος, δεν γινόταν να παρέμεναν απλά ξένοι. Άσε που ο Κώστας είχε πάντα μια φαντασίωση με 2 ωραίες λεσβίες, αυτό δεν το είχε πει εννοείτε..! Έτσι όπως έφτιαχνε η Νταϊάννα τα πράγματά της με προσοχή άρχισε να χτυπάει το κινητό της μέσα απ' την τσέπη του τζιν της με ένα τραγούδι την Δέσποινας Βανδή. Η κοπέλα έβγαλε την μοβ συσκευή και απάντησε. Ήταν ο Δημήτρης.. και ακουγόταν πολύ στεναχωρημένος.. ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Του το είπα.. και με γάμησε με αυτά που μου είπε. (ακουγόταν πολύ άσχημα και η κοπέλα παραξενεύτηκε. Τι μπορεί να του είχε πει ο καλός Ντένις και να τον είχε κάνει έτσι;). ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Ας τα πάρουμε απ' την αρχή μία. (απαντάει εκείνη ψύχραιμη σαν μελλοντική ψυχολόγος) Τι ακριβός του είπες; ..Και ΠΩΣ του το είπες ιδικά; (ρωτάει σοβαρά). ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Του είπα ότι χώρισα.. και.. (έκανε μια παύση. Πως θα την το έλεγε ότι φεύγει;). ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Και..; (δεν απάντησε εκείνος) Δημήτρη, τι άλλο του είπες; ..Έλα από δω.. ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ελάτε στο μεγάλο εστιατόριο στο 9^ο κατάστρωμα προς το πίσω μέρος του πλοίου. Το είδαμε με τον Ντένις όταν κατεβαίναμε για την καμπίνα. Εκεί πηγαίνω τώρα.. {* } Η Νταϊάννα έκανε νόημα στον Κώστα να σηκωθεί. Δεν ήθελε να χάσει χρόνο. ΝΤΑΪΑΝΝΑ: ok, θα είμαστε εκεί σε πολύ λίγο. Εσύ κοίτα να ηρεμήσεις.. (λέει σοβαρά) έχουμε ένα ολόκληρο ταξίδι μπροστά μας μην είστε έτσι πρώτη μέρα για το τίποτα.. ΔΗΜΗΤΡΗΣ: ..απλά ελάτε. Έχω κάτι να πω και σε εσάς.. (λέει με απογοήτευση. Η Νταϊάννα σαν να κατάλαβε ότι για κάτι πιο σοβαρό πρόκειται κρίνοντας απ' το περίεργο ύφος της). ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Ok ok.. ξεκινάμε. Έλα τα λέμε εκεί. (ξαναέβαλε το κινητό πίσω στην τσέπη της).

{* } Μα τι ήταν αυτό που του είχε πει του Ντένις; Και γιατί ακουγόταν τόσο χάλια; Η Νταϊάννα προσπαθούσε να σκεφτεί αλλά πρώτα ήθελε να του μιλήσει για να καταλάβει καλύτερα. Δεν ήθελε να έχουν τέτοια την πρώτη μέρα τους σε αυτό το τόσο όμορφο καράβι. Καθώς περπατάγανε μέσα στον φωτεινό διάδρομο ο Κώστας δεν ένοιωθε καθόλου σαν να είναι πάνω σε κινούμενο αντικείμενο, το γεγονός ότι δεν κούναγε καθόλου και ήταν απόλυτα σταθερό έκανε πολλούς επιβάτες να αναρωτιούνται το πώς είναι δυνατόν. Την απάντηση την δίνουν 2 πλευρικά φτερά που ανήγαν στην κάθε πλευρά του Τιβερανικού κάτω απ' την επιφάνεια του νερού. Όλα τα καλά κρουαζιερόπλοια είχαν το λιγότερο δύο τέτοια φτερά και τα έλεγαν "κυματοθραύστες" γιατί απλά έσπαγαν την κίνηση της θάλασσας, προσφέροντας στο πλοίο από λίγα έως και καθόλου σπασίματα με αποτέλεσμα μεγαλύτερη σταθερότητα και ταχύτητα. Έτσι οι επιβάτες έχαναν την αίσθηση ότι ήταν πάνω σε καράβι και δεδομένου ότι η θάλασσα ήτανε

ήρεμη, δεν υπήρχαν καθόλου αυτά τα ενοχλητικά κουνήματα που υπάρχουν σε μικρότερα πλοία. Το μέγεθος του πλοίου παίζει και αυτό μεγάλο ρόλο, όσο πιο πλατύ είναι τόσο και πιο σταθερό. Ο Τιβερανικός είχε 39,4 ολόκληρα μέτρα πλάτος, κάνοντάς τον ένα απ' τα πιο πλατιά πλοία στον κόσμο, και το πιο σταθερό πλοίο στον κόσμο! Αυτή του η σταθερότητα έκανε τον Κώστα να σκέφτεται το πόσο πολύ είχε προχωρήσει η τεχνολογία. Μα να μην κουνιέται καθόλου...!;

Η Νταϊάννα ακόμα και αν έβρισκε το πλοίο πολύ όμορφο τώρα είχε σκοπό να τα έχει καλά η παρέα της. Τόσο ωραία γελούσαν στον Πειραιά! Τι έγινε και μέσα σε λιγότερο από μία ώρα ο Δημήτρης ακουγόταν έτσι; Αφού ακόμα μέχρι και πριν μπουν στο καράβι, και με το γεγονός ότι ήταν χωρισμένος τουλάχιστον χαμογελούσε και ήταν μέσα στην παρέα. Το να μιλήσει με τον Ντένις περίμενε να τον κάνει να νιώσει πολύ καλύτερα. Ήξερε ότι ήταν έξυπνος, ότι ήταν καλός και καταλάβαινε ο Ντένις. Γιατί το να του μιλήσει κατέληξε εδώ τέλος πάντων;!

Μόλις έφτασαν στο 9^ο κατάστρωμα πρόσεξαν ότι είχε πολυκοσμία. Δεδομένου ότι εκεί ήταν και η καρδιά της ψυχαγωγίας του πλοίου ο κόσμος έκανε βόλτες πάνω κάτω στον διάδρομο με την ελπίδα να καταλήξουν να επιλέξουν το πώς θα διασκεδάζαν το πρώτο τους βράδυ. Οι επιλογές ήταν τόσες πολλές, το καζίνο; το λούνα πάρκ; τα κλαμπ; ..τι να επιλέξουν;

Η Νταϊάννα προχωρούσε γρήγορα πάνω στην κόκκινη μοκέτα που στόλιζε όλο τον διάδρομο με ένα βιβλιάρaki σαν χάρτη για το πλοίο στο χέρι της, το είχαν πάρει όταν ανέβαιναν πιο πριν. Ο Κώστας μία κοιτούσε απ' τα αριστερά την θάλασσα και μία νέες κοπέλες που περνούσαν από δίπλα τους. Πάνο του η λευκή οροφή είχε κλασικά φώτα παλαιών πλοίων μέχρι και εκεί που μπορούσε να δει το μάτι του. Έκανε αντίθεση με την ωραία κόκκινη μοκέτα και τον γυαλιστερό τοίχο από σκούρο ξύλο στα δεξιά τους αλλά.. με έναν περίεργο τρόπο ταίριαζαν, και πολύ!

Σε μία στιγμή σταματάει να περπατάει η Νταϊάννα με την προσοχή της στο βιβλιάρaki. Κοιτάζει μία απ' τα δεξιά τους την πόρτα και πάει και μπαίνει μέσα μαζί με τον Κώστα. Η αντίθεση που έκανε το άσπρο χρώμα των τοίχων μέσα με το σκούρο καφέ έξω ήταν πολύ ενδιαφέρον αλλά μόνο ο Κώστας τα παρατηρούσε αυτά, η κοπέλα απλά προχωρούσε συμβουλευόμενη πάντα το βιβλιάρaki στα χέρια της. Σταματάει να περπατάει και πάλι και κοιτάει τον περίεργο τοίχο στα αριστερά τους, είχε ωραία μακρόστενα παράθυρα με χρυσές λεπτομέρειες και 6 ασυνήθιστες μικρές γλάστρες στην είσοδο με περίεργα όμορφα λουλούδια που δεν είχαν ξαναδεί. Τα μακριά κλαδιά τους ήταν σαν καλώδια πλεγμένα μεταξύ τους με πολύ ωραίο τρόπο και έφταναν μέχρι και το λευκό ταβάνι πάνω τους. Πάνω απ' την είσοδο έγραφε με καλλιγραφικά μεγάλα, χρυσά γράμματα "PASTA M' GUSTA" δηλώνοντας ότι πρόκειται για εστιατόριο με ιταλική κουζίνα. Η Νταϊάννα γύρισε και χαμογέλασε στον Κώστα, έκλεισε το βιβλιάρaki..

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Εδώ είμαστε! (λέει περνώντας μέσα βιαστικά σπρώχνοντας την ξύλινη πόρτα με παράθυρα στην είσοδο. Ο Κώστας ακολούθησε και φαινόταν ιδιαίτερα ικανοποιημένος).

{*} Και οι δύο φάνηκαν να τα χάνουν απ' την εικόνα του επιβλητικού εστιατορίου. Οι τοίχοι ήταν από κίτρινες ξύλινες σανίδες βαμμένες με διαφανές βερνίκι. Φωτιζόντουσαν από μικρές λάμπες που ήταν βιδωμένες μέσα στο ξύλινο ταβάνι. 3 στρογγυλές κολόνες από γυαλιστερό σκούρο ξύλο στόλιζαν τον χώρο και στο ταβάνι τα στηρίγματα τους ήταν καλυμμένα από λευκά και κόκκινα τριαντάφυλλα. Ο χώρος είχε γενικά μια ζεστή ατμόσφαιρα χάρις τον όχι τόσο δυνατό φωτισμό. Τα 62 τραπέζια ήταν στρογγυλά και τετράγωνα, άλλα μεγαλύτερα και άλλα μικρότερα. Ήταν όλα καλυμμένα από λευκό ωραίο τραπεζομάντιλο και οι ξύλινες καρέκλες τριγύρω τους είχαν χοντρά μαύρα, αναπαικτικά μαξιλάρια και η στρογγυλή πλάτη τους από πίσω είχε πολύ ωραία πολύχρωμα πλεκτά. Σαν να μην έφταναν αυτά μόλις ο Κώστας είδε και το πολύχρωμο χαλί σαν πίνακα ζωγραφικής που πατούσε, αυτά τα μακρόστενα κόκκινα σχήματα που είχε ένιωθε σαν βασιλιάς. Που είχανε έρθει τέλος πάντων; Όλα όσα είχαν δει μέχρι τώρα τους έκαναν να παραμιλάνε αλλά αυτός ο χώρος βαθμολογούταν επάξια με άριστα!

Στο βάθος είδαν και τον Δημήτρη, καθόταν στο τελευταίο στρογγυλό τραπέζι δίπλα από ένα αρκετά μεγάλο ανοιχτό παράθυρο που έβλεπε θάλασσα. Αυτή η εικόνα που ήτανε μόνος του πίσω από καμία εικοσαριά τραπέζια ήταν κάπως καταθλιπτική ακόμα και για αυτόν τον χώρο. Αμέσως πήγαν και έκατσαν στο τραπέζι, Η Νταϊάννα δίπλα του και ο Κώστας απέναντί του. Μόλις έκατσε στο μαλακό μαξιλάρι της καρέκλας ένιωσε σαν να βυθίζετε μέσα σε αυτό, άνετα θα μπορούσε να κοιμηθεί σε μία τέτοια καρέκλα σκέφτηκε. Το ότι είχε ξενοχτίσει εχτές τον έκανε απλά να θέλει να κλείσει τα μάτια του και να το κάνει! Ο Δημήτρης γύρισε και τον είδε, κατάλαβε ότι του άρεσε η καρέκλα γιατί και αυτός φαινόταν βολεμένος. Η Νταϊάννα δεν έχασε χρόνο και μπήκε αμέσως στο θέμα. Το ότι στο εστιατόριο ήταν λίγοι αυτήν την ώρα και όχι κοντά τους έκανε τον Δημήτρη να νιώσει πιο θετικά.. πιο χαλαρά. Η κοπέλα όμως..

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Η καμπίνα σας πώς σας φάνηκε; (λέει και καλά χαλαρά) Βουλευτήκατε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δεν θα έρθω τελικά Αμερική. (λέει χαμηλόφωνα και τα παιδιά παραξενεύτηκαν. Υπάρχει ένα μικρό προβληματάκι στα σχέδια του.. ήταν ήδη πάνω στο καράβι).

ΚΩΣΤΑΣ: Χωρίς να θέλω να σου χαλάσω την ζαχαρένια.. υπάρχει μία μικρή λεπτομέρεια που σου διέφυγε. (ο Δημήτρης τον κοιτάζει) Πώς θα γυρίσεις πίσω ρε έξυπνε; ..κολυμπώντας;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: δεν αστειεύομαι ρε μαλάκα.. (λέει με σοβαρό ύφος αυτός) θα κατεβώ στην Κρήτη και θα γυρίσω με ένα πλοίο για Πειραιά. (η Νταϊάννα δεν πίστευε στα αυτιά της. Τι στο καλό;).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Καλά ok σε ξέρουμε τώρα.. (λέει με αμφιβολία. Λες και δεν τον ήξερε τώρα!).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αλήθεια το λέω Νταϊάννα, χωρίς πλάκα! (τονίζει ο Δημήτρης).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: καλά καλά.. γιάαα πες μου τώρα τι είπατε με τον Ντένις μας και βγάλω άκρη.

{*} Ο Δημήτρης πείρε μία ανάσα και μετά άρχισε να τους λέει για αυτά που είπα με τον Ντένις. Η Νταϊάννα και ο Κώστας δεν τον διέκοπταν, άκουγαν με προσοχή γιατί ήθελε να φύγει και πραγματικά ο Κώστας δεν τον πίστευε πόσο ηλίθιος ήταν. Μα για τους μαλάκες θα άφηνε τους κολλητούς του; Μπορεί ο Ντένις να μην είπα και πολλά αλλά ο Κώστας δεν είχε τέτοια πρόθεση. Τον κοίταζε σοβαρός και τα έπαιρνε περισσότερο με αυτά που άκουγε! Μα τώρα θα χαλάσει της διακοπές του, τα Χριστούγεννα και την διάθεση του για τους μπάσταρδους;!

ΚΩΣΤΑΣ: Όχι ρε φίλε! Μαζί ανεβήκαμε στο καράβι και μαζί μας θα μείνεις! (λέει αγριεμένος μετά από όσα άκουσε) Τι μαλακίες είναι αυτές; ..Φιλία πάνω απ' όλα δεν είπαμε ρε μαλάκα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ρε βασανίζομαι να σκέφτομαι ότι θα λένε μαλακίες για έμένα και ότι είμαι πούστης! Γιατί η Δέσποινα δεν πρόκειται να μην θέλει να ρίξει λάσπη! Εχτές σου είπα τι μαλακίες έλεγε ότι εγώ και ο Ντένις και παπαριές. Και σαν να μην έφταναν αυτά.. μου πετάει και ότι ο Σπύρος της έβαζε λόγια. (ένοιωθε το αίμα του να ζεσταίνεται! Ήθελε τόσο πολύ να τους σπάσει στο ξύλο) Και το μουνί έλεγε και ότι είναι σωστός φίλος μόνο και μόνο για να είναι κοντά μου.., για να πηδάει την κοπέλα μου!! (λέει χαμηλόφωνα, αλλά αγριεμένα).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Δημήτρη, ρίξε μια ματιά σε ότι έκανε και ο Ντένις για εσένα.. μην το βλέπεις μονόπλευρα. Γιατί αν θυμάμαι καλά εκείνος έκανε πολύ υπομονή και η ίδια η μητέρα του σου πλήρωσε το μισό εισιτήριο! (ο Δημήτρης τους κοιτούσε σοβαρά. Δίκιο είχαν αλλά κάθε φορά που έφερνε τον Σπύρο στο μυαλό του, τα νεύρα τον θόλωναν. Ήθελε πολύ να εκδικηθεί).

{*} Η κοπέλα έβγαλε το κινητό της γιατί δονήθηκε. Ο Ντένις την έστειλε μήνυμα και της έγραφε ότι είπατε και ότι αναζητάει τον Δημήτρη. Εκείνη του απάντησε σε πιο εστιατόριο ήτανε όλοι τους και να πάει εκεί τώρα. Γυρνάει στα αγόρια που πήγαιναν να αρχίσουν διαμάχη..

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Ο Ντένις έρχεται εδώ.. (λέει διακόπτοντας τους. Ο Δημήτρης γύρισε σε εκείνη) Σε ψάχνει, και λέει ότι δεν θέλει να το δεχτεί αλλά θα το κάνει.. για εσένα..

ΚΩΣΤΑΣ: Πω ρε φίλε τι λέει.. (ο Κώστας κατάλαβε ότι ο Ντένις πρέπει να πονάει) Ρε μαλάκα θα τον γαμήσεις αν φύγεις ξεκόλλα, και εμένα αν κάνεις τέτοια μαλακία ξέχνα με! Ειλικρινά!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δηλαδή ρε θα σταματήσεις να μου μιλάς γιατί θέλω να έχω καθαρό όνομα;

ΚΩΣΤΑΣ: Σαν γκόμενα κάνεις το ξέρεις; (απαντάει νευρικά) Αχ με πλήγωσε και θεεέλω να είμαι μία κυρία με το κεφάλι ψηλααά.. (λέει θηλυπρεπής για να του δείξει το πόσο λάθος σκεφτότανε) Γάμα τους.. γραφτούς στα αρχίδια σου! Νομίζεις ότι με το να ασχοληθείς μαζί τους

θα φανείς καλύτερος; ..Παπάρια του Μίδα! Τζάμπα θα φύγεις, για μαλακίες.. (ο Δημήτρης πήγε να απαντήσει ενοχλημένος.. αλλά γύρισε στην Νταϊάννα που κοιτούσε με ψυχραιμία).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Μην με κοιτάς έτσι και εγώ τα ίδια θα σου έλεγα, απλά πιο ευγενικά. Είσαι λάθος. (Του κουνάει το κεφάλι της με νευρική κίνηση. Αρχισε ο Δημήτρης να το σκέφτεται πιο σοβαρά. Πολλές θα είναι οι απώλειες.. έτσι και το κάνει θα χάσει και τους 2 τελευταίους του φίλους).

{*} Μετά από 4 με 5 λεπτά ο Ντένις έφτασε. Σημασία καμία δεν έδωσε στον πανέμορφο χώρο και πέρασε γρήγορα ανάμεσα απ' τα τραπέζια του εστιατορίου για να φτάσει στα παιδιά στο βάθος. Μόλις έφτασε κοίταξε τον Δημήτρη λοξά και άφησε μία ανάσα απογοήτευσης. Εκείνος του χαμογέλασε και του έκανε νόημα να καθίσει δίπλα του. Ο Ντένις κοίταξε μία την Νταϊάννα και μία τον Κώστα, φαινόταν νευριασμένοι. Το χαμόγελο του Δημήτρη όμως τον μπερδευε. Τι στο καλό σκεφτόταν πάλι;.. Λες να το μετάνιωσε;! Έκατσε κοιτώντας με περιέργεια..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Χαλάρωσε.. θα το ξανασκεφτώ μία γιατί πολλές απώλειες θα έχουμε.. (Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Ντένις) Δεν υπόσχομαι τίποτα ακόμα. (Γύρισε στον Ντένις) Απλά θα ήταν πολύ άδικο χωρίς τουλάχιστον να το ξανασκεφτώ. Τόσα κάνετε εσείς για μένα.. (Του λέει σταυρώνοντας τα χέρια του πάνω στο λευκό τραπεζομάντιλο).

ΚΩΣΤΑΣ: Εντάξει παιδιά.. αυτό όλοι ξέρουμε ότι σημαίνει να. (λέει χαμογελώντας) Απλά το παίζει και καλά μυστήριο τώρα για να μην καταλάβουμε ότι μας γουστάρει.. κάργα! (λέει με το γνωστό του χιούμορ) Μην ανησυχείς Δημήτρη δεν παρεξηγούμε.. θα κάνουμε παρτούζες να μας χαρείς όλους! (λέει για να φέρει την χαλαρότητα ξανά στην παρέα). Μανάρα μου εσύ!

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Εμένα αφήστε με στην απέξω.. έχω σύφιλη! (λέει και γέλασε λιγάκι).

ΝΤΕΝΙΣ: Εγώ είμαι ανήλικο και αθώο παιδάκι.. θα σας πάνε μέσα για αποπλάνηση! (λέει με χιούμορ αλλά του Δημήτρη δεν φάνηκε να του αρέσει. Πολύ ξεθάρρεψε ο μικρός..).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Και εγώ θα σκοτώνω το ανήλικο από δω.. (λέει δείχνοντας τον Ντένις από δίπλα του με τον αντίχειρα του) Οπότε Κώστα ξέρεις.. (λέει και έκανε πως φτύνει την παλάμη του).

ΚΩΣΤΑΣ: Σε παρακαλώ αγοράκι μου. Το δαχτυλάκι μου μόνο να κουνήσω ΝΑ τα καριολάκια.. (λέει ανοίγοντας τα χέρια του σαν άρχοντας) ουρά κάνουν για τον Κωστάκι.. ΟΥΡΑ!

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Πραγματικά το έχω απορία ε.. (λέει δείχνοντας τον Κώστα που τους κοίταγε περήφανος) με τέτοιες μπουρδες σου κάθονται; (Ο Ντένις και ο Δημήτρης γέλασαν. Μία κοπέλα του έκανε αυτή την ερώτηση! Ξαφνιάστηκε ο Κώστας) Τι τους λες ακριβώς;

ΚΩΣΤΑΣ: Θες να δεις τι τους δείχνω καλύτερα; (της χαμογελάει κλείνοντας το μάτι του).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Οοοο.. και τα μισά να μου λεγε Νταϊάννα! (εκείνη απλά τον κοίταξε με ανώτερο ύφος σαν κυρία και γύρισε στον Κώστα που μέχρι και τα μουστάκια του γελούσανε).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Θες πιο πολλούς από εφτά πόντους γαριδάκι για να ρίξεις εμένα αγόρι μου.. (ο Ντένις τους κοίταζε χαρούμενα. Είχαν πάλι έρθει στα κλασσικά) Μείνε στα “καριολάκια” σου και πολύ σου είναι. (λέει και μετά ήπιε νερό από ένα ποτήρι με ανωτερότητα. Αυτός την κοίταζε και πάλι ξαφνιασμένος. Ότι και να της έλεγαν πάντα είχε μία απάντηση, όλους τους τάπωνε).

{*} Έτσι όπως γελούσανε, έτσι όπως πέρναγε η ώρα με τον ήχο της θάλασσας απ' έξω δεν συνειδητοποίησαν ότι το εστιατόριο είχε αρχίσει να μαζεύει κόσμο. Κανονικά μετά της 2 σερβιριζόταν το μεσημεριανό αλλά όποιος ήθελε μπορούσε να φάει και με τα δικά του έξοδα πιο πριν και ότι ήθελε. Το κανονικό δωρεάν μεσημεριανό ήταν περιορισμένο σε 2 με 3 φαγητά οπότε πολλοί ήταν αυτοί που επέλεγαν να πληρώσουν. Το φαγητό στον Τιβερανικό αν και ήταν άριστης ποιότητας σε όλα τα εστιατόρια πολλοί ήθελαν να δείξουν ότι είχαν λεφτά και δεν είχαν ανάγκη από δωρεάν πράγματα, άσε που οι πλούσιοι το έβλεπαν και σαν ελεημοσύνη και σε καμία περίπτωση δεν θα το δεχόντουσαν. Το μυαλό των πλουσίων και γενικά των μεγάλων επιχειρηματιών ήταν πολύ κλειστό από πολύ παλαιότερα, δεν ήταν νέο ούτε και ασυνήθιστο. Επειδή το περιβάλλον τους είναι μέσα στην δολοπλοκία, τους κανόνες και τους ψεύτικους καλούς τρόπους έχουν έτσι δυστυχώς επηρεασθεί και οι ίδιες η ζωές τους απ' αυτό. Οτιδήποτε που πάει να τους προσφερθεί απλόχερα πολλές φορές το βλέπουν αρνητικά.. τόσα ξέρουν.

Στην είσοδο του εστιατορίου Πάστα εμ Γκούστα τώρα πέρναγε της ξύλινες πόρτες μία νέα γυναίκα με μεγάλα γαλανά μάτια στο όμορφο καλοσυνάτο πρόσωπο της. Τα μακριά σπαστά μαύρα μαλλιά της ήταν πιασμένα αλογοουρά κάνοντας αντίθεση το ανοιχτόχρωμο πρόσωπο της. Φορούσε μια απλή αλλά ωραία μακριά λευκή ζακέτα μέσα από μία γκρι μακριά καμπαρτίνα. Το απλό τζιν και τα σκούρα παπούτσια που φορούσε της έδιναν την εικόνα ενός απλού μεν, αλλά προσεκτικού ανθρώπου. Κοίταξε μία δεξιά στο βάθος του εστιατορίου, μία αριστερά πίσω από ένα ξύλινο έπιπλο την πόρτα που προφανώς οδηγούσε στην κουζίνα και μετά μπροστά της. Μα ήταν πανέμορφο μέρος, όλα στην εντέλεια. Ζεστή ατμόσφαιρα, ωραίος κόσμος, μεγάλα ωραία τραπέζια και βέβαια κάτι πίνακες ζωγραφικής στους τοίχους που την άφησαν άναυδη. Πρόσεξε με βλέμμα περιέργειας ότι μπροστά της στο τελευταίο τραπέζι καθόντουσαν κάτι νέα παιδιά και σταμάτησε σε αυτόν με τα μακριά μαλλιά. Δεν μπορεί να είναι αυτός που νομίζει.. Πήγε πιο κοντά ενώ τα παιδιά μιλούσαν και μόλις είδε καλύτερα το νέο αγόρι χαμογέλασε και συνέχισε προς το τραπέζι τους. Φαινόταν ευτυχής που τον είδε. Μόλις έφτασε τα παιδιά την είδανε, γύρισε και ο Ντένις και μόλις την είδε χαμογέλασε ξαφνιασμένος..

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ντένις; (λέει με μια ωραία και λεπτή φωνή) Θα ταξιδέψεις στην Αμερική;

ΝΤΕΝΙΣ: Κυρία Πόπη;! (ρωτάει ξαφνιασμένος καθώς σηκωνόταν) Εσείς εδώ;;

Κ.ΠΟΠΗ: Ναι.. ταξιδεύω για ένα σεμινάριο αγγλικής φιλολογίας. (ο Ντένις πρόσεξε έτσι όπως κούνησε το χέρι της, μία χρυσή γυαλιστερή βέρα) Εσύ τελικά το είπες και το έκανες..

ΝΤΕΝΙΣ: Εεε.. με ξέρετε τώρα (λέει με περήφανο ύφος. Τα παιδιά δεν φαινότουσαν να την ήξεραν. Ο Ντένις έδειξε την βέρα στο χέρι της) ..Παντρευτήκατε; (ρωτάει με έκπληξη).

Κ.ΠΟΠΗ: Ναι.. (λέει χαμογελώντας κοιτώντας την βέρα της) Είμαι επίσημα μια κυρία τώρα!

ΝΤΕΝΙΣ: Συγχαρητήρια! (λέει με θαυμασμό κλείνοντας της παλάμες του. Μετά κοίταξε πίσω της με περιέργεια) Ο άνδρας σας που είναι καλέ; (ρωτάει μεταξύ σοβαρού και αστείου).

Κ.ΠΟΠΗ: ..Είναι στην ρεσεψιόν και κοιτάει κάτι χαρτιά. Θα έρθει σε λίγο εδώ. (στένεψε τα μάτια της. Χαμογέλασε) ..Νομίζω ότι είναι σειρά μου να σε συγχαρώ τώρα!

{*} Ο Κώστας παραξενεύτηκε. Συγχαρητήρια στον Ντένις γιατί; Πότε παντρεύτηκε αυτός;

ΚΩΣΤΑΣ: Γειά σας.. (λέει ευγενικά καθώς σηκωνόταν) Συγχαρητήρια στον Ντένις γιατί;

ΝΤΕΝΙΣ: Επειδή πείρα το λόουερ! (του απαντάει με υπερηφάνεια σαν θεός). Χμ!

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Τελικά το πείρες ε; (ρωτάει χαμογελώντας) Θυμάσαι που το λέγαμε στην Κορέλκο και αμφιβάλαμε; (γυρνάει στον Δημήτρη δίπλα της) εσύ έλεγες ότι θα το πάρει..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Περσινά ξινά σταφύλια.. ούτε καν διάβαζε δηλαδή. Απλά το έχει με τα αγγλικά. (λέει στα παιδιά και μετά γύρισε στην Κ.Πόπη) Με θυμάστε εμένα; (η γυναίκα τον κοίταζε προσπαθώντας να τον θυμηθεί) Τον είχα φέρει μία φορά στα αγγλικά και είχα συστηθεί.

Κ.ΠΟΠΗ: Ααα.. οοοο (λέει γιατί τον θυμήθηκε. Το όνομα δεν μπορούσε) οοο Δημοσθένης;

ΝΤΕΝΙΣ: Αυτό τα πλάσμα με πόδια και χέρια είναι ο Δημήτρης. (λέει χαλαρά και εκείνος κοίταξε τον Κώστα και την Νταϊάννα με έκπληξη. Πώς τον σύστησε έτσι;) η Νταϊάννα.. (γύρισε σε εκείνη) Ψυχολόγος. Και ο Κώστας (λέει δείχνοντάς τον) Η παρέα μου! (λέει χαρούμενα).

{*} Η γυναίκα δεν μπορούσε με το πιστέψει. Ο Ντένις ήταν απ' τους αγαπημένους μαθητές της και θυμάται ότι ήταν αρκετά κλειστός. Τώρα που τον έβλεπε όμως με καλά παιδιά μαζί, με όμορφο παιδικό πρόσωπο και τέτοια χαλαρότητα την φάνηκε πολύ διαφορετικός προς το καλύτερο. Αυτό το κλειστό παιδάκι που ήταν σχεδόν πάντα στεναχωρημένο είχε πια πεθάνει! Τώρα έβλεπε ένα νέο αγόρι γεμάτο αυτοπεποίθηση και ζωντάνια και χάρηκε πολύ που επιτέλους φαινόταν χαρούμενος και τα είχε ξεπεράσει όλα αυτά που είχε περάσει με της φίλιες του. Ο Ντένις της τα είχε εμπιστευθεί σχεδόν όλα του τα μυστικά. Και για τον Μίμη και το σχολείο του ήξερε, για τον Δημήτρη και την αρχή της φιλίας τους. Δεδομένου ότι είχε να τον δει 2 χρόνια τον μαθητή της από τότε που είχε αποφοιτήσει δεν ήξερε και πολλά για εκείνον αλλά θυμόταν ότι άκουγε καλά σχόλια για τον καινούριο του φίλο. Το ότι τον είδε ξανά μετά από δύο χρόνια ακόμα φίλο του Ντένις την έκανε να σκεφτεί πολύ θετικά πράγματα για αυτόν. Τώρα το πώς βρέθηκαν στο ίδιο καράβι της φαινόταν περιέργο. Ναι θυμόταν που ο Ντένις το έλεγε ότι ήθελε να ταξιδέψει με τον Τιβερανικό αλλά η μητέρα του ήταν κάθετα αρνητική, τουλάχιστον τότε.

Μάλλον με τον καιρό θα της άλλαξε γνώμη. Και τώρα που την θυμήθηκε..

Κ.ΠΟΠΗ: Η μητέρα σου που είναι; (ρωτάει με περιέργεια) Με ποιούς ταξιδεύεις..;

ΝΤΕΝΙΣ: Ναι με την Μαμά, την Ειρήνη.. αν την θυμάστε, την κολλητή της την Ροδούλα και, με τον Δημήτρη μας από δω. (λέει δείχνοντας στο τέλος τον Δημήτρη που έφερνε το κοντό μαλλί του στην μέση του κεφαλιού του με της παλάμες του) Α ξέχασα.. μάλλον με τον Δημήτρη..

Κ.ΠΟΠΗ: Μάλλον..; (τι ακριβός εννοεί; Ο Δημήτρης τον αγριοκοίταξε..) Δεν σε κατάλαβα..

ΝΤΕΝΙΣ: Κάτι δικά μας.. (λέει για να το αποφύγει) Εεε.. θα καθίσετε; (φάνηκε να το σκέφτεται).

Κ.ΠΟΠΗ: ...Ναι ναι.. (λέει καθώς καθότανε σε μία απ' της δεξιές καρέκλες) γιατί όχι;..

ΝΤΕΝΙΣ: Νταϊάννα..; (ρωτάει με σοβαρό ύφος) Μπορώ να.. σου πω λίγο; (λέει κάνοντας της νόημα να σηκωθεί και εκείνη τον κοίταξε με απορία) Μόνοι μας..; (η κοπέλα σηκώθηκε).

{*} Προχώρησαν στο διπλανό τετραγωνικό τραπέζι, ήταν εμφανές μικρότερο από αυτό που καθόντουσαν πριν. Σε αυτό τώρα έκατσαν ο ένας απέναντι απ' τον άλλο. Ο Ντένις την κοιτούσε σοβαρός και εκείνη κατάλαβε περί τίνος πρόκειται.. είχε να κάνει με την απόφαση του Δημήτρη. Η κοπέλα έφερε το πρόσωπο της πιο κοντά στο δικό του για να μην ακούγονται στο τραπέζι τους πίσω απ' την πλάτη της καρέκλας της. Ο Ντένις έσκυψε λίγο και αυτός κρατώντας τα μαλλιά του απ' την αριστερή πλευρά του ώμου του για να μην τον ενοχλούν..

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Είναι μπερδεμένος.. αυτό μπορεί να το καταλάβει και ένας χαζός. (αρχίζει να μιλάει χαμηλόφωνα με τον Ντένις να την κοιτάει με προσοχή) Πιστεύει ότι έχει καθήκον να πάει και να καθαρίσει το όνομα του.. (ο Ντένις κούνησε το κεφάλι του με απορία) ..Η Δέσποινα από ότι κατάλαβα νομίζει ότι ο Δημήτρης σε πι.. οοότι τέλος πάντων κάτι έχει μαζί σου και πολύ πιθανόν να αρχίσει να λέει σε γνωστούς και αγνώστους διάφορα με μόνο σκοπό να λερώσει την εικόνα και το όνομα του..! ..Και ξέρουμε καλά ότι είναι πολύ περήφανος. (ο Ντένις είχε μείνει. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι τώρα τέτοιες σκέψεις τον βασάνιζαν και φαινόταν να είναι μια χαρά.. τελικά άβυσσος η ψυχή του Δημήτρη.. όσο ειλικρινής και αν ήταν).

ΝΤΕΝΙΣ: Και όλα αυτά τα σκέφτεται.. τώρα; (κοίταξε τον χαμογελαστό φίλο του στο τραπέζι τους να μιλάει με την κ.Πόπη σαν να μην συνέβαινε τίποτα) Τον κακομοίρη ρε συ..

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Καταλαβαίνεις λοιπόν τι περνάει ε; (ο Ντένις την έγνεψε θετικά) Δεν θέλει τώρα διώξιμο και αντιμετώπιση, από εσένα ιδικά! Για να μείνει μαζί μας αυτό που θέλει είναι αγάπη, για να καταλάβει τι θα χάσει αν φύγει. (λέει με σοβαρό ύφος και ο Ντένις την άκουγε με προσοχή) Γιατί έτσι και φύγει θα το μετανιώσει, και για αυτό είμαι εκατό τις εκατό σίγουρη! Σκέψου το λίγο.. πού θα πάει; Σε αυτά τα κωλόπαιδα έτσι; ..Περιμένεις ότι θα είναι καλά; Για εκδίκηση θέλει να γυρίσει και η εκδίκηση πάντα πονάει! (τονίζει με σιγουριά) Εμείς πρέπει να τον κάνουμε να μην θέλει να φύγει και κυρίως εσύ! Πρέπει να είσαι αυτό που όλοι εκείνοι δεν ήταν απέναντί του.. (ο Ντένις φαινόταν να το σκέφτεται) Άκουσε με, και δεν σου μιλάω τώρα απλά σαν την Νταϊάννα την φίλη σου, αλλά σαν την Νταϊάννα την ψυχολόγο σου. ..Ok;

ΝΤΕΝΙΣ: Θα κάνω ότι μπορώ.. (λέει κουνώντας το κεφάλι του θετικά και με σιγουριά) Ξέρεις ήθελα και κάτι άλλο να σου πω (συνεχίζει σοβαρός. Η Νταϊάννα τον κοιτούσε με προσοχή) Τώρα τελευταία έχω αρχίσει να μισώ την κοινωνία.. τον τρόπο που σκέφτονται.. αυτούς που έκαναν τον φίλο μου έτσι.. (λέει με πόνο βγάζοντας τα εσώψυχα του. Δεν μπορούσε άλλο την κοινωνία και τα λάθαι που θεωρούσε σωστά) ..Γιατί να πρέπει να του φέρονται έτσι; Τι ξέρουν αυτά τα άτομα; Άτομα χωρίς αγωγή και παιδιά.. Που και οι ίδιοι οι γονείς τους τα ίδια μυαλά θα έχουν. Μα δεν τους βλέπουν πως μεγαλώνουν; (ρωτάει θυμωμένος.. απογοητευμένος. Η κοπέλα δεν μπορούσε να πιστέψει την γνώση που είχε για την ηλικία του, την ωριμότητα στον τόνο του. Ωριμότητα που δεν έβλεπε σε πολύ μεγαλύτερους του) ..Με τι κριτήρια ρε Νταϊάννα κρίνουν τον άλλον; Αυτοί δεν είναι που πάνε σύμφωνα με το πατρίς, θρησκεία, οικογένεια; Που είναι η πατρίδα; Εκεί που σε κρίνουν γιατί δεν σκέφτεσαι σαν και αυτούς; ..Αυτό είναι η πατρίδα; ..ΚΑΙ εγώ έλληνας είμαι ρε παιδιά, γιατί;! (απορεί με το χέρι στην καρδιά) Μιλάνε για θρησκεία; Ποιοι ακριβός είναι αυτοί που είναι θρήσκοι όταν στην ανάσταση πάνε και κουτσομπολεύουν ο ένας τον άλλον; Κρίνουν και κοροϊδεύουν στην ανάσταση του Χρηστούλη; Αυτού που είπε να μην

κρίνουμε; ..Αυτό είναι η θρησκεία μας;.. δεν νομίζω. (η Νταϊάννα δεν ήξερε τι να απαντήσει. Αλλά ήξερε ότι έπρεπε να τον ακούσει υπομονετικά για να δει πώς να επεξεργαστεί την απορία του, γιατί έκανε και την ίδια να απορεί με την κοινωνία. Το παιδί έχει πολύ μυαλό!) ..Μιλάνε για οικογένεια...; Δεν θα μπω καν στην διαδικασία να στο αναλύσω αυτό. Σαν ψυχολόγος θα έχεις ακούσει πολλά παραδείγματα για να δημιουργήσεις μία εικόνα για την σύγχρονη οικογένεια. Θα μου πεις “Κοίταξε να δεις ρε Ντένις, υπάρχουν και εξαιρέσεις” και δεν θα διαφωνήσω σε αυτό. Αλλά στην πλειοψηφία τα ποσοστά μιλάνε μόνα τους.. και το ποσοστό των λάθος ξεπερνάει κατά πολύ των σωστών. Οπότε σε ξαναρωτάω.. ποιος μπορεί να κρίνει τον Δημήτρη η εμένα; {*} Η Νταϊάννα δεν μπορούσε να αμφιβάλει στο πόσο δίκιο είχε ο δεκαεξάχρονος, αυτά που έλεγε είχαν βάση και τα παραδείγματα του μιλούσαν για γεγονότα. Πείρε μία ανάσα.. θα απαντούσε όσο πιο λογικά μπορούσε για να εξηγήσει την κατάντια της κοινωνίας. Ήξερε καλά από δικές της εμπειρίες για τι μιλούσε εκείνος οπότε θα το έπαιρνε από εκεί το θέμα..

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Κανένας δεν μπορεί να κρίνει κανέναν Ντένις.. αυτό το ξέρω καλά.. (λέει φέρνοντας την πλάτη της προς τα πίσω να ακουμπάει στην καρέκλα. Τον λοξοκοίταξε) Άκουσε τι οικογένεια είχε η γειτόνισσα μας. (ο Ντένις σταύρωσε μηχανικά τα δάχτυλά του) Λοιπόν αυτή πάντα έλεγε τι θα πει ο κόσμος και τι θα πει ο κόσμος.. ήταν λες και ζούσε για τον ίδιο τον κόσμο. Κάθε βράδυ θυμάμαι έβγαινε στο μπαλκόνι με μία φίλη της και κουτσομπολεύανε με της ώρες. Ακόμα μέχρι της δύο με τρεις το βράδυ πολλές φορές. Τες πα ένα βράδυ είχε γυρίσει ο άνδρας της όπως συνήθιζε απ’ την δουλειά του αλλά ήταν πιωμένος. Το έκανε με την γυναίκα του και.. μετά με την φίλη της. Θυμάμαι καλά τα βογκητά και της βρισιές. Την επόμενη μέρα η μάνα μου πήγε να της πει ότι εγώ έγραφα τα πρωινά και έκαναν φασαρία.. αυτή είπε συγγνώμη και ότι απλά η τηλεόραση ήταν λίγο δυνατά. (ο Ντένις το βρήκε τρελό. Ναι μεν ήθελε να φαίνετε κυρία η κυρα γειτόνισσα, έκανε και παρτούζες μες’ το βράδυ; Ωραία οικογένεια) Η μάνα μου δεν είπε τίποτα και απλά το θέμα είχε λήξει εκεί. ..Έλα που μετά από δύο βραδιές τα ίδια, και εκείνη την φορά είχε πάρει μέρος και ο γιος της! δώδεκα χρονών παρακαλώ!

ΝΤΕΝΙΣ: Με τίποτα.. (λέει σοκαρισμένος) Και μετά πες μου ότι η μάνα σου το ξανά άφησε έτσι.. (λέει μες την περιέργεια να μάθει την συνέχεια. Η Νταϊάννα έγνεψε αρνητικά).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Της ξαναμίλησε.. και εκείνη τη φορά της είπε «το παιδί σας κοιμάται εντάξει;».

Αυτή με δυσκολία της απάντησε γιατί κατάλαβε ότι η μάνα μου εννοούσε κάτι άλλο. Από τότε όμως δεν ξανά είχαν ακουστεί..! (ο Ντένις την κοίταξε με περιέργεια. Τι ήθελε να του πει;).

ΝΤΕΝΙΣ: Δεν καταλαβαίνω που θες να καταλήξεις όμως.. (η Νταϊάννα του χαμογέλασε).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Απλά θέλω να σου δείξω ότι δεν την ενδιέφερε τι έκαναν εκεί μέσα.. δεν την ενδιέφερε που το παιδί της το ξεπαρθένεψε ο πατέρας του ούτε ότι ήταν ψεύτρα. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν ΕΜΕΙΣ τι πιστεύαμε! Τόσο καλή οικογένεια.. (ο Ντένις της κούνησε το κεφάλι του ακόμα απορημένος) ..Με ρώτησες αν πιστεύει ο σημερινός άνθρωπος στον όρο οικογένεια.. και η απάντησή μου είναι και ναι.. αλλά και όχι. Είναι αλήθεια έχουμε καταντήσει να πάμε απ’ το κακό στο χειρότερο και σχεδόν όπως τα είπες είναι! (λέει με νεύρο. Ο Ντένις όμως ακόμα δεν καταλάβαινε. Τι δουλεία έχει να κάνει αυτό με τον Δημήτρη όμως;) Απλά μην περιμένεις να αλλάξει κάτι αν δεν κάνουμε κάτι και εμείς.. οι εξαιρέσεις! Με πιάνεις..;

ΝΤΕΝΙΣ: Μα αν κάνουμε κάτι θα φανούμε εμείς οι λάθος.. και όλοι οι λάθος θα υποστηρίξουν ο ένας τον άλλον! (λέει κοιτώντας πίσω απ’ την Νταϊάννα το τραπέζι τους). Και ο Δημήτρης.. (λέει κοιτώντας τον που γέλαγε με τον Κώστα) ..θα πάει μόνος του.. (λέει λυπημένα).

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Για αυτό και εμείς θα κοιτάζουμε να του αλλάξουμε γνώμη! Το κατάλαβες τώρα;

ΝΤΕΝΙΣ: Θα κάνω ότι μπορώ.. (λέει χαμηλόφωνα καθώς σηκωνόταν. Το μαξιλάρι της καρέκλας ακούστηκε να μαζεύει αέρα όταν σηκώθηκε και ο Ντένις την κοίταξε με έκπληξη). Έλεος..

ΝΤΑΪΑΝΝΑ: Είναι πολύ μαλακές.. ξέρω. (λέει με θαυμασμό, με κλειστά μάτια, και ακολούθησε τον Ντένις πίσω στο τραπέζι τους. Τα παιδιά γύρισαν σε αυτούς. Μα τι έλεγαν τόση ώρα;).

{*} ο Δημήτρης κατάλαβε ότι για εκείνον θα έλεγαν. Και ποίος ξέρει και τι; Η αν τον έθαβαν;..

Ανησυχούσε.. αν και δεν το έδειχνε καθόλου εκμεταλλευόμενος την συζήτηση που είχαν με την Κυρία Πόπη και τον Κώστα. Μιλούσαν για τα χρόνια που πήγαινε ο Ντένις αγγλικά και το τι καλούς βαθμούς έπαιρνε.. τουλάχιστον στην αρχή. Το γεγονός ότι έπαιρνε εντάξει βαθμούς ακόμα και αργότερα που δεν διάβαζε την έκανε να απορεί. Το κορυφαίο είναι ότι ακόμα και αν δεν διάβαζε, ακόμα και αν έκανε μόνο 2 ώρες την εβδομάδα επειδή πήγαινε σε νυχτερινό σχολείο, το πτυχίο του στα αγγλικά τελικά το είχε πάρει! Τα περισσότερα παιδιά απ' την κανονική του τάξη (την τάξη που θα συνέχιζε να πήγαινε αν δεν μεταγραφόταν στο νυχτερινό) αν και έκαναν 7 ώρες μάθημα την εβδομάδα δεν είχαν καταφέρει να το πάρουν το πτυχίο τους! Αυτό το γεγονός είχε κάνει την κυρία Πόπη και την διευθύντρια του φροντιστηρίου του πολύ περήφανες. Πάντα του το έλεγαν ότι θα το έπαιρνε, αλλά ότι θα το έπαιρνε χωρίς να διαβάζει κιόλας.. αυτό δεν το περίμεναν! Οι μαθητές απ' την τάξη που δεν το είχαν πάρει είχαν αφρίσει απ' την ζήλια τους. Γιατί να το πάρει αυτός που ούτε καν διάβαζε και όχι εκείνοι που διάβαζαν και έκαναν 7 ώρες μάθημα την εβδομάδα; Ήταν άδικο.. το πείρε εκείνος.. αυτός ο χαζός, ο χάλια μαθητής. Πάντα τον κορόιδευαν πίσω απ' την πλάτη του τα χρόνια που έκανε μαζί τους μάθημα στο φροντιστήριο.. πριν κάνει ιδιαίτερα με την κυρία Πόπη. Ακόμα και οι μανάδες των άλλων παιδιών τον έλεγαν καθυστερημένο και παιδί με προβλήματα. Είχε αποδείξει σε όλους το ποιος ήταν ο χαζός και ο χάλια μαθητής και όλοι είχαν πάρει το μάθημά τους!

Από τότε ο Ντένις, που και πού έκανε καμία επίσκεψη στο φροντιστήριο και μέχρι και σήμερα η αγαπημένη του κυρία Πόπη παρέμενε στην καρδιά του. Αυτή η γυναίκα πίστευε σε αυτόν.. όταν όλοι οι υπόλοιποι τον θεωρούσαν χαμένο. Στο πρόσωπο της ήταν φανερή η χαρά, έτσι βλέποντας τον χαρούμενο και με αυτοπεποίθηση. Ο Δημήτρης την είχε συμπαθήσει κιόλας, μέσα σε 10 λεπτά! Ήταν καλή, πολύ ευγενική προς τους φίλους του.

Όταν γύρισαν πίσω ο Ντένις περίμενε ότι κάτι θα έλεγε ο Κώστας. Του χαμογέλασε..

ΚΩΣΤΑΣ: Το λύσατε το κυπριακό; (λέει με χιούμορ καθώς χαμογελούσε. Ο Ντένις του έγνεψε με ειρωνικό ύφος. Σάμπως δεν ήξερε για τι μιλούσανε; Η Νταϊάννα έκασε πάλι στην θέση της).

ΝΤΕΝΙΣ: Ναι ρε.. και το μακεδονικό μην σου πω.. (ο Κώστας απόρησε. Δεν το είχε ξανακούσει αυτό για το μακεδονικό. Ο Ντένις κοίταξε μετά τον Δημήτρη, σαν να θυμήθηκε κάτι) Θα φάμε εδώ; (ο Δημήτρης ανασήκωσε τους ώμους του) Να πάω να φωνάξω τα κορίτσια και την μαμά αν κάτσουμε. (η κ.Πόπη σηκώθηκε και κοίταξε προς την πόρτα πίσω τους. Ένας απλός άνδρας με κόκκινο πουλόβερ και ένα μαύρο μπουφάν στο χέρι ήταν εκεί και της έκανε νόημα) Ο άντρας σας είναι αυτός; (ρωτάει χαμηλόφωνα με μισό χαμόγελο κοιτώντας τον).

Κ.ΠΟΠΗ: Ναι, αυτός είναι. (λέει με χαμόγελο. Τα γαλανά μάτια της γυάλιζαν.. φαινόταν να τον αγαπάει πολύ. Γυρνάει στον Ντένις που είχε καρφώσει τα μάτια σου σε έναν νεαρό που καθόταν σε ένα τραπέζι στα 15 μέτρα μπροστά τους, έναν όμορφο νεαρό με κρύο πρόσωπο).

{*} Παρατήρησε ότι τον κοιτούσε σοβαρός.. σαν να τον ήξερε. Τα έκπληκτα μάτια του της δήλωναν ότι ήταν ενοχλημένος, νευριασμένος. Σκέφτηκε να ρωτήσει τι συμβαίνει και γιατί τον κοιτάζει έτσι, αφού ούτε καν τους κοιτούσε εκείνος. Φορούσε ένα ωραίο τζιν παντελόνι και ένα θαλασσί κοντομάνικο.. τίποτα το περίεργο. Μάλλον θα τον κοιτούσε γιατί είχε ωραία χέρια.. αλλά απ' το βλέμμα του δεν φαινόταν να τον θαυμάζει, αλλά να τον απεχθάνεται.. γιατί έτσι;

Κ.ΠΟΠΗ: Ντένις..; (ρωτάει χαμηλόφωνα. Εκείνος συνέχιζε όμως να τον κοιτάει με την ίδια σοβαρότητα) Ντένις.. τον ξέρεις αυτόν τον νεαρό; (ρωτάει με σοβαρότητα. Ο Ντένις της σήκωσε το αριστερό του χέρι και το κούνησε σαν να της λέει «μία στιγμή» και συνέχισε να τον κοιτάει).

{*} Αυτός ο νεαρός όχι μόνο ήταν γνωστός του, αλλά ο Ντένις είχε πληγωθεί από αυτόν τον “σοβαρό” νέο. Ήταν ολοφάνερο το ποιος ήταν, ο Μιχάλης. Ένας αρκετά γνωστός νεαρός στην παλιά τους γειτονία τον Ρέντη. Είχε κερδίσει το τζάκ ποτ, ναι.. και τα λεφτά δεν ήταν καθόλου λίγα. Μιλάμε για ένα εκατομμύριο ευρώ απ' την μία μέρα στην άλλη. Από έναν απλό και καθημερινό στην κορυφή. Ένα αλαζονικό και καθόλου εμπιστευτικό άτομο. Ο Ντένις τον είχε γνωρίσει περίπου ένα χρόνο πριν γίνει πλούσιος. Τότε ήταν απλά ένα νέο αγόρι που καθόταν με τους φίλους του στο ίδιο παρκάκι που συνήθιζε να κάθεται ο Ντένις και η παρέα του. Η γνωριμία

τους ήταν σύντομη, μέχρι απλά να καταλάβει ο Μιχάλης ότι δεν ανταποκρίνονταν στις ανάγκες του και να ξεκόψει. Απλά ήθελε κάποιο άτομο για να «ικανοποιείτε» και επειδή εκείνη την περίοδο ούτε κοπέλα είχε αλλά ούτε και λεφτά πίστεψε ότι ο Ντένις θα ήταν και η απάντηση. Θα είχε κάπου να ξεδίνει και αν πήγαιναν όλα όπως τα είχε φανταστεί θα πληρωνόταν κιόλας για της υπηρεσίες του. Ακουγόταν στο πάρκο ότι άρεσε στον Ντένις, όπως και να το κάνεις ο Μιχάλης ήταν ένα όμορφο καστανόξανθο παλικάρι με ωραία μελί μάτια που δήλωναν έναν ακέραιο χαρακτήρα, δεν ήθελε και πολύ να τραβήξει το ενδιαφέρον του αθώου αγοριού. Μόλις του είχε περάσει απ' την αντίληψη ότι του άρεσε στην αρχή το κορόιδεψε αλλά μετά του μίλησε και η γλώσσα του συμφέροντος. Αν και δεν ήταν κοπέλα το σώμα του και τα χαρακτηριστικά του δεν ήταν καθόλου αρρενωπά. Είχε λεπτή μέση και μακριά μαλλιά, ωραία γραμμωμένα πόδια, μικρή πλάτη και αναπτυγμένα χέρια λόγω του τρεξίματος και των σκαρφαλωμάτων.. σωματικά ήταν πολύ θηλυκός. Και το άλλο που το βάζεις; Αν έκανε κάτι μαζί του ίσως ο Ντένις να τον πλήρωνε κιόλας! Αυτές οι σκέψεις τον είχαν κάνει να τον πλησιάσει, κερδίζοντας με της μέρες την εμπιστοσύνη του. Μετά του είχε προτείνει να κάνουνε σχέση και το νεαρό παιδί ήτανε άμαθο.. δεν είχε κάνει ποτέ ξανά πριν σχέση στην ζωή του και νόμιζε ότι πέταγε. Μα μετά από ένα μίνα περίπου ο Μιχάλης απλά του είπε τελείωσε χωρίς γιατί. Εννοείτε ότι η καρδούλα του χαρακώθηκε, τα όνειρα που έκανε γκρεμίστηκαν και όλα αυτά γιατί; Για ένα καπρίτσιο ενός μεγαλύτερου και πολύ πιο έμπυρου.. για ένα παιχνίδι που ήθελε να παίξει, εις βάρος ενός αθώου, άπυρου και αδικημένου αγοριού. Ο Ντένις; δεν το ξεπέρασε ποτέ τελείως.. ακόμα και σήμερα που τον ξανάβλεπε ένοιωθε το αίμα του να βράζει, τα χέρια του να θέλουν να τον σπάσουν.. Έτσι οργισμένος ξαφνικά κατάλαβε και γιατί ήθελε να γυρίσει και ο Δημήτρης πίσω.. τα πάντα φαινότουσαν πιο καθαρά τώρα που έβλεπε και αυτός κάποιον που τον είχε πληγώσει. Τον έβλεπε που μιλούσε σαν απλός καλός άνθρωπος, σαν κύριος και βέβαια το ότι μιλούσε και με ένα απ' τα μέλη του πληρώματος τον φούντωνε ακόμη περισσότερο. Χωρίς πολύ σκέψη άρχισε να προχωράει με γρήγορο βήμα προς το τραπέζι του και η κυρία Πόπη κατάλαβε ότι μάλλον πήγαινε για να τσακωθεί και έμεινε να κοιτάζει με προσοχή. Σκέφτηκε να μιλήσει και στα παιδιά στο τραπέζι.. άλλα καλύτερα να μην προκαλέσει τίποτα.. τουλάχιστον όχι ακόμα.

Μόλις έφτασε στο τραπέζι του Μιχάλη εκείνος δεν τον πείρε χαμπάρι και ο Ντένις παρατήρησε ότι μιλούσανε σαν φίλοι.. του φάνηκε ιδιαίτερα περίεργο. Τι είναι αυτό που μπορεί να θέλει ένα επίσημο μέλος του πληρώματος του Τιβερανικού.. με έναν απατεώνα σαν και τον Μιχάλη; Ο Ντένις σταύρωσε τα χέρια του καθώς τους κοιτούσε με σηκωμένο φρύδι και ο νέος άνδρας που ήταν μαζί με τον Μιχάλη γύρισε το παγερό βλέμμα του σε εκείνον και έμεινε να τον κοιτάζει για 4 δευτερόλεπτα. Ο τρόπος που είχε σηκωμένο το φρύδι του, αυτό τα καχύποπτα καστανά του μάτια ήταν σαν να του δήλωναν “ξέρω ότι για κάτι περίεργο μιλάτε και σας τσάκωσα” αλλά μόλις έστρεψε την προσοχή του και ο Μιχάλης στον Ντένις εκείνος του χαμογέλασε. Έμεινε μαλάκας.. τι στον διάολο κάνει ο Ντένις πάνω στον Τιβερανικό; Τον κοίταζε με τα μελί του μάτια ορθάνοιχτα φανερά έκπληκτος.. ο Ντένις;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: ..εσύ; (απορεί με μια ιδιαίτερη φωνή που δήλωνε περηφάνια και εγωισμό) Τι στο καλό κάνεις ΕΣΥ πάνω σε αυτό το καράβι; (ο Ντένις σκέφτηκε να το πάρει έξυπνα).

ΝΤΕΝΙΣ: ααά.. την ίδια ακριβώς ερώτηση θα σου έκανα. (δεν απάντησε. Έμεινε να τον κοιτάει με έκπληξη) Έχεις φίλους σε υψηλές θέσεις βλέπω. (λέει με τα μάτια του να καρφώνουν τον άλλον άνδρα και το μπλε, επίσημο κουστούμι του πληρώματος) Για τι μιλάτε; (ο Μιχάλης φάνηκε να πειράχτηκε από την αδιακρισία του) μοσόνοι σας.. φαίνετε.. κάπως περίεργο..

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν έχει να κάνει με σένα.. κοίτα την δουλεία σου. (λέει καταφατικά καθώς σηκωνόταν επάνω. Ήταν το πολύ δέκα πόντους ψηλότερος απ' τον Ντένις) Μην με ενοχλείς!

ΝΤΕΝΙΣ: Μπα; (λέει ξεσταυρώνοντας τα χέρια του) Κοίτα να δεις που το πρεζόνι έμαθε να παίρνει και πρωτοβουλίες.. (ο Μιχάλης ένοιωσε μία ξαφνική οργή με το που άκουσε τέτοια προσβολή. Ε όχι να τον κράζει τώρα και ένα πουστράκι! Πήγε να τον βαρέσει με το δεξί του χέρι αλλά την τελευταία στιγμή το μετάνιωσε. Δεν πρόκειται να κάνει σκηνή, για αυτόν).

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είπα σήκω και φύγε! (λέει κάπως δυνατά και έναν παγερό τόνο σαν να διατάζει).
{*} Μόλις ο Δημήτρης άκουσε την φωνή του Μιχάλη γύρισε το βλέμμα του προς τον Ντένις. Είδε έναν μεγαλύτερο του να είναι απειλητικά κοντά του και αμέσως έκανε νόημα στον Κώστα να σηκωθεί. Δεν θα τον άφηνε έτσι τον μάγκα να το παίζει νταής σε μικρότερους. Σηκώθηκε και αυτός γρήγορα και άρχισαν να προχωράνε με σοβαρότητα προς εκείνον. Ποίος είναι αυτός που ολοφάνερα θέλει να τσακωθεί με τον Ντένις; Η κυρία Πόπη κοίταζε με έκπληξη, κοίτα να δεις που δεν θα έχει καλή κατάληξη! Σκέφτηκε να πάει και εκείνη για να προλάβει να μην γίνει καμία φασαρία. Έκλεισε για μία στιγμή τα μάτια της, να σιγουρευτεί για αυτό που θα έκανε και τελικά τους ακολούθησε. Η Νταϊάννα σηκώθηκε και αυτή αλλά ήταν ήδη πολλές οι ενισχύσεις και περίμενε κοιτάζοντας τους φίλους της να πηγαίνουν προς το τραπέζι του Μιχάλη σαν κάποια συμμορία που ψαχνόταν για τσακωμό. Έλπιζε να μην γίνει τίποτα.. ήταν η πρώτη τους μέρα! Μόλις έφτασαν πρόσεξαν το κρύο βλέμμα του Μιχάλη, εμφανισιακά ήταν ένας σοβαρός, νέος άνδρας και το βλέμμα του δήλωνε ότι δεν ήταν καθόλου.. μα καθόλου βλάκας..
ΝΤΕΝΙΣ: Δημόσιος χώρος είναι κύριε Μιχάλη.. (λέει με ειρωνικό υφάκι για να τον ενοχλήσει) Και εσύ δεν ήσουν που είχες πει να μην ΣΟΥ ΞΑΝΑΜΙΛΗΣΩ;! (ρωτάει δυνατά και ο Δημήτρης ήρθε δίπλα στον Ντένις και κοίταζε αγριεμένα τον Μιχάλη) Τώρα τι ακριβώς ΘΕΣ;!
ΜΙΧΑΛΗΣ: Μην μου υψώνεις εμένα την φωνή σου! ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ;!! (απαντάει επιθετικά!).
ΚΩΣΤΑΣ: Και αν δεν σε υπακούσει..; (λέει πηγαίνοντας προς αυτόν απειλητικά) Τι θα γίνει; {*} Ο Μιχάλης έμεινε να τους κοιτάζει μην ξέροντας τι να κάνει. Ήταν απ' την μία ο Κώστας και απ' την άλλη ο Δημήτρης που την παραμικρή κίνηση να έκανε προς τον Ντένις θα τον σαπίζανε στο ξύλο. Δεν είχε καμία διάθεση να πέσει τώρα στο επίπεδο τους οπότε κράτησε το ύψος του και δεν έδωσε συνέχεια. Γύρισε στον Κώστα χαμογελώντας ειρωνικά..
ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν θα καταφύγω στην βία σαν και εσάς τους απολίτιστους.. (λέει κάνοντας τον Δημήτρη και τον Κώστα να τα παίρνουν περισσότερο. Ποίος την έχει δει δηλαδή;) μαζέψτε τον μικρό φίλο σας και να μην ρωτάει πράγματα που δεν τον αφορούν. Επίσης καλό θα ήταν να μην ανακατεύεστε σε καταστάσεις που δεν σας αφορούν. Θα καταφύγετε στην βία.. γιατί;
ΝΤΕΝΙΣ: Δεν υπάρχει μόνο αυτού του είδους, η βία. ..Και εσύ αν θυμάμαι καλά έχεις εμπειρία πάνω στην “άλλη βία”.. ε; (ρωτάει με στενεμένα μάτια για να τον φέρει σε δύσκολη θέση). {*} Ο Μιχάλης απλά του ξεφύσηξε με ένα κοφτό χαμόγελο σαν να ήταν υπεράνω. Κοίταξε τον Κώστα που φαινόταν να αναρωτιέται και μετά τον Δημήτρη που δεν είχε χάσει τον έλεγχο του και παρακολουθούσε της κινήσεις του την μία μετά την άλλη με προσοχή. Στο καράτε είναι σημαντικό να διαβάζεις τον αντίπαλο για να προβλέψεις της κινήσεις του και το ήξερε καλά. Ο Μιχάλης όμως απλά σήκωσε την καφέ ζακέτα του απ' το τραπέζι και άρχισε να προχωράει προς την έξοδο με τον άνδρα που ήταν μαζί του να τον ακολουθεί, και πάντα με προκλητικό ύφος.

Κάτι τέτοιοι άνθρωποι ήταν και αυτοί που έκαναν τον Δημήτρη να μισεί αυτήν την κοινωνία. Αυτοί οι ψεύτικοι άνθρωποι με τους καλούς τους τρόπους.. που νομίζουν ότι είναι καλύτεροι απ' τους άλλους, γιατί κατά την δική τους γνώμη εκείνοι ήταν πολιτισμένοι επειδή απλά έχουν να προβάσουν μία καλή εικόνα. Τέτοιους ανθρώπους τους φοβότανε ο Δημήτρης, γιατί δεν ξέρεις ποτέ αν αυτά που λένε είναι αλήθεια η ψέματα. Απλά πρόβατα την κοινωνίας που υπακούν σε όλα, δεν έχουν δική τους γνώμη και το κυριότερο.. δεν έχουν καν ανθρωπιά. Είναι επιστημονικά αποδεδειγμένο ότι αυτοί που έχουν καλό λεξιλόγιο και τρόπους, είναι πάρα πολλές φορές και άνθρωποι που υποκρίνονται. Ενώ αυτοί που βρίζουν και δεν έχουν τρόπους, τείνουν να τα λένε στα ίσα και να είναι πιο ειλικρινείς! Τώρα αν έπαιρνε από τον Μιχάλη όμως.. άστα να πάνε..!

Η Κυρία Πόπη μόλις αποχώρισε ο Μιχάλης, φαινόταν σαν να τον ήξερε. Ο Ντένις παλαιότερα της τα έλεγε όλα και βέβαια αυτό που του είχε συμβεί με αυτόν τον παλιάνθρωπο δεν της το είχε κρύψει. Πριν καν γυρίσει να κοιτάξει τον πρώην μαθητή της εκείνος ήδη την κοίταζε..
ΝΤΕΝΙΣ: Ναι.. αυτός ήταν ο Μιχάλης απ' τον Ρέντη. Δεν έχει αλλάξει καθόλου.. (λέει με τα μάτια του να κοιτάζουν τα δικά της με παραξενεμένο ύφος) Δεν ξέρω τι κάνει εδώ πάνω..

Κ.ΠΟΠΗ: Να προσέχεις Ντένις.. θα σε συμβούλευα να μην του μιλάς αυτού του ανθρώπου.. (λέει σοβαρά και ο Ντένις της έγνεψε θετικά. Ο Δημήτρης πραγματικά απορούσε τι δουλεία μπορεί να είχε ο Ντένις με ένα τέτοιο ψεύτικο άτομο, και ο Κώστας το ίδιο δηλαδή).

ΝΤΕΝΙΣ: Μην ανησυχείτε.. (λέει κοιτώντας προς την έξοδο) Δεν είμαι το χαζό παιδάκι πια..

ΚΩΣΤΑΣ: Ποίος την έχει δει αυτός ρε φίλε; (ρωτάει με απορία) Θα του έспаγα την μούστρα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ποίος είναι αυτός ο Μιχάλης ακριβώς; Και γιατί σου φώναζε έτσι;.. Δεν μου έχεις πει ποτέ τίποτα για κανέναν Μιχάλη. (λέει με απορία στο πρόσωπό του. Τώρα άρχισε να σκέφτεται πάλι αν έπρεπε να φύγει η όχι. Ποίος ξέρει αν αυτός ο τόσο μάγκας δεν τον βαρέσει κιόλας την επόμενη φορά; Ένοιωθε νευριασμένος με τον εαυτό του. Δεν πρέπει να φύγει!).

ΝΤΕΝΙΣ: Ο τύπος δεν είναι καθόλου καλά νέα.. (λέει κουνώντας το κεφάλι του σκεπτόμενος) θα τα πούμε όταν είμαστε μόνοι.. (ο Δημήτρης τον κοίταξε νευρικά) ..Απλά είναι μεγάλη ιστορία! {*} Μετά τα παιδιά χωρίστηκαν και ο καθένας επέστρεψε στην Καμπίνα του.

Τι μπορεί να ήθελε ένας επιβάτης με ένα μέλος του πληρώματος; Και ιδικά ο Μιχάλης;

Τι έλεγαν και ήταν σαν να τα έχασαν μόλις είδαν τον Ντένις να τους κοιτάζει καχύποπτα;

Και αν ήταν κάτι που δεν έπρεπε να το ακούσει κάποιος άλλος, γιατί τα έλεγαν μέσα σε ένα δημόσιο εστιατόριο; Ίσος απλά να γνωρίζοντουσαν από παλιότερα και να έλεγαν ένα γεια..

Ίσος απλά ο Μιχάλης να είχε ένα θέμα με την καμπίνα του ξέρω γώ.. ίσος πάλι και όχι..

Το θέμα είναι ότι όσο και αν ο Ντένις αναρωτιόταν γιατί τα έχασαν μόλις τον είδανε, τόσο ο Δημήτρης βασάνιζε όλο και περισσότερο το μυαλό του για το τι θα έκανε, που το πιο πιθανόν ήταν και το να γυρίσει στον Πειραιά.. Δεν το ήθελε βέβαια να πληγώσει τον φίλο του, ούτε να απογοητέψει την κυρία Μαίρη που του είχε πλήρωση και το μισό του εισιτήριο. Την σεβότανε πολύ και δεν ήθελε να πέσει στην υπόληψη της. Αλλά η καρδιά του τον μπερδεύει..

Και σαν να ήταν λίγα αυτά, κανένας τους δεν φανταζόταν τι θα ακολουθούσε..

και το ταξίδι, μόλις είχε αρχίσει...